

het hierna(nog)maals

Auteur:
Hans Hagemeijer

Op schriftsteller:
Monique Hagemeijer

1. Nogal plotseling

Het was een mooie dag toen ik vertrok.

“Tot zo” werd onbedoeld wat later.

Om te beginnen ging ik die dag met de wijkverpleging mee, naar de dokter om mijn voet te laten zien. Er was sprake geweest van amputatie. Ik was duidelijk suikerpatiënt, ook een hartpatiënt en een lichte nierpatiënt. Het ging me niet goed. Ik was een prima patiënt, maar een lastige zieke.

Thuis werd ik verzorgd door mijn vrouw en kreeg ik dagelijks hulp van een wijkzuster om mijn wonden te verbinden. Mijn vrouw was de laatste tijd erg moe en kon niet meer voldoen aan de eisen van mijn ziekte. Hoe zeer ik die gecreëerd had, zag ik hier.

Hoe ik hier aankwam...

Ik was me te snel gehaald.

Er stond ook geen ontvangstcomité zoals me op aarde beloofd was. Ik stond in een ruimte naast een persoon. De ruimte was voor mij neutraal, grijs. Een groot, omsloten hok zonder wanden. Daar stond ik... Ja, wat te doen? Staan. Gewoon staan.

Het beviel me dat ik goed kon staan. Het beviel me niet, dat ik nergens kon gaan zitten.

Het spel was begonnen voordat ik meedeed.

Ná dit staan ging de deur open. Ik had nergens een deur opgemerkt, maar ineens was er in die grijze ruimte een deur, die nog open kon ook.

Er verscheen een zacht gekleurd, stralend landschap op de plaats waar de deur zich had bevonden. Een landschap zó echt dat ik behoefte voelde om ‘er in’ te gaan.

Toen pakte angst me vast. Mijn voet die toch zo kapot was, had me niet gehinderd tijdens het staan, maar liet ineens pijnlijk zijn aanwezigheid gelden. En in mijn hoofd gebeurde ook zo het een en ander: waar komt dat landschap zo plotseling vandaan?

Waar gaat dat landschap heen? Verdwijnt het weer? Neemt het me op? Kan ik er wel in?

Kan ik er ook uit? Op dit moment weet ik waar ik ben. Waar ben ik eigenlijk? Waar ergens is dit?

Het is onbestemd om aanwezig te zijn in je weet niet wat. Ik durfde de stap om het landschap in te gaan nog niet te zetten. Ik zat in een vreemde situatie.

Die voet..., die voet...

Ik denk dat ik toen in slaap gevallen ben, want ik werd wakker. Voor mijn gevoel lag ik in het ziekenhuis. De contouren waren niet scherp. Ik zag zelf ook wazig, kon niet focussen.

Ik lag in een bed en het was niet het mijne. Ik lag me af te vragen welk onderdeel van mijn lichaam ditmaal voor reparatie in aanmerking kwam. Of was ik al geopereerd en lag ik bij te komen?

Merkwaardig om niet te kunnen bouwen op een chronologische volgorde.

Er waren stukken weg uit mijn herinnering en toch paste alles haarfijn en naadloos aan elkaar...

Ik denk dat ik toen weer in slaap gevallen ben, want ik werd weer wakker.

Bij het minste of geringste val ik in een vreemde slaap. Een soort vergetelheid.

Ook nu lag ik in hetzelfde bed. Er was ondertussen dus niets schokkends gebeurd.

Dat was een opluchting. Waar was Didy, mijn vrouw?

Ik had natuurlijk lang liggen slapen. Ze was vast allang geweest.

Als ik had geslapen toen zij bij me was, dan had ik haar aanwezigheid niet opgemerkt, maar er zouden signalen moeten zijn van haar aanwezigheid... Ze liet altijd wel ergens iets speciaals van haar in mijn buurt liggen. Op die manier was ze altijd dichtbij.

Maar er lag niets van haar...

Op de een of andere manier begon ik te beseffen dat er iets belangrijks was gebeurd waar ik deel aan had gehad, alleen kon ik nog niet zeggen wat het was.

Op dat moment zag ik een 'licht'-gevende man naast mijn bed staan.
Nee, het was Jezus niet. De man zei me niet veel, sprak geen woord en zei van alles.
Hij vertelde me waar ik was.
Ja, in een soort ziekenhuis, maar ze noemen het hier een rusthuis.
Ik was bejaard en bijna 80 jaar op aarde geweest.
Geweest...?
Was ik niet meer op aarde? Was ik er weg? Waar was ik?
Ik was hier. Waar was hier?
... en toen schrok ik me wezenloos...

Afijn, toen ik bijgekomen was en het eerste nieuws verwerkt had, bleek ik me nog weinig bedroefd te voelen. Het was zelfs zo, dat ik me kon toevertrouwen de overstap gemaakt te hebben zonder mezelf te verliezen!

Als dit dood zijn was, dan was dood zijn volslagen anders dan wat ik me had voorgesteld. De kerkelijke kathedraal uit mijn opvoeding was er niet door ingestort, maar maakte op dit moment in mijn leven (hoor mij nou) geen deel uit van mijn omgeving. Het gaf geen pas om me zorgen te maken over morgen, want hoe het met de tijd zat, was een raadsel.

Mijn stervensproces was van langdurige aard geweest. Mijn gezondheid was lange tijd bezig terug te lopen. Je brokkelt langzaam af. Je bent er sterk mee bezig, terwijl je probeert er niet mee bezig te zijn. Je bent meer gefocust op 'gezondheid' in plaats van 'wat-nog-te-doen'. Je bent voornamelijk bezig met hoe houd ik me levend in plaats van wanneer ga ik dood.

Nu is gaan sterven heel anders dan het doodgaan zelf. Doodgaan op zich is schokkend omdat het geen weg terug heeft. Je staat op de skischans en plotseling ben je onderweg. Je verleden houdt op en een gapend donker gat is geopend...

Sterven is nog een proces, dood is een afgewerkt product.

Het is niet gemakkelijk om het moment van de dood te beschrijven. Het is een kort, plotseling, onaangekondigd, overweldigend, onaantastbaar en hevig moment met een dubbelheid zonder keuze. Dit is zo overmannend, dat alles om je heen verdwijnt.

Je vergeet alles en je bent tegelijkertijd ongelooflijk bezig. Je weet alleen niet met wat. Dat is ook niet belangrijk. Je weet ook niet hoe lang. Dat is ook niet belangrijk. Je weet niets meer en dat is belangrijk. Alsof alle tijd opeengepakt zit en... alle referentiekaders zijn gestopt.

Je zit ongelooflijk opgesloten in de dood. Dat opgesloten zijn is zó intens dat je er in verdwijnt en het hele sterven vergeet.

De ervaring van tijd ging pas in de neutraalgrijze ruimte in een beleefbare vorm verder.

Het doodgaan is me uiteindelijk meegevallen.

Je doet het en je doet het niet. Je doet het zelf en je doet zelf niets.

Je hebt een scheve pijn, maar ook niet. Je beleeft een intens dubbel bewustzijn.

Het ervaren van dit dubbele bewustzijn vind ik een bijzondere belevenis.

Levend en dood zijn tegelijk!

Als ik geweten had hoe de dood zou zijn, had ik beduidend minder angst gehad. Op zeker.

Weet je, sterven is een uitkomst. Een uitkomst die ergens vandaan vertrekt en tegelijkertijd ergens naartoe gaat. In mij was meer ruimte gekomen. Er waren wat zorgen weggeleden zonder dat ik ze had laten gaan. Het doodgaan had me goed gedaan. Ik had het ook minder benauwd.

De tijd draaide zich om... Ineens besepte ik wat er gaande was... de tijd draaide zich om.

Niet het *terug*draaien van tijd. Dat is van nu terug naar gisteren en zo door. Nee, dat niet.

De tijd werd groter! Ik werd niet langer ouder, ik werd ruimer. Met meer lucht van binnen, met meer harteklop en kracht. Ik ging beseffen dat ik veranderd was.

Uitgesproken veranderd... en tegelijkertijd ook niet.

2. Vergeten is geen loslaten

Ik vind het lastig wakker te worden zonder te weten dat ik in slaap gevallen ben. In het rusthuis werd me nogmaals verteld dat ik was heengegaan en dat ik een spontane geboorte had meegemaakt. In de neutrale ruimte. Ik was opnieuw geboren, ditmaal in mezelf, als ik het goed begrepen had. Dit geboren worden hier is anders dan 'zijn' in een lichaam. Er is wel een soort van lijf, maar het 'zijnt' niet. Dat ik dat nu pas opmerk! Een normaal lichaam geeft je binding met vroeger om jezelf te blijven herkennen. Dit lijf verzorgt alleen contact, zo wordt me verteld. Contact met wat ooit geweest is... Didy! Hoe kon ik zo stom zijn en zo bezig in mijn eigen wereld? Mijn God, Didy? Hoe is het met haar? Weet ze het al? Waar is ze? Wat doet ze? Ineens zie ik haar zitten... Schaakmat geslagen...

De meeste moeite heb ik met wakker blijven. Ik krijg in de gaten dat er in mij iets zit te wringen. Het wordt steeds sterker. Ik voel me net de knoop in een touw, waar door massa's zwaargewichten aan getrokken wordt. Ik realiseer me heel duidelijk dat er onafgewerkte zaken liggen! Allereerst mijn vrouw. Zij is degene die me levend heeft gehouden en dat vele jaren heeft volgehouden. Haar warmte deed me de kou beleven die er onder mijn oppervlakte leefde. Het blok beton dat ik niet kon laten smelten. Een verloren kans. De knoop zit nu geheid... en ik begrijp dat er een groot verschil is tussen intentie en werkelijkheid! Mijn vrouw kon dit accepteren. We hadden - ondanks alles - een verbonden verbinding, zij en ik. Vreemd genoeg kon ik mijn intentie wel voelbaar maken aan de meeste huisdieren... Specifiek met katten was het voor mij eenvoudig om te communiceren. Katten reageren primair toch op intentie, terwijl honden meer secundair reageren en dat bovendien op uitstraling doen... In de rij van onafgewerkte zaken waren er personen in de familie met wie de band geen binding gaf. Mensen die je onberoerd laten in hun levensloop. Onafgemaakte krachten verloren in ontwikkeling... Met mijn directe familie had ik wel een verbinding, maar geen woorden om die te bevestigen. Mijn manier van communiceren was niet verbaal. Ik sprak ook te weinig lichaamstaal. De enkele vrienden, die konden beseffen wat vriendschap is, draag ik nog in mijn hart. Naast hen die mijn liefde zijn. De knoop zit nu zo intens strak, dat ik...

Terwijl ik alweer wakker aan het wakker worden ben, begint het me te dagen. Waarin word ik wakker? In mezelf... of met een minimaal zicht op een buitenwereld? Wanneer ik in mijn omgeving wakker word en dus in bed lig, ben ik in het rusthuis. Soms kijkt de 'lichtgevende' man op een haast bemoedigende manier op me neer om me te laten beseffen dat het aan mij ligt. Word ik wakker in mezelf dan zie ik heel andere dingen. Dan ben ik omgeven door sterke intenties, die ieder zo hun eigen verlangen hebben... Het begint wat duidelijker te worden: er is een levendig verschil tussen wat er binnenin je gebeurt en wat er gebeurt als je contact hebt met iets waarvan je denkt dat het buiten jezelf ligt.

Ditmaal ben ik wakker geworden in mijn omgeving, want ik zie de man met dat speciale licht in en om zich heen op me af komen. Hij vertelt me de bedoeling van het rusthuis. Het uiteindelijke doel is om alle maskers af te zetten zodat binnen aan buiten gelijk is. Binnen aan buiten gelijk? Maskers? Zonder maskers is binnen aan buiten gelijk? De man legt me uit dat mensen in mijn oude thuis voornamelijk bezig zijn om maskers te verzamelen en deze zo sterk mogelijk te maken. Om zo denkende controle en greep te kunnen

houden over hun doen en laten. Daar verzamelen de mensen maskers.
Hier moet je ze juist kwijt zien te raken.
Doet me denken aan een schoenendoos met schatten. Daar wil je die doos niet legen.
Hier blijkbaar wel. Voor mij zou dit betekenen met een leeftijd van bijna 80 jaar om ongeveer 79 jaar maskermaken uit te zoeken. Begin er maar aan! Als dit maar geen 79 jaar duurt?!

De man legt me tot slot nog even uit dat je hier naar je verloren aspecten zoekt.
Die zijn je bouwstenen. Bij mensen op aarde vormen alle aspecten als vanzelf gebeurtenissen en blijf je er de optelsom van. Hier ben je een samenspel van je actieve aspecten.
Het gaat om het bijeenbrengen van de totale samenstelling.
Hoe beter je dit lukt, hoe lichter je je voelt.
Er wordt me gezegd dat ik erg mijn best doe voor iemand die nog maar net hier is.
Ik krijg te horen dat ik nog geen twee uur thuis weg ben.
Didy! Waar ben ik met mijn hersens? Mijn grootste belang vergeet ik. Waar is ze? Wat doet ze?
Ze is aan de telefoon met mijn dochter. Ze vertelt haar het nieuws over mij.
Ik kan ze woordelijk verstaan. Er schieten lichtflitsen tussen die twee heen en weer.
Mijn dochter maakt er zachtgroene straaltes van.
Ik zie ze allebei, Didy in Spanje en mijn dochter in Nederland.
Didy! Ze is verdoofd. Het is voor haar net zo onverwacht als voor mij. Hé, ik ben hier! Kijk dan!
Ze is gelukkig niet alleen, haar vader is bij haar.
Verrek, die hoort toch hier te zijn?
Waardig, zegt hij steeds en Didy wordt door hem opgevuld met prachtige, zachtgroene stralen.
Hij is nu bij haar... en ik zit hier... ergens.
Er wordt me nogmaals uitgelegd dat je ook andere aspecten kunt inschieten. Dat je een bepaald aspect haast losstaand kunt beleven en dan terug kunt keren in je huidige staat.
Schiet je nergens in, dan gebeurt er ook niets. Ik vind het op dit moment allemaal best.
Ik ben nu intens moe. Ik heb teveel om over na te denken. Nu zou ik willen slapen.
Waar is dat bed?
Nergens te vinden...
Het duurt en duurt en er gebeurt niets. Ik wacht en er gebeurt niets. Ik word een beetje ongeduldig en er gebeurt niets. Ik berust uiteindelijk en er gebeurt niets.
Ik ben ongelooflijk moe en er gebeurt niets. Ik weet het niet meer.
Uiteindelijk stop ik met ook maar iets te doen... en ik schiet de slaap in...

3. Net aangekomen dus

Eindelijk heb ik goed geslapen. Er heerst een gedragen stilte. Ook in mij.
Als je goed luistert hoor je fijne muziek, als je niet luistert hoor je niets. Wat een verademing!
Het lijkt of geluiden wachten om opgemerkt te worden om dan pas wat van zich laten horen.
Stel je dit eens voor!
Deze rust in stilte doet me goed. Ik voel me ook beter en lig wat te luisteren.
Voorzichtig probeer ik te luisteren of het in mijn hele omgeving zo rustig is.
Ja..., een diepe zucht ontsnapt aan mijn borst en lost op in het niets...
Ik kreeg in de loop der jaren steeds meer last van overbodige geluiden. Dit waren klanken die 'niets zeggend' geproduceerd werden. Ze hinderden me en zorgden voor versnippering van mijn gedachten. Daarnaast had ik last van dissonant klinkende geluiden en hún strijd om gehoord te worden! Al die geluiden en klanken maakten in mijn hoofd contact en vochten daar hun strijd om aandacht uit. Het werd steeds moeilijker om tussen al die geluiden de juiste toonklank - die me accurate informatie gaf - te vinden. De laatste jaren moest ik ook steeds meer moeite doen om een spreker op de radio te kunnen verstaan. Als er dan een huiselijk geluid bijkwam en Didy ook

nog wat zei, dan raakte ik acuut de draad van het verhaal op de radio kwijt. Over het algemeen kon ik Didy nog het beste verstaan. Haar geluiden kwamen klaterend bij me binnen. Haar geluiden hadden namelijk op de een of andere manier altijd met mij te maken.

Hier is een atmosfeer van zacht twinkelend genoeg. Waar ik nu ben, is het in stilte rustig. Een genot! Geluiden op aanvraag van wens. Wens ik iets van buiten te horen? Vroeger probeerde ik om me te concentreren op die diepgaande, ver naar achter verborgen gedachten om deze in mijn hoofd tot leven te brengen en ze tot een uitspraak te dwingen. Dit lukte me regelmatig vrij aardig; niet dat er dan iemand was om ze aan te horen... Hier gaat dat luisteren naar die diepere gedachten een stuk soepeler. Wat een genade! Mijn gedachten doen me nu denken aan muzieknoden met rusten ertussen. Hier en daar waait een gedachte zacht je hoofd in om geproefd te worden in de bedoeling. Och, wat een rust, wat een genot in mijn hoofd. Dit helpt me herstellen. Op je gemak genieten van stille helderheid. Ik hoor mijn gedachten opkomen. Ik zie ze verschijnen, bemerk de intentie, zie de bedoeling en voel de geboden keuze. Bij het volgen van een gedachte geeft dit wat veranderingen in turbulentie in mijn stelsel. Ik vind stelsel een juistere naam voor de lijfelijke vorm die ik nu ervaar. Ik kan nu volgen hoe verschillende gedachten hun effect sorteren in wat ik ben. Alsof ik een doorzichtige doos ben waarin je de knikker kunt volgen op diens weg door de doolhof. Bij sommige gedachten voel ik me lichter worden. Andere maken me compacter. Iedere gedachte heeft zijn eigen effect. Iedere gedachte, die ik op deze manier volg en daarmee aanneem, geeft me een eigen uitstraling in mijn stelsel. Ik mag gewoon zien hoe een gedachte werk geeft in mijn stelsel. Fascinerend!

Terwijl ik weer wakker aan het worden ben, zie ik de mij vertrouwde figuur aan mijn rustbed staan. Hij vraagt me om op te staan en met hem mee te gaan... De aanwezigheid van mijn 'lichaam' raakt door dit verzoek prominent aan de orde. Bij gedachten aan mijn eigen lichaam beginnen er steeds meer door elkaar geklutste golven te ontstaan die me in beroering brengen. Ik word op een bepaalde manier steeds zwaarder, ik word ook harder en compacter. Mijn lichaam! Hij weet niet wat hij vraagt! Hoeveel moeite kost het me normaal om alleen al overeind te komen en te gaan staan? Hoeveel pijn kost me dat? Hoeveel inzet van wilskracht heb ik daarvoor nodig! Laat staan dat ik moet gaan lopen. Alsof dat zomaar kan. Wat dan met mijn voet? Wat dan met... Au. Alles doet me pijn op dit moment. Alles, en ik heb het ook benauwd. Wat een vraag. Hij weet niet wat hij vraagt! Ik weiger! Hij vertelt me dat vroeger en later nog door elkaar lopen en dat ik me nog vaak vroeger voel dan ik ben. Chronologisch ben ik, volgens hem, de weg kwijt. Hij vraagt me te beseffen waar ik nu ben. Ja, ja, ja, waar ik nu ben... Ik ben doodgegaan om erachter te komen dat ik nog leef...

Ik weet dat ik dood ben, maar soms denk ik dat ik leef. Soms ben ik hier, soms ben ik nergens. Soms ben ik hier, maar soms is hier niets. Soms ben ik het spoor kwijt en soms wil ik alleen maar naar huis.

Ik ben nog nooit zó alleen geweest. Ik heb me nog nooit zó alleen gevoeld. Het smaakt sterk naar verwarring om te moeten beseffen waar ik nu ben. Het liefst lag ik in mijn eigen bed, ondanks alle pijn, gewoon thuis bij Didy...

Er wordt me verteld dat de intentie waarmee je wakker wordt, bepalend is voor de plaats en de hoedanigheid waarin je verkeert. Word je wakker in je verleden, dan beleef je 'het lichaam' wat je droeg toen je op aarde thuis was. Word je wakker in het hier, dan ervaar je dat je lijf veranderd is en dat je een levende dode bent. Ik krijg verder te horen dat iedere intentie zijn eigen waarde geeft.

Wat weet ik van intenties?

Er wordt me verteld dat je op aarde je diepe intenties niet eens in de gaten hebt.

Je doet daar maar wat. Al die moeite doet je bezig zijn, maar niet verder komen.

Hier wordt alles apart benadrukt zodat je ziet wat het is en waar het voor staat.

Intenties doen me denken aan die diepe verborgen gedachten, die vroeger met moeite in mijn hoofd te vinden waren. Ik weet het niet. Ik laat nu alle inspanningen gaan...

Vaker wakker worden heeft ook wel iets. Tot nu toe ben ik voornamelijk in mezelf wakker geworden. Wanneer ik in mijn omgeving wakker word, lijkt het verleden een rol te spelen. Mijn intense bestaan speelt absoluut de hoofdmoot. Mijn aarzelingen geven de toon aan. Mijn wakkere waker aan het bed begint me te vertellen: 'Daar' en 'hier' zijn beperkende begrippen. In het begin loopt het door elkaar. Dat heeft te maken met de overgang die wel gemaakt is, maar nog niet voldoende beseft wordt. Het gaat om het herkennen welke intentie op een bepaald moment gaande is. Op ieder cruciaal moment zal ik met de juiste intentie op de juiste plaats zijn. Daar mag ik geen zorg over dragen.

Voor mij is dit verwarrend. Ik heb geen stuurvermogen meer.

Ik leef de tijd niet. Iets leeft mij.

Ik weet van te voren niet waarin ik wakker word.

4. Aangenaam kennis te maken

Ditmaal word ik wakker als de onzichtbare muren van het rusthuis zich beginnen te verlichten. De ruimte is groter dan ik vermoedde. Voor het eerst zie ik deelgenoten. We liggen allemaal in bedden in een oneindig schijnende rij. Plotseling zie ik, dat er bij ieder bed een aantal figuren staan, waarbij altijd zo'n drager van een 'lichtende gloed'...

Ik ervaar voor het eerst dat er hier een uiterst aangename temperatuur heerst.

Een temperatuur die er is zonder om aandacht of actie te vragen. Aangenaam.

'Ook aangenaam', hoor ik uit het bed naast me.

Ik kijk op en zie een man zonder benen onder een deken liggen.

'Hans', zeg ik en maak geen geluid.

'Karel', hoor ik en we doen of we handen schudden.

'Je bent hier nieuw', hoor ik weer en bevestig dit.

'Ik ben hier al drie weken', zegt hij en ineens heeft hij weer benen.

'Ja, dat genezen kan snel gaan' wordt me meegedeeld. Verbazingwekkend.

Ik denk aan mijn voet en vraag aan Karel: 'Hoe doe je dat?'

Weg is alles...

Ik lig nog wel in bed, maar ik zie niets meer. Om me heen heerst weer het niets.

Van achter mijn hoofdkussen hoor ik het inmiddels vertrouwde geluid met de woorden:

'zodra je herkent in intenties, weet je ze te gebruiken'.

En de uitleg begint... Intenties zijn grondtonen. Grondtonen, die je in de ware zin moet zien te brengen. Zolang ik lerend ben, blijven ze me bezighouden. In ware zin is een grondtoon: een vermogen in het nalaten van handelingen die invloed hebben op een ander wezen.

Best ingewikkeld dus. Wat voor grondtonen zijn er eigenlijk?

'Grondtonen in mogen brengen je verder. Kijk naar je intentie. Kijk naar nieuwsgierigheid.'

Ikzelf vind dat nieuwsgierigheid iets nieuws willen weten is, waarbij het gaat om het bevredigd willen worden in wat je denkt te missen. Ik heb mezelf overigens nooit nieuwsgierig gevonden.

'Het kan hinderlijk zijn, zodat - wanneer je nieuwsgierigheid draagt - er niets gebeurt.'

Ja, dat was met Karel duidelijk merkbaar geweest.

Akkoord, nieuwsgierigheid draag ik dus blijkbaar wel..., een beetje. Hoe kom ik ervan af, want een genezen voet is zeer wenselijk. Hoeveel gedachten draag je wel niet waarin je iets wilt?

Is ieder willen dan nieuwsgierigheid?

'Nee, er bestaat verschil tussen nieuws en gierig. Nieuws in koppeling met gierig is voor eigen gebruik. Nieuws mag je aangeboden worden... en dan mag je het gebruiken', hoor ik op de achtergrond. Dood zijn is toch wel ingewikkeld. Wat weet ik ervan?

De tegenhanger van nieuwsgierigheid zou dat ook een intentie zijn? Ik doel dan op verlegenheid.

En ik hoor: *'Verlegenheid is ook een eigenschap die je onderuithaalt. Verlegenheid is een vorm van niet-willen-ontvangen. Je schuift jezelf aan de kant in plaats van de informatie op te nemen.'*

Het wordt me geleidelijk aan duidelijker dat 'willen' hier geen stimulerende kracht is!

Opnieuw komt de stem me te hulp: *'Genegenheid is een informatievangnet. Wanneer je genegenheid toont, denk je je te openen voor een ander, maar wat je doet, is inlichtingen opnemen. Je bent hier nooit dom.'*

Inlichtingen opnemen... In licht dingen opnemen...

Het nieuwe van hier zijn is dat je door de dingen heen gaat zien.

Dat wat eerst door de mist niet doorkwam, krijg je nu opgehelderd. Genegenheid als manier om informatie te ontvangen! Genegenheid... ik ben geneigd verdraagzaam te zijn.

'Verdraagzaamheid brengt jezelf omlaag. Door dit te zijn, leer je minder over jezelf. Wat verdraag je voor wie? Hier gaat het om wat je vér kunt dragen en welke intentie er in verborgen zit. Hier wacht je tot het er is.'

... en iets komt er, als je stopt met willen..., klopt dat?

--- (geen antwoord)

Ik vind het allemaal wel ingewikkeld worden. Hoe kom ik nu aan informatie? O, ja, genegenheid tonen. Hoe toon ik genegenheid? En aan wie? Aan mezelf? Aan mijn omgeving?

'Overgave', ik hoor het al.

'Genegenheid, zonder ook maar iets te willen, is overgave.' Voor het eerst hoor ik deze woorden, rechtstreeks, zonder dat mijn oren ze als eerste hebben gehoord!

'Genegenheid brengt je de vertrouwde manier van horen. Dat is samen horen. Overgave brengt je de directe manier van horen. Samen horen. Bij overgave hoor je zonder te hoeven luisteren.'

Waar geef ik me dan aan over?

'Aan samen, aan ons allen.'

Ik ervaar in mijn stelsel het verschil tussen genegenheid en overgave. Genegenheid brengt een rustige kabbeling teweeg, niet onprettig, haast kriebelend tot activering. Ik merk dat de compactheid van mijn bestaan minder wordt. Overgave, aan de andere kant, doet heel iets anders.

Overgave brengt verlichting. Je wereld wordt helder, meer af...

Héél even was ik overgave! Heel even had ik overgave als grondtoon. Dit is nieuw.

Bij overgave... is het verschil tussen mij en iets anders verdwenen! Dit is groot nieuws!

5. Ontmoeting

De bekende stem vertelt me dat me binnenkort een reisje te wachten staat en dat iemand anders me daarbij zal begeleiden. Ik zie de directe omgeving rond mijn bed verschijnen en daarna veranderen van kleur en diepte. In een warme gloed van koperrood zie ik iets verschijnen.

Ik zie iemand naderen. Wie zie ik daar aankomen?
Mijn God, Jos!! Hoe kom jij hier? ... Ai, foute vraag.
Nieuwsgierig. Willen weten. Snel. Ander woord.
Fijn! Fijn, dat jij hier bent!
'Ja, mijn broer, dat had jij niet verwacht, wel?'
In mij ontstaat hevige beroering. Jos is al een paar jaar overleden. Onvoorzien word ik terug-
getrokken in mezelf om zicht te krijgen op wat er gaande is. Er doorspoelen me allerlei roerselen.
Nog onduidelijk in hun vorming. Toch heftig in beleving.
Verschillende gevoeligheden komen in mezelf aan bod. Turbulentie is gaande. Stevig windje.
Terwijl ik me lig af te vragen wat ik hier mee moet, komt er nog een persoon aan mijn bed en iets
in mij dwingt me op te kijken... Na een eerste blik... val ik weg...

Later - veel later - probeer ik mijn ogen weer open te doen. Gaat niet. Ik kan niet meer opkijken.
Mijn ogen zitten vast. Wat is er nou weer gebeurd? In mij leeft een merkwaardige scheiding.
Ik lever een nog ongestreden strijd. Ik ben plotseling met zijn tweeën. Ik besta uit twee verschil-
lende ikken. Een soort gevoelige-ik naast een neutrale-ik, maar beslist niet mijn gewone-ik.
Als gevoelige-ik zoek ik rond in mezelf om mijn gewone-ik terug te vinden. Wat niet lukt.
Ik ben mijn gewone-ik kwijt. Ik kan er niet meer bij...
Die neutrale-ik analyseert wat er gaande is geweest en beziet mijn huidige omstandigheid: ik ben
ergens door geschokt en kan het niet plaatsen.
'*Beroering, ontroering*', hoor ik mijn steun en toeverlaat zeggen. Ik voel een grote afstand tussen
wat ik nu ben en wat ik gewoonlijk ben. '*Een masker is merkbaar zodra je de afstand tussen jezelf
en je persoon vergroot*', krijg ik en schiet hierdoor terug in mijn gewone-ik.
Die blik! De intensiteit en helderheid in die blik choqueeerde me...
Bij nader inzien zie ik, dat ik op een neutrale manier had willen kijken naar de roerselen van mijn
gevoelige-ik, alsof het me dan niet zou kunnen raken.
Daarmee had ik natuurlijk die afstand gecreëerd.
Zou dit de manier zijn waarop je een masker creëert?
Zou een masker met zelfgemaakte innerlijke afstand te maken hebben?
En van haar krijg ik antwoord. Ze zegt zacht: 'Mijn zoon, heeft mijn aanblik je zo doen verwarren?
Laat dit niet langer nodig zijn.'
En ik begin me te huilen...

Langzaam word ik weer wakker. Ik heb lang liggen slapen. Er is ook veel gebeurd. Mijn moeder,
mijn zus. Een nieuwe wereld gaat open... Niets gaat verloren. Niets!
Ik ervaar een volle rijkdom, die langzaam mijn stelsel vult. Ontroerd en dankbaar lig ik in bed en zie
héél langzaam een broze, zachtblauwe wand verschijnen. Ik lig er met grote ogen naar te kijken en
voel me als een kind. De schoonheid en zuiverheid is onvoorstelbaar.
Ik zie ondertussen het 'lichaam' van mezelf jonger worden en ik voel een vreugde opborrelen zo
intens, zo vredig, dat ik begin te begrijpen hoe een engel zich moet voelen.
Mijn moeder. Ze was altijd al mooi. Ze is nu zo ongelooflijk mooi.
Ze is zo stralend. Ze is schitterend!
En Jos, mijn zus. Jos, die altijd zo verstandig wist hoe het moest. Die me in onze jeugd vaak gered
heeft uit benarde situaties. Die me ook wel heeft verraden. Dat ook. Mijn zus, wat een genot om
haar te kunnen zien. Ineens valt het me op dat ze allebei jong zijn.
Zo jong, en mooi...
Ach natuurlijk, ik domoor, die verdraaide omgedraaide tijd.
Hoe kan ik dat nu vergeten?
Ik ben hier dus niet alleen. Ik ben dus ook niet zielig.

Didy!

Ik moet haar vertellen hoe het hier is. Ik moet haar zeggen dat...

Ik wil naar haar toe... Au!

Ik schreeuw en besef ineens dat ik geen contact meer met haar heb en ik begin te verschrompelen. Ik krimp van verdriet en intens innerlijke pijn. Didy, wat moet ik missen?

Wakker worden in dit leven gaat me steeds beter af.

'Niets hoeft jij te missen, m'n zoon', en ik weet dat mijn moeder nog steeds naar me kijkt.

'Geduld is het enige dat nodig raakt.'

Geduld? Mijn hoofd doet zeer van de verlangens. Mijn maag speelt op en ik word misselijk.

Geduld! Potdrie, ik heb zoveel geduld opgebracht in mijn leven. Ik bestond onderhand uit geduld.

Was daar waardering voor? Nee.

Toch heb ik iedereen mijn geduld gegeven.

Nou... bijna iedereen.

Geduld is een schone zaak, hoe vaak heb ik dat niet gehoord?

Mijn hart gaat weer vervelend doen en vertoont onregelmatigheden. Geduld. Als er iets is, dat ik had, dan is het wel geduld geweest en dat is nu nodig?

Ineens zie ik in dat geduld weliswaar een schone zaak is, maar mij ook heeft belemmerd in mijn doen en laten. Geduld was ook een masker. Geduld gaf me alle gelegenheid om me niet actief te interesseren, om me afwachtend op te stellen. En als er eindelijk resultaat was, was ik meestal de eerste om te melden wat er in de loop van het verhaal vergeten was én wat er overbodig was geweest. Dat had ik immers al die tijd haarfijn gezien, maar ik had het geduld opgebracht om de ander de gelegenheid te geven er zelf achter te komen. Geduld was mijn handicap en had me lijfelijke verstarring gebracht, merk ik, nu ik mijn gedachten hierover te volgen krijg in mijn stelsel. *'Geduld zal jou brengen naar overgave'*, hoor ik op de achtergrond, maar ik ben in de war...

'Luister!' en ik kan niet anders.

'In jouw leven is veel geduld aanwezig geweest, wat je nu mag oogsten. Gebruik jouw opgebouwde geduld voor overgave.'

Hoe?

... ..

Foute vraag.

Geduld.

Geduldig... blijf ik en voel ik hoe in mijzelf de hele lading geduld uit alle jaren verzameld en bij elkaar gebracht wordt. Ik zie een hoge stapel uit mijn stelsel komen en zich omvormen tot een krachtige bal van goudgele stralen. Een bal die even later langzaam op me afkomt. Ik zoek dekking. *'Ontvang'*, hoor ik van alle kanten.

Ik huiver, open me toch op de een of andere manier... en plotseling sta ik in een lichtende, intense straling die me volkomen doorspoelt en het meest bijzondere voltrekt zich voor mijn ogen...

Onder mij verschijnt de wereld... In alle blauwwitte pracht krijg ik steeds meer details te zien.

'Iedere vorm van overgave geeft je mogelijkheden, heb geduld, ga nu rusten.' Met de woorden *'alles komt dichterbij'* val ik weer in slaap...

6. Op weg

Ik heb goed geslapen. Terwijl ik wakker aan het worden ben, zie ik Jos naar me toe komen met de opmerking: 'Kom op, lulak' en ik geniet van het besef dat ik geen enkele twijfel heb over haar woorden, want ze spreekt er geen uit. 'Aan het werk, broertje!'

De vraag 'hoe' schiet door mijn hoofd en raakt niets. Sensatie. Als ik niet wil weten, krijg ik het geopenbaard.

‘Opstaan, gewoon opstaan, dan gaat het’, zegt Jos.

Nu even niet moeilijk denken en gewoon opstaan. Het lukt! Ik ben er blij van. Ik kan gewoon gaan staan... en ga direct weer even zitten om het nog een keer te doen. Het gaat echt. Het gaat vlot en ik geef een vreugdekreet! Mijn ‘lichaam’ luistert en geeft geen tegengas!

‘Rustig, rustig, alles komt recht. Kom we gaan’, zegt Jos en geeft me een knipoog.

We gaan op reis - denk ik - en ik ben opgewonden als een klein kind.

‘Dat is juist’, hoor ik en ik schrik omdat Jos ook onuitgesproken gedachten kan verstaan.

‘Dat is juist. Geen enkele gedachte gaat verloren. Er is altijd wel iemand die oppikt wat je je bedenkt. Dat is van de gekke, nietwaar?’ en ze tikt op haar slaap met haar rechterwijsvinger. Lijkt me een slim gebaar.

‘Resonantie’, hoor ik mijn steun en toeverlaat zeggen. Het wordt gezellig.

‘Resonantie in gedachten maakt trillingspatronen, die elkaar kunnen versterken in aanwezigheid.

Alles wat resoneert in elkaars trilling brengt overeenkomst. Dit creëert gedachtevelden die noodzakelijk zijn voor herkenning. Hoe groter zo’n veld, hoe meer herkenning.

Waar het om draait, is welke intentie grondslag draagt voor het gedachteveld. Aan de intentie kun je het doel zien. Het veld brengt je herkenning, én de keuze of je dit veld wenst te versterken of niet. De keuze ontstaat vanuit het inzien in de intentie, zodat je ziet dat een gedachteveld ontstaat vanuit reacties en dat de intentie de actie vertegenwoordigt.’

Veel te veel woorden om ineens te bevatten.

‘Ga dan terug en omvat ze nogmaals en wanneer nodig nogmaals.’

Ik luister naar het gedachteveld en opnieuw komen de woorden tot me. Ik luister een aantal keren. Steeds dieper kunnen de woorden hun trilling aan me doorgeven. Het gedachteveld wordt een soort gevoel. Terwijl ik er op deze manier mee bezig ben, opent zich de bedoeling: ieder gedachteveld is inderdaad voelbaar! Zodra ik de trilling van dit gedachteveld in me herinner, zal ik terug zijn in dit gebied. Het zal me brengen naar mijn lichtende hulp op de achtergrond.

‘Ja’, zegt Jos. ‘Jouw steun en toeverlaat - die wij gewoon Jan noemen - is jouw anker.’

Jan? Mijn broer Jan?

‘Ja, Hans, ik ben hier al lang, volgens aardse jaren, maar dat had zo zijn bedoeling.’

Jan...! Ik duizel... Jan is al gestorven in de oorlog en voordat ik wegval, denk ik in een flits nog even aan Frans, mijn andere broer..

Ik heb lang geslapen en voel me weer uitgerust. Tjonge, wat een gebeurtenis! Ik heb zoveel vragen. Aan alle kanten dringen ze door mijn poriën naar buiten. Ik kijk op maar zie niets, ben weer helemaal alleen en draag alle vragen van de wereld. Ik barst haast uit mijn voegen. Niet van nieuwsgierigheid, dat niet. Wel van verwondering, van verrassing, van de ontdekking, dat mijn moeder, Jan en Jos bij me zijn! Wat een vreugde. Op mijn gemak lig ik te genieten van de mij geopenbaarde feiten. Als ma, Jos en Jan hier zijn na hun dood, dan zal de rest er ook wel zijn.

Didy! Wie is er bij Didy?

‘Heb geen vragen, dan kun je haar zien.’

Vraag me toch niet het onmogelijke!

Hoezo heb geen vragen..., wat een opmerking. Help me! Verdorie! Ik hou van haar, snap dat dan, voel dan mijn wanhoop, dat ik niet bij haar ben... en ineens zie ik het niet meer zitten.

Eén keer heel kort heb ik haar kunnen zien. In een flits aan de telefoon. Eeuwen geleden. Ik word overmand door mijn verdriet en huil om Didy. Ik mis haar meer dan mijn adem. Ik sla mijn armen om me heen, wieg mezelf en huil mezelf leeg. Het is onmogelijk om geen vragen te hebben...

Mijn nieren doen vreselijk pijn. Ik snik jankend met diepe halen. Juist haar die ik niet kan missen! Niets weegt op tegen mijn vrouw. Wat doe ik? Wat moet ik?

Ik snik tot ik geen traan meer kan produceren...

Wat staat me te doen? Ik weet het niet. Echt niet.

'Omvat de vreugde in jouw liefde en ga op reis', hoor ik Jan zeggen. Mijn hemel, vreugde vinden in dit diepste dal? Onmogelijk. Wat geven ze je toch rare aanwijzingen. Omvat vreugde in jouw liefde? Op de een of andere manier brengen zijn woorden me toch weer bij elkaar. Alsof mijn tijdelijk overgevoelige- ik weer verbonden wordt met mijn neutrale-ik. Die splitsing en verbinding is mijn redding op dit moment. Zodra ik me maar lichtelijk op Didy richt, raakt mijn gewone-ik volkomen stuurloos en kent maar twee kanten: het diepe verdriet en de heldere vreugde... Ahá, dat werd bedoeld... Ik denk aan haar met heel mijn vermogen om het fijne, dappere meisje, dat me een halve eeuw zo geboeid heeft in haar manier van doen, voor me te zien. Ik denk aan alle vreugde die ze me gebracht heeft.

'Denk met je voelen.'

Denk met je voelen... Langzaam ontstaat er in mij toch een bedacht gevoel van vreugde, wat zich omzet. Wat zich talmend verandert in een echtheid..., in een lading die groeit... en maar groeit... en me optilt.... en me meeneemt.... en ik verlaat mijn bed, zweef erboven en... hoor mijn zus zeggen: 'Kom op, Hans, we gaan.'

We gaan! Naast Jos zweef ik in opperbeste verrukking naar de opening waar het heldere, aardse bolletje zich laat zien. 'Waar wil je heen', zegt Jos. Wat een overbodige vraag!

Hierdoor ben ik het volgende moment thuis. Ik zit in mijn éigen stoel, in mijn éigen huis, en.... ben alleen. Didy is er niet. Toch is er in mij geen paniek. Er is rust in mij. Ik ben thuis. Ik leef. Ik leef in een andere vorm en ik ben thuis.

'Kom', zegt Jos en ik wil niet. 'Kom', zegt ze weer en ik weiger.

Stom! Stom! Stom! Ik had het kunnen weten!

Ik had kunnen weten dat ik nog geen donder te vertellen heb.

Ik lig pontificaal in mijn bed in Joost-weet-waar en zie weer geen bliksem.

God, wat ben ik boos. Eerst mag je eraan ruiken en voordat je ook maar iets te weten komt, ben je weer weggehaald. Die abruptheid en onmacht haat ik.

'Nou, daar schiet je wat mee op.'

Tjeezus Jos, doe niet zo lomp!

'Nee, eerlijk, wat helpt het je?'

Ik ben zo kwaad, dat het me geen ene barst kan schelen wat het me helpt. Alles wat ik weet is, dat ik thuis was en door de een of andere stupide actie weer verplaatst ben. En dat vind ik stinkend waardeloos!

'Niets is zonder waarde.'

Ach, hou toch op! Ik ben het zat! Die schijnheilige toestand om altijd ergens iets positiefs in te zien. Ik was Goddomme thuis! Had me met rust gelaten!

... Nou, dat heb ik geweten. Ik werd met rust gelaten.

Er gebeurde niets.

Ik lag maar te liggen, was bovendien te beroerd om op te staan en er gebeurde niets. Er was niets om me heen. Geen Jos, geen Jan, geen ma. Niets... en ik werd zo moe van het boos zijn. Ik was zo kwaad. Ik vond het zo onterecht en nu... Nu niets. Er gebeurde niets.

Ik moest op de een of andere manier toch iets laten gebeuren.

God, wat kan een mens alleen zijn. God, wat kan een mens niet alleen klein zijn in eigen gedachten, maar ook verstrikt raken in zijn gevoelens en zich onmachtig voelen. Ik voelde me eigenlijk steeds kleiner worden, steeds nietiger.... in alles. Wat had het nou helemaal te zeggen dat ik woedend was? Er was niemand om het mee te delen.

Alle kwaadheid was ontploft en ik kon er niets mee doen.

Ik kon me niet eens meer goed bewegen, merkte ik. Ik was zo stram als een balk geworden.

Dat was in elk geval wel een verandering. Door mijn woede was ik zo stijf als een balk geworden. God zij dank, er was eindelijk iets gebeurd! Neerbuigend keek ik naar deze voortgang. Veel schot zat er niet in. Wat een gedoe!

Ik raak het spuugzat om zo alleen te stoeien in deze duidelijk neerwaartse spiraal. Ik lig hier nu zeker al drie weken in dit gat weg te rotten. Dit is waardeloos! Wat is hier de zin van? God, wat zou ik toch graag antwoord krijgen van iets of iemand!

Of was dit nu pas het echte doodgaan? Ik schrok van deze gedachte. De angst greep om zich heen en had me direct te pakken. Mijn keel sloeg dicht. Dit was vast het échte doodgaan...

Ze laten je bijna nog even zien wat je het allerliefste is. Nog één keer krijg je een glimp van haar wereld en dan plof je ongevraagd in een duisternis, die te diep is voor woorden. En weer wil ik schelden, vloeken en verdoemenis roepen.

God in de kerk, God in de hemel, God in de hel. Goddomme!

God in het diepste zwart laat je zweten in ellende...

Wacht even. Dit klopt niet. Niet God laat je zweten; het is de duivel. Wat een stom foutje. Het was eruit voor ik het in de gaten kreeg. Ik giechel zenuwachtig.

Hoe kan ik me nu zo vergissen?

Waar ik me niet in vergis, is dat ik nog steeds niet dood ben.

Mijn God, wat een lijdensweg.

Mijn God, laat me niet zo in het ongewisse.

'Wat is het, dat je wilt, mijn zoon.'

...

Oei.

Van deze stem word ik muisstil...

Héél bewust stil...

Ik ervaar, dat ik opgenomen word in een steeds lichter wordend zijn, wat me langzaam en totaal onderdompelt in de aanwezigheid van... geluk.

En van... waarde, van... van... Liefde.

Zo, het grote woord is eruit.

Ik heb het hardop gezegd. O, had ik het maar gezegd tegen allen die ik op aarde liefhad. Had ik het maar kunnen zeggen... Ik voel hoe een diep verdriet me benadert en vol wroeging stap ik er middenin en geef me over. Mijn God, wat heb ik gedaan? Waarom kon ik niets zeggen? Waarom kon ik niet tegen een ander zeggen dat er liefde in mij leefde? Waarom kon ik het alleen in mezelf voelen? Zo alleen.

Ik voel me alleen. En ik heb liefde voor Didy, ook voor Jos en Jan, en voor ma en Frans, en voor ál mijn kinderen en hún kinderen en ik heb het niet gezegd! Ik kon de woorden niet uitspreken. Alleen Didy en Jos hebben ze heel af en toe gehoord. Te weinig, veel te weinig. Ik hou het allermeeest van Didy. Zij is verreweg de belangrijkste in mijn leven. Naar haar kon ik hunkeren, zelfs als ze pas een minuut weg was. Al mijn liefde concentreerde zich op haar. Ik had wat meer moeten delen, verdelen. Naar anderen, naar mijn kinderen. Ik had liefde voor hen allemaal en kreeg het niet gezegd. Er rolt een woord mijn richting op en het woord wordt als een sneeuwbal steeds groter. Spijt, spijt, spijt.

7. Wat een gedoe

Terwijl ik me oprol in een soort foetushouding, merk ik op dat er iets faliekant is misgegaan tijdens mijn leven.

Dat wat ik dacht te geven was niet bezorgd!

God, hoe had ik me zo kunnen vergissen?

'Vergis je niet, mijn zoon...'

Met ontroering luister ik naar deze stem met alles wat ik in me heb.

'Al jouw liefde is aangekomen, maar niet op het plan van de persoon. Daar waar het hart zich treft in aanwezigheid met Mij zal de draad zich vormen.'

En ik luister... en luister...

Stilte. Volkomen stilte.

Slim zijn, Hans. Ik proef opnieuw de woorden. Het gaat vanzelf.

Ik dompel me in de gegeven aandacht en vul er mijn wezen mee.

Ik word door mezelf meegenomen naar een platform met vragen en mag ze sorteren. Ik doe dingen zonder dat ik ze doe. Ze gaan vanzelf. Wat ik wil weten?

Alle antwoorden liggen hier op me te wachten.

Ik kan ze zien. Stapels en stapels uitgelezen antwoorden in allerlei trillingen.

In allerlei kleuren, in een luisterrijke pracht van warmte liggen hier alle antwoorden...

Terwijl ik wakker word, zie ik dat er in mij toch rust is gekomen. En verwondering.

'Verwondering krijgt altijd antwoord.'

Ik kijk om me heen. Ik ben weer in het rusthuis. Ik slaak toch maar een diepe zucht, want mijn avontuur was niet mis te verstaan.

'In deze uren van afwezigheid op aarde heb je wel voldoende gedaan', hoor ik Jan zeggen en hij komt voor me staan. Ik bekijk hem op mijn gemak, haast ongegeneerd. Ik kijk in zijn ogen, in zijn hart en ik voel voor het eerst een verbinding ontstaan die me vervult met diepe dankbaarheid. Mijn broer is mijn broeder geworden. Ik voel een uitbreiding in mezelf.

'Ja, Hans, jij en ik zijn verbonden in aanwezigheid van besef en groei. Laat me je vertellen.'

En Jan begint: ***'Nu je bij ons bent, mogen we je helpen om jezelf te vinden in het totaal.'***

Daar waar je tekort geschoten denkt te zijn, mag je zien in de bedoeling. Maar voordien mag je beleven hoe op aarde jouw verlies gedragen wordt. Weet dat je slechts mag schouwen en besef dat de gegevens die je opvangt van een andere orde zullen zijn.'

Ik raak steeds meer onder de indruk. Wat er met me gebeurt, is inderdaad wonderlijk.

Ik word er stil van. In mijn 'lichaam' knappen knoppen open. Zachtjes voel ik hoe stugge plekken zich verlichten en verzachten. Heel langzaam begin ik een zachte tinteling te voelen, die zich meer en meer verspreidt. Het is zo vol aandacht, zo zorgvuldig en intens wat er zich in mij afspeelt, dat ik begin te genieten van de zachtheid die mijn 'lichaam' vult.

Als een blanke roomfondant, zo ga ik me voelen.

Ik krijg behoefte om te beseffen hoe al die verschillende toonzettingen, waar ik in verzeil, zich vormgeven, zodat ik mezelf beter kan volgen.

En tegelijkertijd vooruit kan lopen op de omstandigheden.

'Breng je uiterlijke-ik naar je innerlijke-ik en je zult afstanden overbruggen.'

Ik heb het idee, dat ik deze taal niet begrijp.

'Maak onze taal tot de jouwe en je weet.'

Ja hoor, jullie horen zelfs wat ik denk! Is het niet simpeler voor jullie om je aan mijn taalgebruik vast te houden?

'Dat kennen we al.'

Blijkbaar heb ik met een collectief te maken. Wat een gedoe. Het liefst zou ik me even losmaken en opstaan om een kleine wandeling te gaan maken. Dit is zelfs voor mij uitzonderlijk. Ik ben geen wandelaar, nooit geweest ook. Maar nu zou ik zo kunnen vertrekken...

'Dan ga!' zegt Jos.

Oké, dan ga ik...! Ik sta moeiteloos op en wil kleren gaan zoeken. Wat heb ik eigenlijk al die tijd aangehad? Ik draag een soort gewaad. Mijn god, ik in een gewaad. Een soepjurk van zachtgrijs geweven iets. Dat ik me al die tijd niet bewust ben geweest hoe ik eruit zag... Onbegrijpelijk!

Zouden ze hier spiegels hebben?

Hoe zat het ook weer? Genegenheid..., beter nog: overgave en... o ja, verwondering. Want bij verwondering zag ik stapels antwoorden liggen. Hoe geef ik verwondering inhoud? *'Verwondering brengt je de opening naar... Zolang je verwonderd blijft over je kunnen, zal het zich bevestigen. Wees ervan overtuigd en het verdwijnt.'*

Ik oefen. Ik luister naar mijn eigen woorden: inhoudelijke verwondering. Keer op keer laat ik ze toe in mijn stelsel en zie hoe het zich verluchtigt. Ik word lichter, heb minder gewicht, ben minder compact en voel me groeien gelijk een plant. Ik verwonder me over deze detaillering en geniet... Intens genieten heeft ook wel iets.

Ik geniet ervan en verwonder me over het feit dat ik de laatste gebeurtenissen niet goed kan begrijpen. Ik weet dat ik in de penarie zat en er uitgekomen ben, maar ik weet niet meer hoe.

Wat ik wél weet is, dat als ik écht iets wil weten (en dat wil ik) ik geen stap dichterbij kom.

Ik weet overigens ook dat ik niet in slaap gevallen ben om uit die toestand te komen.

Ik word hier onrustig van. Opnieuw word ik geplaagd door een falend geheugen.

Daar kreeg ik de laatste jaren steeds meer last van. Ik kon niet goed meer onthouden.

Daar ben ik het met mezelf nooit over eens geweest.

'Breng je uiterlijke-ik in verbinding met je innerlijke-ik', hoor ik fluisterend van meerdere kanten.

Nu niet vragen hoe, maar geduldig... in afwachting openen voor informatie die ik nog niet besef; dat denk ik te begrijpen. Er gebeurt niets...

Ik begrijp het niet...

Ik waag een nieuwe poging. Ik zoek bewust naar een verbinding met die beide 'ikken' die ik ergens tot mijn beschikking heb. Er gebeurt nog niets.

O, ik denk dat ik het nu wél begrijp: dat ik beide ikken tegelijk mag zijn...

Nog steeds niets.

Wel verdorie!: dat ik het gewoon *ben*...

Pats, ik sta in een straat. Ergens. Ik sta in een straat en open mijn oren en hoor een kakofonie van geluiden. Ik doe direct mijn oren weer dicht en het is weer stil. Het is een straat van hier.

Ineens weet ik het weer!

Ik wilde toch gaan wandelen? Goed, dan ga ik lopen ook. Ik kán ook weer lopen!

Zonder stok, zonder krukken! Ik loop door een Spaans aandoend straatje, niet te breed en met allerlei mensen die druk lopen te doen. Mensen. Ik zie mensen! Ik sta stil en verwonder me over deze aanblik... Dan sta ik plotseling ergens vlakbij zee.

Graag hoop ik inzicht te krijgen in hoe ik dit soort dingen voor elkaar krijg. Jos is ineens bij me.

'Kom Hans, we zetten de pas erin.' En wonderbaarlijk: ik loop met stevige pas langs het water over een glatte boulevard en ben zowel verbaasd als verrukt... Dat dit mogelijk is. Ik loop! Ik loop stevig door! Ik kán dat weer! O, wat is het leven prachtig. Dit móet Didy beslist weten...

8. Een ramp of een genade?

Ja, hoor. Ik lig weer in bed naast Karel met de benen. Mijn voet is er ook.

Helemaal, inclusief alle tenen.

'Nou', zegt Karel, 'Jij hebt in twee dagen veel verbeterd aan jezelf.' Twee dagen?

Twee wat voor dagen? Hoe weet hij dit? Het wordt tijd, dat ik op een bepaalde manier structuur aanbreng in mijn leven-hier en het heen en weer sodemieteren te boven kom.

Eerst even de stand van zaken bepalen. Ik ben weer in het rusthuis. Op die plek kom ik toch meestal weer terecht. Ik zie mijn omgeving, want Karel ligt naast me. Wat verder nog?

Ik zou wel eens naar links kunnen kijken. En terwijl ik naar links kijk, zie ik een stralend felle helderheid verschijnen, die zich om het bed van een achtjarig meisje bevindt.

'Hai, opa-meneer', zegt ze.

‘Ben jij niet wat te vroeg hier?’

‘Nee hoor, ik ben precies op tijd.’

Ik knik.

‘Ik weet hier meer van dan jij, want ik ben niet zolang weggeweest. Voor jou moet het hier best ingewikkeld zijn.’

Hoe weet zo’n kind dat?

‘Nou, omdat jij veel vragen hebt in je hoofd en je weinig praat met je hart.’

Wat een snotneus!

‘Nou, áls je naar mij luisteren kunt, kan ik je nog wel wat leren.’

Ik kijk in volle verbazing naar dit stralende meisje, waar geen verwarring of verdriet in leeft.

Ze fonkelt er lustig op los. Ongelooflijk.

‘Als je nou eens even zou willen stoppen met denken en je hart openzet, dan kan je tenminste iets horen en hoef ik niet zo hard te schreeuwen’, zegt ze en ik zie niets in de glimlach op haar gezichtje veranderen.

‘Luister nou met je hart, opa-meneer.’ En ik luister.

‘Weet je, dat ik wist dat ik je hier spreken zou?’ zegt ze fluisterend, ‘dat komt omdat ik al een hele tijd in deze wereld leefde én ook nog op de aarde. Ik had je al gezien, toen ik nog niet helemaal hier was. Coma noemen ze het daar, maar dat is een dom woord, want je bent hartstikke wakker. Alleen anders, op een andere manier. Je bent meer hier wakker dan op de wereld. Snap je dat?’

Ik knik, want ik kan niets anders.

‘Nou! En nou ben ik eindelijk écht helemaal hier! Ik word begraven en jij?’

Ik kijk haar ontzet aan.

Ik weet het niet; ik ben niet doodgegaan.

‘Gekkie, dat hoort zo’, grinnikt ze. ‘Iedereen blijft leven, maar voor de wereld ga je dood en dan huilen ze daar, omdat ze het niet weten. Wist je dat dan niet? Hoe dacht jij dan dat het was?’

Ik kijk haar verbijsterd aan en zak langzaam terug in gepeins, want ik wil haar geen foute voorlichting geven. Hoe dacht ik dat het was?

‘Nou, denk er maar eens over met je hart, dat gaat sneller en is minder moeilijk. Ik blijf hier niet zo lang meer, maar lang genoeg om je antwoord te horen, dag opa-meneer.’

Weg is ze. Het licht is weg. Haar bed is onzichtbaar en ik heb van alles om diep over na te denken. Zo’n upsfrummel, zo’n wijsneus, zo’n lichtbundel, zo’n meiske.

Als een wervelwind had ze me beroerd en ik kon de schade gaan opnemen. Haar eenvoud, mijn complexiteit. Haar flexibiliteit, mijn starheid. Haar levenslust, mijn uitputting. Haar spontaniteit, mijn bedachtzaamheid. Ik was een beginner en zij wist de weg.

Als in een aardbeving schokte mijn innerlijk. Haar intensiteit had me diep geraakt en overweldigd. Haar openheid was een grote openbaring. Dit kind bestond uit een hartje waar wijsheid aan ontsprong.

‘Zit me nou niet zo op te hemelen, maar zie eindelijk die kwaliteiten ook eens in jezelf.

Die hebben we allemaal’, gaf ze me nog even mee. ‘Jij wilt toch zo graag hemelen?’

Nou, zo doe je dat. Simpel, hè?’

Ze was vast een engeltje!

‘Nee, ik was een bengeltje. Waarom denk je dat ik alweer hier ben? Eén keer boem doen is genoeg om weer hier te raken.’

‘Maar je bent niet gewond of zo.’

‘Nee, dat heb ik allang in orde gebracht. Nou ga ik slapen, truste...’ En de wind ging liggen.

Het werd weer rustig. Haar levenslust bracht zoveel op gang, dat ik het beslist zou weten wanneer ze weer wakker werd.

‘Punt een: laat me slapen, punt twee: luister naar jezelf en punt drie: heb je wel geluisterd naar

mij? Welterusten.'

Ze was niet agressief of zo, wel kordaat. Natuurlijk, ik laat haar slapen en beseft direct dat het háár keuze was om zich te melden. Dat ik hierbij niets in de melk te brokkelen had. Dat me dit was overkomen en ik als een speelbal aan een touwtje keurig had gedaan wat er verlangd werd.

Wat een vreemde gewaarwording om te beseffen dat dit hele gebeuren spontaan gepland was.

Er leeft hier een soort concept, wat je onbewust spontaan laat reageren op dat waarvan je denkt dat het nieuw is. Dit kind had dit begrepen. Zij kende die planning en wilde me helpen om deze te gaan herkennen. Wat had ze me veel gegeven...

Ineens besepte ik dat ik weer met haar bezig was. Wat ze had gezegd?

Ik begreep dat ik het best kon gaan ervaren wat haar verhaal mij deed. Waar had ze me geraakt?

Waar was ik getroffen? Ik daalde af in mijn stelsel.

Wat een puinhoop en een ellende kwam ik tegen. Ik zag muren vol leuzen en spreuken, die me zogedacht hadden geholpen om trots en gedecideerd te blijven. Ze stonden te wankelen. Ik had moeite ze te omzeilen, groot en gevaarlijk als ze waren. Ik was blij te zien dat er een aantal op instorten stonden. Breng je uiterlijke-ik naar je innerlijke-ik kreeg een nieuwe betekenis voor me. Ik zag hoe al die muren me hadden tegengehouden om bij mijn innelijke-ik te komen.

Wat een rampgebied trof ik aan. Een hele hoop eigenschappen van mezelf lagen hier verankerd in een hoop beton. Muurvast en onbuigzaam.

'Sta jezelf toe te verzachten in de stof.'

In de stof... Ik ben niet meer 'in de stof'.

'Als in de stof versmelting bereikt wordt, zijn de gevolgen helder.'

Ik hoor dit opnieuw aan en beseft ineens dat ik naar mijn échte lichaam toe ga.

Hoeveel dagen was ik al weg? Ik weet dat mijn lichaam op aarde gecremeerd gaat worden.

De betonnen muren zullen neergaan. Er zal een puinhoop ontstaan die ik stukje bij beetje moet opruimen. En ik, vreemd genoeg, verheug me!

Ik heb tijd nodig. Tijd om deze gegevens te verwerken. Ik beseft dat me diepe wijsheden gegeven zijn, die me herkenning moeten gaan geven. Ik hoop dat ik ertoe in staat zal zijn. Ik zal 'hun' taal leren spreken en verstaan, omdat in 'hun' taal mijn wereld anders wordt.

'Dank voor deze overgave', wordt er gefluisterd.

Als iemand fluistert, moet ik me altijd erg inspannen om het te kunnen verstaan.

'Luister met je hart', hoor ik. Ik weet niet precies hoe dat moet, maar ik maak uit mijn hart wél het volgende gebedje:

Lieve God,
Leer mij de juiste taal verstaan
die ons tezamen doet verbinden.
En als 't mag
- een glimp misschien?-
om dat wat wijzer is te vinden.

9. Op weg naar de oorsprong

Ik sta zonder enige aansporing van wie dan ook op en loop naar de hoofdzijde van mijn bed, waar ter plekke een grote ruimte verschijnt. Dat is wonderlijk!

Daar waar eerst niets was, is nu volop actie. Ik word verwelkomd door Jos en Jan. Ze zitten buiten op een terras aan een tafeltje in een rustige, zachtbruine omgeving tussen allerlei anderen in en ze nodigen me uit om erbij te komen.

'Zo', zegt Jos, 'ben je zover?'

Ik knik ja en heb geen vragen.

‘Voordat we gaan’, meldt Jan, ‘ga je eerst met mij mee voor een korte terugblik.’

Ik ben daartoe bereid. Samen lopen we over het plein naar een ruimte die vervuld is van respect. Bij een grote deur geeft Jan aan dat ik zelf verder moet gaan. Ik knik. Vlak voor me gaat de deur open en ik stap naar binnen... en sta direct weer buiten. Typisch iets voor hier.

Ik zie natuur. Puur natuur zonder mensenhanden. Adembenemend mooi ontrolt zich deze natuur voor mijn ogen. Alles in mij vibreert op het gegeven ritme en ik ruik en proef, voel en weet me gesteund door alles wat ademend door me heen kan gaan. Ik zie mezelf tegelijkertijd in een harmonie en een strijd die te groot is voor woorden. Behoedzaam loop ik een stukje het landschap in en ga op de grond zitten. Ik voel het zachte mos dat me omringt. Ik kijk met open ogen naar al het prachtigs dat er voor mijn neus verschijnt. Steeds meer details openbaren zich.

De aanblik van drie herders, die uiteindelijk uit de begroeiing naar me toe komen, brengt een herinnering op gang die me diep ontroert.

‘Iedere mens is een waar wezen.’

‘In ieders geloof zit kracht en zicht.’

De eerste twee hebben gesproken en ik kijk naar de derde. Hij spreekt niet, hij maakt een gebaar. Hij loopt recht op me af en ik sta moeiteloos op. Samen gaan we verder in zijn looprichting.

De grote deur is verdwenen en we lopen en lopen. We lopen totdat we bij een bron uitkomen. Een echte bron. En ik sta er bij als mezelf. Echter en completer dan ik me ooit gevoeld heb.

‘Spring er in’, zegt nummer drie en ik knik, nog steeds diep onder de indruk. We nemen kort afscheid en ik spring...

Als in een flits begint mijn leven langs me heen te schieten terwijl ik val. Vanaf het doodgaan.

Ik heb behoorlijk wat pijn gehad in mijn leven, zeker de laatste jaren. Moet ik deze pijn nogmaals meemaken, terwijl ik bovendien ondertussen zwaar vallende ben?

Het lijkt ook of ik jonger word...

Inderdaad, het lijkt.

Beelden, situaties en gebeurtenissen schieten langs mijn 'zintuigen'. Ik zou ze op kunnen noemen, maar wie zit er op te wachten? Ik niet.

Sommige beelden komen vaker langs, zoals een beeld uit de zondagskerk, dat inmiddels samenloopt met het beeld ‘Gij zult niet begeren’. Terwijl ik naar beneden donder, hoor ik dat er een paar gebeurtenissen in mijn leven zijn geweest die veel invloed hebben gehad.

Ach, ik zal er wel langs vallen.

Opnieuw komt de kerk met het beeld ‘Gij zult niet’.

Wat niet?

Begeren! Er volgt een beeld van het internaat waar ik met mijn hoofd onder het kussen eenzaam lig te snikken. Ik zie mezelf als twaalfjarig ventje weggestuurd worden door die lieve boer, onze buurman. Ik mocht daar niet zijn van mijn vader en ik zie weer die blik in de ogen van mijn vader. Ik zie mezelf mijn handen branden aan een stok uit het kampvuur achter in de tuin. Ik zie mezelf vallen en de pleister op mijn knie is niet groot genoeg. Ik zie mezelf smachten naar een speen, die ik net niet te pakken krijg. Ik krijg het benauwd.

Ik mag niet begeren. Ik krijg het hevig benauwd...

Ik ben gestopt met vallen. Al weet ik niet hoe.

Een lange tijd gebeurt er niets. Ik vecht om bij bewustzijn te blijven.

Waarom ben ik toch als een mak schaap gesprongen? Waarom heb ik hen vertrouwd?

Radeloos ontstaat er een diepe, diepe stilte...

Schoorvoetend besef ik dat ik altijd enorm heb opgekeken tegen dat wat groter was dan ik.

Zij, van wie ik verwachtte dat ze het beter zouden weten, gaven me echter geen vertrouwen.

En áls ik dan wat vrijheid kreeg, brandde ik direct mijn handen.

Ik huil om het zielige kind, dat ondanks financiële rijkdom zwaar te kort kwam in bevestiging.

Mijn ouderlijk huis was walgelijk groot, mijn innerlijk huis was klein en nietig en ik vluchtte al vroeg weg in de armen der illusie. Mijn eigen wereld verschilde sterk van de échte wereld, en meer en meer leefde ik in de onmacht beide te verenigen. De uitspraak 'maak je uiterlijke-ik tot je innerlijke-ik' kreeg een scheut waarheidsserum, toen ik inzag op welke jonge leeftijd ik mezelf al had toegestaan om in twee werelden te leven.

'Niet meer', hoor ik en weet Jan ergens onzichtbaar aanwezig.

'Niet veel mensen leven in één wereld. De meesten leven in minstens twee.'

Ik was niet de enige. Er waren er meer die in een fantasiewereld waren blijven steken.

Ik sta ineens in de middle of nowhere. Er is niets meer te zien...

Ik ben niet in het rusthuis aangekomen. Dat verontrust me wel. In overgangen ben ik nog een prutser. Ik ben ook niet in slaap gevallen.

Eerst was ik daar blij mee, maar nu niet meer zo. Ik zie of hoor niemand. Ook niet in mijn hoofd.

'Jan!' gil ik zo hard als ik kan in mijn hoofd...

'Je hoeft niet zo te schreeuwen', hoor ik en kijk om. Jan staat achter me.

'Daar sta ik al de hele tijd, totdat jij in de gaten krijgt dat ik achter je sta.'

Plof. Er springen twee totaal verschillende gedachten gelijktijdig mijn hoofd in.

Ik wist niet dat ik me maar om hoef te draaien en dat Jan er dan staat.

Én dat hij me helpt met wat ik doe. Ik merk op dat de twee gedachten 'Nooit gedacht' en 'Dank je!' uit verschillende gebieden afkomstig zijn. Die eerste 'nooit gedacht' kwam duidelijk uit mijn denkvermogen en de andere kwam direct uit mijn hart. En er is nog iets: die 'dank je'-gedachte heeft ook een effect naar Jan toe: alsof we samen iets onuitgesproken delen.

Eindconclusie: mijn hart was direct dankbaar, mijn hoofd werd pas dankbaar na begrip!

Ineens valt er nog een kwartje, waardoor ik weet: wat er uit mijn hart komt, is intentie, wat er uit mijn denken komt, is uitstraling.

Verenig deze twee en je innerlijke-ik komt samen met je uiterlijke-ik. Ik vind mezelf slim.

Ik weet dat ik nog vrij vers ben hier, maar toch... Ikzelf heb nu ruim voldoende om te laten bezinken en zou me het prettigst voelen als ik even in mijn bed zou liggen.

Het volgende moment lig ik inderdaad in bed. Hoe is het mogelijk? Laat ik eerst maar eens gaan rusten, voordat er weer van alles gebeurt. Ik doe heel bewust een dutje, lig kostelijk te soezen, hoef niets en lig languit op mijn rug reusachtig te genieten. Hier kan ik jaren mee doorgaan! Dit kost me geen enkele moeite.

Na enige tijd merk ik toch dat er een aantal gedachten nadrukkelijk mijn hoofd binnen willen komen, iets wat ik bewust wil tegenhouden! Het lukt me niet. De rust in mij...

'Het is jouw rust niet. Rust is van allen.'

Heb ik niets op tegen. Nu alstublieft niet storen.

De rust in mij... - dwars door me heen blijft de gedachte 'het is jouw rust niet' hangen...

Ik wil mijn rust terug. De rust, die ik net had.

'Wat is van jou?' Ja, lolbroek: onrust, nu.

Ik heb nu niet meer wat ik dacht te hebben. Verder weet ik het niet; ik heb even geen zin en ik heb mezelf nog niet geïnventariseerd. Wat er van mij is?

'Is je 'ik' van jezelf?'

Ik dacht het wel! Dat 'ik' van mezelf is zo'n beetje het enige waar ik op kan vertrouwen, ook al haalt het rare fratsen met me uit.

Voor, tijdens en na iedere verandering is mijn 'ik' tenminste ter plekke. Kijk..., dat is rustig!

'Zou je bereid zijn jouw 'ik' af te staan?'

Geen denken aan! Ze hebben hier wel vreemde ideeën. Wie stelde die vraag eigenlijk?

Jan en Jos waren het niet. Je 'ik' afstaan, wat een merkwaardige gedachte. Als dit zo doorgaat,

denk ik niet dat ik het hier nog lang prettig vind. Kijk, leuk hoor, Jan en Jos..., maar gewoon bij elkaar zijn, is er niet bij. Dit hele gedoe van losstaande belevenissen heeft misschien wel een bedoeling, maar ik verlang gewoon naar vanouds. Naar mijn eigen manier van leven, in mijn eigen tempo, met mijn eigen manier van communiceren met wie ik wil.

'Afscheid nemen doet altijd pijn, als er herinnering speelt.'

Ja, daar weten we alles van, hè. Op de man spelen. Mag ik eens iets vragen?

... Geen antwoord!...

Zodra ik iets vraag, krijg ik geen antwoord. Ik krijg een groeiende hekel aan deze onmacht.

Echt normaal iets delen met een ander ben ik hier nog niet tegengekomen. Dan wordt er tussen neus en lippen door nog even gevraagd of ik mijn 'ik' wil afstaan.

Beseffen ze hier dan niet wat een beetje rust voor je doet?

'Weten we, maar hier werkt willen niet.'

Nee, daar was ik al achter! Met willen loop je hier tegen een muur van onwil op. Strontvervelend overigens, want ik ben gewend om als ik iets écht wil het ook voor elkaar te krijgen.

'En hier doet het niets.'

Nee, daar ben ik achter aan het komen! Ik tier innerlijk geruime tijd over de onmacht die ik ervaar.

Dat willen niet werkt, daar kom je op een hardvochtige manier achter!

Doodgaan wilde ik al helemaal niet en dat is ook zonder enig overleg gebeurd! Ik mopper op het eisenpakket waaraan ik me moet aanpassen. Hoe langer ik erover nadenk, hoe kwader ik word.

Bovendien horen ze alles wat je denkt. Je verplaatst van hot naar her zonder enige logica.

Soms zie je wat, soms zie je niets. Je bent volkomen overgeleverd aan de grillen van je weet niet wie. Hoezo Gods Wil geschiede? Waarom floept dat nu weer dwars door mijn hoofd?

Betekent dit dat ik mijn eigen gedachten niet meer kan vertrouwen? Dat ik niet eens meer gewoon kwaad kan zijn van binnen? Daar heeft toch niemand last van. Luister dan niet mee, verdomme!

Ik ben het zat. Zo zat, dat er ongewenst inbreuk plaats kan vinden in mijn gedachten.

Willen ze zo je 'ik' overwinnen? Door je gek te maken? Ik ben het zat, ik ben het spuugzat!

10. Verschijningen

Eindelijk heb ik weer eens goed geslapen. Mijn innerlijk klimaat is van stormachtig overgegaan naar windstil. Het zal me allemaal wat. Ik ben erachter gekomen dat ik hier volkomen in de val zit en overgeleverd ben aan iets onduidelijks. Mijn belevingen geven duidelijk aan dat het hele hemelverhaal voor geen centimeter klopt.

'Dat valt te bezien.'

Ik heb niet veel zin om in te gaan op jullie onderbrekingen. Ik kan ze niet tegenhouden, dus zeg ze rustig, maar ik doe er niets meer mee. Waar was ik? O ja. De hemel had ik me anders voorgesteld.

Niet dat ik erg bijbelvast was, maar de catechismus kon ik dromen. Ik had zulke schitterende taferelen in mijn hoofd over hoe het zou zijn, als ik na mijn dood van het lijden werd verlost.

Ik zit er goddorie nog middenin!

En terwijl ik dit zo denk, voel ik dat alle opties nog openstaan, omdat... natuurlijk! Zolang ik nog niet ben doodgegaan, kan ik ook niet naar de hemel. Dat is het. Ik ben nog lang niet bij de Poort.

Wie kan me helpen? Wijs me de weg. Hoe kom ik daar? Geef dan antwoord...

Waarom laten ze je in zo'n geval weer aan je lot over?

Wat is mijn lot? Dit niemandsland is duidelijk niet de plaats waar ik wil blijven.

Ik stap uit bed en loop langs het hoofdeinde van mijn bed de ontstane ruimte in.

Geen Jos. Geen Jan. Heeft hier dan niets een vaste plek?

'Lieve Hans, met de diepgang van je wezen mag je op deze vraag een antwoord ontvangen.'

...

Snap je dat nou? Dan blijft het stil. Geen antwoord in mijn hoofd.

'Probeer te luisteren met je hart.'

Wie zegt dit?

'Dat is vooralsnog niet van belang, luister met je hart.'

Op de een of andere manier is de gedemptheid van deze stem zo uitnodigend, dat mijn vooringenomen houding om iedereen de baas te blijven, smelt als sneeuw voor de zon. Luisteren met je hart.

Ik probeer het weer. Ik zoek diep naar binnen om mijn hart te kunnen vinden en ben stomverbaasd aan het luisteren naar de verandering, die mijn hartslag ondergaat.

Van boem-boem steeds vaker naar boem. De helft van mijn hartslag is aan het verdwijnen! Ai!

Waar is dat in hemelsnaam goed voor? Is het wel goed? De angst slaat me om het hart.

Direct hierna is het weer boem-boem, boem-boem en alles is bij het oude. Wat een schrik.

Vol ingespannen aandacht blijf ik nerveus luisteren.

'Luister met je hart.'

Je zou ze toch tegen de oren willen tikken. Man, ik doe niets anders. Ik luister naar mijn hart.

Ik luister me te pletter...

Ai! Dom! Geen luisteren naar, maar luisteren met. En ik luisterde naar.

Anders dus... luisteren met... Het lukt!...

'Wat gegeven is, brengt zichzelf teweeg. Wáár je je ook bevindt, overal is voor hen die luisteren met hun hart een antwoord op de juiste plaats.' Dan is het dus zaak om mijn hoofd rustig te krijgen. Hoe meer ik leer luisteren met mijn hart, hoe meer antwoorden er komen op de vragen in mijn hoofd. Je moet hier dus je eigen antwoorden leren vinden.

Met je hart. Niet met je hoofd, maar dat is wel de plaats waar ik ze hoor!

'Stel de vraag in je hart en het antwoord zal zich vinden. Stel de vraag in je hoofd en van alles kan gebeuren.'

Ineens denk ik terug aan het verdwijnen van het lijden en het opgaan in de Heer als ik dood ben.

De verlossing van het kwade zal me overkomen op het moment... Daarom ben ik natuurlijk ook

niet dood gegaan. Héél diep van binnen begin ik te beseffen dat het werkelijke doodgaan ligt in

het verliezen van je ik. En dat dan pas, dán pas de hemelpoort verschijnt.

Hoe kon ik denken dat ik al zover was! Wat een pretentie.

Toch weet ik niet goed hoe ik nu verder moet. Ik zal maar weer gaan luisteren naar mijn hart.

Boem-boem, boem-boem. Niet luisteren naar, sufferd, luisteren met... Sorry, gewoontepatroon

van vele jaren. Boem..., boem....., boem....., niets. Stilte. Volledige stilte. Stilte in mijn alles en

mijn oren luisteren naar binnen en mijn hart opent zich voor mijn luisteren en alles komt samen.

Alles luistert met mijn hart. Ik ervaar dat er een groepje met mij meeluistert. Als één gebeuren

luisteren we met mijn hart naar niets specifiek. Juist hierdoor komt er nog meer horen tot leven.

Ik zit in het midden van verschillende stemmen en hoor ze allemaal apart én tegelijkertijd zonder

enige verwarring. Dit is fascinerend!

Als ik weer wakker word, lig ik gelukkig op mijn vertrouwde plek. Het leven hier is wonderlijk.

Zo wonderlijk. De afgelopen luisterbelevens heeft me weer geopend voor het leven hier.

Ik begin voor het eerst bewust te voelen hoeveel van je oude patronen en ervaringen je overboord moet gooien om iets te gaan beseffen van het leven hier.

Ik heb de volle rust dat ik later nog wel echt dood zal gaan, maar nú ben ik nog op weg naar de

hemel. Nog steeds niet wetend waar die hemel is, wel bereid om door deze wereld heen te gaan

in de hoop (nee, wetenschap) dat de hemel hierdoor dichterbij komt. Ik ben bereid om me weer te

openen voor mijn begeleiding en ik kan genieten van het feit dat ze me bekend zijn.

'Zo, zo', hoor ik in koor. Ik sta op en loop op Jan en Jos af.

Beiden worden zo'n meter of vijf vóór me zichtbaar.

‘Allengs een hoop geleerd hè, broertje’, zegt Jos.

‘Je openen voor iemand of je ervoor afsluiten, doet je hier een hoop beleven’, spreekt mijn hart.

‘Klopt’, geeft ze me een ondeugende knipoog terug. Haar ernst is verdwenen.

‘Nee hoor, alleen nu even niet.’

Ik open me voor hen beiden en vraag me af wat we gaan doen.

‘Wij willen niets, wat wil jij?’

Gegarandeerd een strikvraag.

Willen helpt niet, maar zomaar stomweg bij elkaar staan doet ook niet veel.

Hoe weet ik wat je kunt gaan doen als niemand iets bewust wil? Luisteren-met-mijn-hart.

Ik hoor het mezelf zeggen. Ik kijk Jan en Jos aan. Jos zegt dat het tijd wordt om te gaan en overlegt tegelijkertijd met een stelletje onzichtbare stemmen hoe het op te lossen wanneer ik weer eens eigenwijs ben, want de beleving die me te wachten staat, schijnt toch wel bijzonder te zijn.

Jan daarentegen praat ook met onzichtbaren, maar met een stel met veel licht om hen heen.

Dat licht is duidelijk te zien. Ik vind dat meerdere licht wel prettig. Vroeger wilde ik ook liever geen kaarslicht, maar gewoon licht uit armaturen met gloeilampen erin.

De anderen die bij Jan staan, worden langzaamaan zichtbaar. Het zijn er drie.

Twee mannen en een vrouw. Hun stemmen zijn zacht en flonkeren over en weer. Het maakt me blij om naar ze te kijken. Ik voel me groeien in hun licht. Ongelooflijk dat dit alles, zowel alles om Jos alsook alles om Jan, tegelijkertijd helder is en tegelijkertijd verstaanbaar is en ik geniet weer volop. Ik ben apetrots dat al deze informatie uit het samen luisteren met mijn hart kwam.

Het leven hier is wonderlijk.

Ze besluiten gezamenlijk op pad te gaan. Zowel Jos als Jan met zijn lichtgevende helpers zullen me begeleiden. Ik ben uiterst tevreden met zoveel aandacht en koester dit moment in mijn hart, waar we allemaal zo intens mee bezig zijn.

‘Het is meer om ervoor te zorgen dat je geen domme dingen doet’, zegt Jos met een onverholen gezichtsuitdrukking. Mijn trots wankelt wat en kiepert een stukje neerwaarts. Ik ben dus lastig.

‘Nee, niet in het minst, je bent juist te sterk.’

Hoezo te sterk?... Natuurlijk krijg ik hier geen antwoord op. Ik had het kunnen weten. Ik doe mijn best om niet nieuwsgierig te worden naar de escapade die me te wachten staat. Dus ik wacht.

11. Onderweg...

Ineens is het moment daar. We gaan vertrekken. Alleen weet ik niet hoe. Ik zie geen vervoer.

‘Heb geduld’, zegt Jos en ik antwoord in Brabants dialect: ‘Geduld zat’. Uit de kring van Jan komt een uiterst schoon wezen naar me toe. Zacht en geopend benadert ze me en eventjes ben ik bang dat ze dwars door me heen zal lopen, want ze stopt pas als ze pal voor me staat. Haar ogen zeggen alles en ze neemt heel voorzichtig mijn hand in de hare... iets versmelt...

We zijn op weg. Naar de aarde. Ik zie het bolletje liggen. We zijn dus erg ver weg. In mijn hart gonzen de volgende woorden: In principe is niets ver. Jouw afstand doet het ver lijken. Dat is jouw werkelijkheid die zal veranderen. Ik rollebol door mijn hele lijf. Deze stem zonder geluid is gesproken vanuit mijn eigen glinsterend hart en alles in mij slaat op hol. We naderen de aarde. Steeds dichterbij, totdat we aankomen bij mij thuis. Het is midden in de nacht. Een uur of drie zie ik op de staande klok in de kamer, waar we samen soepel en geluidloos geland zijn. Ik ben nu héél voorzichtig, want ditmaal wil ik niet teruggefloten worden.

Kom, zegt mijn liefvallige lichtje en de snaren in mijn hart tinkelen van spanning. Hand in hand gaan we naar de slaapkamer. Ze geeft me een kneepje in mijn hand waardoor ik weet dat ik zonder haar steun niets meer kan. Ik besef dat ik Didy écht mag gaan zien. Ik hoor haar ademhaling. De poezen op het bed reageren niet op ons. Ook onze hond ligt rustig te slapen.

Didy!... en heel langzaam loop ik verder de kamer binnen. Ze slaapt. Mijn God, wat is ze moe... en mooi... In mij begint een orkaan van gevoelens op hoog tempo vernielingen aan te richten in mijn zorgvuldig opgebouwde houvast. Ik begin zwaar te zweten en merk dat mijn hoofd het gaat begeven. Een kneepje in mijn hand... en ik sta plotseling weer sterk op mijn benen. 'Ook zij is erg sterk', hoort mijn hart zachtjes de twinkellende stem zeggen. Trots als een pauw met al zijn veren sta ik naast mijn sterke vrouw en héél zachtjes raak ik haar haar aan en fluister: 'Didy, ik ben weer bij je!' Ze kreunt lichtjes en draait zich om in haar slaap. Verbaasd sta ik naar haar te kijken met mijn hand nog boven haar hoofd. 'Ze ziet je hier niet, hier slaapt ze', twinkelt het, 'wil je met haar kunnen spreken?' Of ik met haar spreken wil? Ja! Ja! Ja! Ja! Ja!

'Kom', zegt Twinkeltje en we suizen al haast weg. Ho, ho, niet weggaan! Ik mocht haar spreken! Ho, stop dan toch! De paniek giert door mijn keel en ik roep meerdere keren geluidloos: 'Stop!' Niets luistert naar mij! Luister dan toch!

'Kom...', twinkelt het. Ik kan niet anders.... Het is te sterk. We suizen nu echt weg. Niet veel later landen we in 'Sterrenland'. Ik noem het zo want alles fonkelt hier. Een wereld vol diamantenlicht zonder enige opschik. Overal waar ik kijk, zie ik de schittering van vlaktes met allerlei lichte kleuren licht. En in het midden..., in het midden staat Didy! Ze zwaait vrolijk en wenkt me!

Als een dolle jonge hond zet ik af en buitel naar haar toe.

Ze wacht rustig af en onze armen vliegen om elkaar heen en we omarmen elkaar als ooit tevoren. Uren houd ik haar vast en we genieten intens.

Geen van ons tweeën beweegt, ik ben bang om iets te verstoren en dit moment te verliezen.

'In de ziel is eenheid gevonden. Er zal nooit verloren worden. Dit is verzieling.'

Vol ontzag kijken we beiden op naar de Gouden Stem die dit zegt, en we zien... onze harten... samensmelten. Het gebeurt... Dit is te mooi voor woorden...

Als ik wakker word, sta ik godzijdank nog bij ons bed!

Ik ben haar niet kwijt! O, mijn God, dit is een genade! Als ik leer hoe ik moet reizen, dan kan ik altijd bij haar zijn...

'Daar waar nodig', hoor ik Jan zeggen. De controleur! Hem was ik helemaal vergeten, maar hij staat inderdaad achter me. Mijn groepje heeft plezier in mij.

Ik weet het... en ik ben zo fortuinlijk! Didy, ik ben haar niet kwijt en zij is mij nog niet kwijt. Er gaat een wereld voor me open. Niets-gaat-verloren krijgt een nieuwe betekenis voor me. Nog nooit voelde ik me zo verbonden. Dit leven draagt cachet.

Dit meesterlijke leven, wat me dwars door de dood heen behouden heeft, stelt me in staat mijn hart alsnog te openen voor Didy en me de gelukkigste mens op aarde te maken. Op aarde, ja.

Ik ben nu op aarde in mijn eigen slaapkamer, sta naast mijn eigen vrouw en ik zie hoe ze slaapt. Ze is geen spat veranderd. Ik heb haar vaak zien slapen en besef ineens dat 'Sterrenland' er voor ons kan zijn, wanneer zij ligt te slapen...

'Inderdaad, zij wacht op je in wat jij sterrenland noemt', geeft Jan me aan. Wat doen we dan nog hier?

En wéér zie ik haar staan midden in het diamanten licht. Maar zij is mooier. Ze kijkt om zich heen en ziet me weer. Ditmaal loop ik beter naar haar toe. 'Waar was je nou?' vraagt ze me.

Ik ben zó blij dat ik haar wéér zie en pak haar voorzichtig bij haar bovenarmen vast, terwijl ik haar zachtjes zeg dat we elkaar hier vaker mogen ontmoeten. Haar ogen gaan glanzen.

Ze draait zich om en vraagt of ik meega. Die vraag is overbodig. Met alle liefde volg ik haar tot het einde der tijden. Ze kijkt om en glimlacht. Samen gaan we verder, hand in hand, ik in het midden. Didy, Twinkeltje en ik komen uit op een plaats waar een geladen rust heerst. Het is er windstil... Er is geen enkel geluid. We zeggen niets, terwijl we rustig naar een grote, massief houten poort planeren. De indrukwekkende deuren zijn bewerkt met een omvangrijk patroon van ingelegd

hout, vakkundig gemaakt, zodat ik vanzelf steeds dichterbij wil komen om het beter te kunnen zien... Vakwerk!

Twinkel geeft me een kneepje, de deur gaat langzaam open en ze laat mijn hand los.

Didy en ik worden met gepaste snelheid naar binnen gezogen tot we voor een groot wit altaar staan. Vol ontzag kijk ik ernaar en ik voel me klein.

'Voor het eerst', galmt het melodieus door de ruimte, 'staan jullie hier samen. Overgave maakt dit mogelijk. Jouw beeld is jouw zicht. Kijk door haar ogen.'

Moeiteloos kijk ik door de ogen van Didy en het hele witte altaar verdwijnt als sneeuw voor de zon. Didy ziet iets heel anders. Wonderlijk. Haar beeld is zomers, een wereld vol gouden gloed met overal glinsterende facetjes...

'Zoals je hart leeft, zo is je zicht.' Ik ben verbouwereerd. Nu pas zie ik hoe haar hart er van binnen uitziet. Nu pas zie ik het vertrouwen dat in haar leeft en ik zie mijn eigen armoede.

'Geen vergelijk, mijn zoon. Onderzoek de wereld in jouw hart en kom achter de betekenis van jouw zijn.' Die weg lijkt me onmogelijk lang..., zo onbestemd..., vast bijzonder moeilijk...

'En ontvang haar steun en liefde. Nu.'

Ik voel een warmte door me heen stralen die iedere porie van mijn stelsel opvult en ik val op mijn knieën, dankend voor deze genade.

'Laat haar nu gaan. Zij heeft nog te doen.' Ik sta voorzichtig op en omarm Didy nog éénmaal, geef haar een laatste kus in haar hals en voor mijn ogen en onder mijn handen vervaagt ze langzaam met die speciale blik in haar ogen, die me altijd zo gesterkt heeft.

'Vertrouwen', twinkelt het in de lucht.' Twinkeltje staat naast me en blijft naast me staan.

Ik heb toch nog afscheid kunnen nemen van mijn vrouw!

Dat was niet gebeurd bij mijn plotselinge overlijden.

Ik had 'tot straks' gezegd, maar was niet meer thuisgekomen.

Nu wéét ik dat ik haar terugzie. Dit alles is maar tijdelijk...

Vreemd genoeg voel ik geen tranen. Ik heb van haar een prachtig cadeau gekregen: vertrouwen!

Na een nieuw kneepje in mijn hand staan Twinkeltje en ik weer voor het grootse witte altaar. Uit mezelf open ik me en merk dat dit altaar symbool staat voor mijn kerkelijk geloof. Mijn houvast!...

De kerk wist immers hoe het zat. Daar hadden ze eeuwenlang ervaring in. Daar kon je op vertrouwen. Hun regels waren zo krachtig, dat ik me daar met gemak aan vast kon houden.

Ik merk in mijn stelsel hoe deze regels in mij houvast hebben gevonden. Plotseling weet ik, dat wanneer ik het zo laat... mijn altaar hetzelfde zal blijven... Maar dan zal ik nooit de wereld zien die Didy voor ogen heeft... Als ik haar wil terugzien dan zal ik ervoor moeten zorgen dat mijn wereld bij die van haar aansluit...

Wat een keuze moet ik maken. Eerst aarzelend... maar uiteindelijk dan toch... besluit ik me over te geven en me te laven aan haar vertrouwen... Voor haar! Voor Didy!

Twinkel grijpt onmiddellijk in en vermaant me dit vertrouwen niet uit Didy te halen, maar in mezelf te vinden... Aan short-cuts doen ze hier niet.

'Hier leer je niet van elkaar, hier leer je uitsluitend in jezelf. Wat je als voorbeeld krijgt, is een indicatie tot ontdekking van jouw mogelijkheden.'

Tjonge. Wat zou ik graag even gaan liggen om dit hele gebeuren op me in te laten werken, maar met mijn vriendelijke verzoek kom ik niet in mijn bed te liggen. Er gebeurt weer eens niets.

Ik zie geen andere mogelijkheid dan hier maar op de grond te gaan zitten.

Voor het grootse altaar ga ik zitten. Ik zie nu duidelijk dat de kerk zowel mijn vertrouwen als mijn angst gevoed heeft! Is dat mogelijk? Angst en vertrouwen zijn toch tegenpolen?

Allerlei gedachten buitelen plotsklaps door elkaar mijn hoofd in.

Er valt niets meer af te remmen, tegen te houden of recht te zetten...

Enigszins vertwijfeld houd ik mijn handen tegen mijn oren. Waar is de stilte die me kan redden van

al die schreeuwende gedachten in mijn hoofd? Waar is de stilte?
'Voel je wezen', twinkelt het zachtjes op de achtergrond, dwars door alle gillende denkbeelden heen. Van ellende voel ik door naar mijn wezen. Ik zie een wezen dat permanent door mij gebombardeerd wordt met gedachten van vermeend vertrouwen.
Net als het pandemonium dat ik nu zelf te horen krijg.
Geloof is iets aannemen op gezag van een ander, dreunt het in alle toonaarden door mijn hoofd.
Mijn God wat een ellende...
Nu ga ik dieper zien... Wat een hevige strijd is daar gaande. Dat wezen vecht tegen de ingebrachte, zich herhalende overtuigingen van mijn persoonlijkheid.
Mijn wezen verliest het van deze overmacht, waardoor mijn angst gevoed wordt.
Hoe is dit mogelijk? In wat voor idiote wereld zit ik te kijken?
Triest word ik van de strijd van dat wezen tegen de sterk voorgeprogrammeerde gedachten van mijzelf. Ik was zo overtuigd van hun waarheid! Mijn wezen had geen enkele kans tegenover het geweld van mijn persoonlijkheid. Voor het eerst zie ik, dat ik hierdoor een leven lang op een ongelooflijke manier in conflict was met mezelf. Bovendien zie ik hoeveel energie dit alles me gekost heeft. Onvoorstelbaar! Maar er volgt nog meer....
Ik krijg ook te zien dat ik eigenlijk diep van binnen dat wezen ben. Dat ik eigenlijk meer dat wezen ben dan de persoonlijkheid die ik dácht te zijn. Mijn God, dit is verwarrend!
Na lang intens schouwen zie ik dat... in dat wezen zich de plek bevindt die me in verbinding brengt met Didy...

12. Mijn eerste grote ontdekking

In Niemandland zat ik. Ik heb in mijn leven niet genoeg mét mijn wezen geleefd! Ook was ik niet compleet aanwezig in mijn persoonlijkheid. Ik leefde anders, ik hing er ergens tussenin.
Net als nu.
Net als nu! Ook nu word ik heen en weer geslingerd tussen het wezen en mijn persoonlijkheid.
Nooit geweten dat je over *drie* delen beschikte! Ik moet dit even recapituleren voordat ik het weer vergeet. Als eerste bestaat er dus wat ze hier je wezen noemen.
Als tweede herken ik 'dat wat mijn innerlijke en uiterlijke vorm is', wat ik mijn persoonlijkheid noem en als derde bestaat er 'dat wat ik nu ben': nóch het een, nóch het ander!
Dit nieuwe deel brengt een gebeuren op gang wat van het een naar het ander gaat, zonder het een of het ander te zijn. Ik merk dat ik nu de schakel ben, als een derde deel.
Vanuit deze plek zou je contact moeten kunnen maken met beide delen tegelijk.
'*Dat is mogelijk.*' Dank. Nu nog uitvinden hoe... Hoe vind ik dit uit?... Waar vind ik dit uit?...
Op welke plek in mezelf?... Laat ik mezelf opnieuw inventariseren... In mijn hoofd leeft op dit moment... stilte. Mijn gedachten zijn niet van plan om me enige helderheid te verschaffen.
Goed. Oké, dan open ik met mijn hart... om te luisteren naar... ruis.
Mijn hart ruist. Geen paniek. Wel controle.
Luister ik naar... of luister ik met...? Ik luister niet naar. Ik luister ermee...
Ruis... Een vorm van beweging..... Hoe leer ik die ruis decoderen?
'*Met hulp.*'
Met hulp! Mijn gedachten worden hierdoor geactiveerd. De bezigheid in mijn hoofd wordt heftiger. Ik merk, dat er allerlei vragen op het punt staan naar binnen te knallen. Op hetzelfde moment, weet ik dat - wanneer die vragen mijn hoofd gaan bezetten - ik uitsluitend in mijn persoonlijkheid aanwezig ben!

Na deze ontdekking word ik heel zachtjes teruggezet in het tussendeel van mezelf. Hier vind ik de rust om te zijn. In het persoonlijkheidsdeel leeft het zoeken. In dit 'tussen-ik' leeft het vinden. Ik ken dit! Dit is helemaal niet nieuw voor me! Ineens weet ik heel bewust, dat het dít deel van

mezelf is, waar ik al tijdens mijn aardse ervaringen regelmatig in aanwezig was! Nu ik dit herken, weet ik zeker dat het klopt. Het gaf me een uitstraling van niets-doen in een stoel, terwijl ik van binnen wel degelijk in dit tussendeel van mezelf aanwezig was!

Het lijkt of de schellen me van de ogen vallen!

Vroeger zat alles zo op elkaar gepakt zodat ik het niet kon onderscheiden.

Maar hier... hier is alles anders, ruimer...

Wezen, persoonlijkheid en tussen-ik. Alles bij elkaar heb ik toch nog zo'n twee/derde van mezelf op aarde neergezet. Geen slechte score. Toch heb ik spijt dat ik deze drie delen van mezelf toen niet heb ontdekt. Had ik toen maar enig begrip gehad voor wezen, persoonlijkheid en tussen- ik. Onbewust was ik. Ik voel me nu net een levende dode..., met nadruk op levende.

Een levende dode. Ik ben nog steeds in staat om mijn persoonlijkheid te gebruiken.

Daar heeft de dood niets mee te maken gehad!

Hier ontvang je een breder zicht. Je krijgt er ook alle ruimte voor.

Ik weet nu, dat mijn dochter het ook heeft.

Met onze tussen-ikken hadden we een soort tussenzijn en daardoor een woordeloos contact met elkaar. Het tussen-zijn is ander woord voor inter-esse. Wezenlijke belangstelling in elkaars zijn, zonder enige behoefte iets te doen. Had ik het maar geweten.

Ondertussen verandert er iets in mij waardoor ik er gemakkelijker naar kan kijken. Alsof er enige opheldering ontstaat. Het stelt me in staat objectief te kijken naar dat wat ik in tachtig aardse jaren ontwikkeld heb. Dit neutrale erbuiten staan brengt me in ieder geval een bepaalde rust en een soort schouwend vermogen... Een vermogen dat ik beslist nog ga uitdiepen.

Goh, dit deel maakt het eenvoudig om naar mijn omstandigheden te kijken.

Dit tussen-ik helpt je de dingen te aanvaarden zoals ze zijn en niet zoals je zou willen dat ze waren.

Dit deel heeft zicht op mezelf. De mogelijkheden zijn voortreffelijk om in te zien waar in jezelf je nu eigenlijk bent. Dit zou ik willen uitdragen!

'Dat mag.'

Wéér die neutrale, indrukwekkende stem, die me tot overgave brengt. Verbaasd kijk ik naar mezelf. Ik zit op een mat van lindegroen gras en leef in de lente van ontspringen.

Twinkel komt naar me toe, en moeiteloos sta ik op.

'Je gaat nu leren hoe je je in gedachten kunt verplaatsen.'

Ik snap er niets van en ze lacht. Samen verlaten we dit veld en gaan op weg. En voor het eerst maakt het me niet uit waar we heen gaan. Terwijl we onderweg zijn, realiseer ik me dat mijn ontdekking een hele hoop informatie heeft vrijgemaakt. Informatie waarvan ik besef dat het allerlei wegen van mogelijkheden opent. Ergens verlang ik naar een plekje voor mezelf, waar ik op mijn gemak kan uitpluizen uit hoeveel puzzelstukjes ik besta. Ik ben ten volle bereid om deze puzzel te bezien door de ogen van mijn net gevonden eenheid.

Ik ben bereid. Ik zeg nog niet dat ik het kan.

13. Afscheid

Terwijl Twinkel en ik ons moeiteloos aan het verplaatsen zijn naar ik-weet-niet-waarheen, krijg ik nog een ingeving: Ik heb hier nog niemand gesproken die mijn mening deelt. Ik heb ook van niemand een persoonlijke gevoelsbeleving mogen delen...

Zou dat hier wel bestaan? Hoe persoonlijk is hier een beleving?

'Nou, naar mijn idee behoorlijk persoonlijk', zeg ik in het rond tegen wie het maar horen wil... en ik krijg van niemand commentaar.

Ik zou ook best in dialoog met mijn eigen onderdelen willen komen. Ik zou de capaciteiten van ieder deel beter willen leren kennen en dan graag een mogelijkheid om te begrijpen hoe ik van

afdeling verander en waardoor... Nu lijkt het of ik een gespleten persoonlijkheid wil worden, maar dat is niet waar. Ik ben niet gespleten. Ik ben alleen tijdelijk uiteengerafeld. Er leeft nog een verband. Ergens. Een zeer sterk verband zelfs. Ergens...

Na een korte pauze bedenk ik me iets anders: Hoe komt het, dat er in mijn tussen-ik andere gedachten leven dan in mijn persoonlijkheid? Ze komen met een lagere snelheid voorgereden. Alsof ik ze krijg en niet zelf activeer. Wonderlijk, dat ik nu pas merk hoe dit werkt. In alle rust komen gedachten één voor één binnen en ik weet niet wat de volgende gedachte gaat worden... Ik merk dat iets van mij... ergens... ook een bepaalde werking heeft.

Wat het opbouwt, is me onbekend. Er zit in dit tussen-ik geen actief geheugen.

Alsof dit tussen-ik alleen kan zorgen voor een fundament.

Na iedere gedachte is er rust en stilte. Nu ik weer in stilte ben, weet ik niet meer welke gedachte er net langs gekomen is. Ik weet niet meer waar het over ging.

Ik kom steeds terug in de rust van de stilte.

Hoe langer ik in dit tussen-ik zit, hoe meer ik merk dat er nóg iets is wat ik mag ontdekken...

Er zijn hier geen gevoelens! Het is een gewaarwording om zonder gevoelens te zijn.

Neutraal is de juiste benaming. Niet objectief, maar neutraal! De afwezigheid van gevoelens brengt me volkomen rust. Geen enkele onrust. In dit tussen-ik bestaan geen gevoelens, geen onrust en... geen temptatie! Neutraliteit. Geen voedingsbodem voor geruchten, geen plaats voor verwarring, maar een plaats voor verstilling en verlies van oordeel.

Heel langzaam maak ik mee dat er in mij - in dit deel - iets geopend wordt... iets waarvan ik kan horen dat het harmonieert. iets wat me opneemt en meedraagt, me verplaatst.

Ik zou bijna zeggen: een soort zachtheid die vertrouwen brengt en die een omsluiting biedt waarin je je volkomen veilig waant. Ik bereid me voor... Ik doe het zonder te weten waarvoor...

Ik leef nu midden in deze instraling... Ik voel verplaatsing zonder dat ik beweeg...

Totaal uitgeslapen en volkomen fit word ik wakker. Ik lig weer in bed. Op mijn vertrouwde plek met Jan aan mijn rechterzijde. 'Goed geslapen?'

Ik geef geen antwoord. Het is overbodig. Na een knipoog vraagt Jan me om me netjes aan te kleden. In-het-pak, omdat we naar een beladen gebeuren gaan. Zorgvuldig trek ik mijn donkerblauwe pak met het lichte streepje aan, kam mijn haar, zoek mijn donkerblauwe das en pak mijn bril. Ik ben klaar om te gaan. Verbaasd voel ik daarna of ik me nog moet scheren. Hoe kon ik dat vergeten? Nog verbaasder ben ik als blijkt dat het helemaal niet nodig is. Jos komt aangewandeld. 'Zo, meneer de illusionist, alles wel?'

Ik knik, op mijn hoede. Vroeger ben ik een magische goochelaar geweest en een verdomd goeie ook. Conchito was mijn toneelnaam. Ooit de derde prijs van de wereld behaald. Ik begin mezelf te onderzoeken of ik te weten kan komen of ik nog steeds in mijn tussen-ik aanwezig ben.

En terwijl ik hier mee bezig ben, heb ik het antwoord. Natuurlijk! Voor het komende zal het nodig zijn dat ik in die staat aanwezig blijf en ik ervaar dat het speciale licht van omsluiting en neutraliteit zachtjes om mijn schouders glijdt.

Ik voel me sterker worden, gesteund en sta te wachten op wat komen gaat.

Het wordt onaangekondigd bloedje donker. Ik krijg opeens de bibbers in mijn benen; het lijkt op wachten in de coulissen voor een optreden. Ik word zenuwachtig en wacht onbewust op het aangaan van de spotlights. Uit de verte komt een neutrale blik die mijn ogen vangt.

Mijn maag schiet op en neer, haalt allerlei capriolen uit en landt uiteindelijk op zijn normale plaats en de tranen branden achter mijn ogen. De neutrale blik zegt alles. Ik weet het...

Ineens weet ik het. Ik besef waar we naar toe gaan. Naar mezelf, naar mijn crematie.

Mijn keel gaat dichtzitten, mijn hoofd komt vol watten en ergens blijf ik helder. Moeilijk vind ik dit, omdat ik niet weet wat er daarna gaat gebeuren. Misschien houdt dan alles op...

Bang... Bang om te gaan... Bang voor het afscheid word ik. Doodsbang om weer dood te gaan. Dit moment is nog indrukwekkender dan door de dood heen schieten. Toen ging het onbewust. Nu ben ik beter voorbereid. Er is geen weg terug. We gaan... en ik ben op weg naar mijn afscheid. Iets in mij begint te grinniken. Vreselijk. Op zo'n moment, Hans toch. Het is niet tegen te houden. Er ontstaat een ondeugend plezier... ergens... in mij... dat steeds heftiger wordt. Het overvalt me en neemt me mee... Plotseling is het niet erg meer... wat me ook te wachten staat...

Steeds dichterbij nader ik wat ik van mezelf gedacht en gevonden heb. Ik zie mijn menselijke vorm liggen, koud en bevroren in een mooie kist. Zoals een ander me zou zien. Toch ben ik het. Niet meer... Losstaand. Ik sta er los van. Dat wat daar ligt, is de vormgeving van een structuur van overtuigingen, gevoel en beheersingen, met onmacht en ideeën, vol ontzag voor het onbegrip van het totaal. God, wat heb ik inmiddels een afstand genomen van wat daar ligt. Een dooie boel, meer is het niet. Plotseling zie ik, dat ik in Spanje ben, in het lichte, grote galmende auditorium dat gevuld is met mensen die droevig zijn. Ik denk om mij. 'Hé', roep ik vrolijk. Niemand reageert. Terwijl een dominee ernst, treurnis en hoop uitdeelt in zijn gesproken woorden, kijk ik naar de mensen die er zijn. Ik hang ergens boven in een hoek en verplaats me moeiteloos met mijn onzichtbare gezelschap achter me aan. Iedere hoek van de zaal probeer ik even uit. Ondertussen ben ik verbaasd dat ik nog steeds van binnen opgevuld ben met een vorm van plezier, zodat ik niet treuren kan en toch... Mijn God, hoe word ik serieus? Het is tenslotte wel mijn afscheid.

14. Dienst

Mijn begeleiders weten feilloos de knoppen te vinden van mijn gemoed. Ikzelf kan ze niet meer vinden. Ik kijk beter en zie Didy! Ze is mooi! Ze is sterk! Ze is kapot van verdriet... Hé, hoe kan dat nou, je hebt me toch gezien, wij zijn toch samen geweest? Didy luister dan... ik ben hier... kijk dan. Ik sta nu haast voor je... kijk dan. Maar ze kijkt naar de voorganger die zijn best doet ernstig te zijn, maar die een hart laat zien waarin niets gebeurt en dat ziet ze. Zonde, het is wel mijn crematie. Didy! Hoe kan je me nu kwijt zijn, na alles wat we samen hebben beleefd? Ik leef in jouw hart, dat zie ik, maar er hangt een dikke mist van verdriet omheen. Waarom? Ik moet haar laten merken dat ik nog besta... Als ik dat tenminste blijf doen... Au! Au! Dat doet pijn! Als dit... nee, dat mag niet.... Lieve God, ik houd toch niet op te bestaan? Stop de klok!

En weer voel ik die beschermende laag over me heen komen en ik bedaar. Dit is nog eens stervensbegeleiding. In machteloze overgave wordt mijn gemoed gesust. Opnieuw ben ik in staat te kijken en zie vier van de vijf op de eerste twee rijen. God allemachtig, mijn kinderen..., wat is daar gaande? Berusting..., aanvaarding..., begrip... en verdriet. Samen dragen ze ieder een deel... Zijn ze toch voor naar Spanje gevlogen... Ik ben trots op hen. Ik word door mijn gezelschap teruggehaald om achter in de zaal aanwezig te zijn en daar de gebeurtenissen te volgen. Ik zie veel bekenden. Enkele vrienden. Het is behoorlijk druk. Wat een indrukwekkend afscheid! Terwijl ik achter in de zaal sta te kijken, wordt er in mij iets geopend waardoor ik nog beter de binnenkanten van de mensen kan zien. Ik zie de kinderen, hoe open en kwetsbaar ze zijn. Ik zie de rest, alle vrienden en bekenden met voornemens om mijn vrouw te steunen. De beste ervaringsdeskundigen zitten hier tussen het publiek.

Dan word ik opnieuw rustig begeleid naar mijn eigen kist en zie mezelf liggen. Anders ditmaal. Ook ik moet afscheid nemen...

En ik realiseer me, dat óók ik... mezelf nooit meer terug zal kunnen zien. Dit telt óók voor mij. Nooit aan gedacht! Nooit beseft! Zorgvuldig kijk ik naar mijn gezicht en ik lees de frustratie en de hoop, en ik zie...

Mijn God, voor het eerst in mijn leven kan ik werkelijk van mezelf houden.

En zo dadelijk moet ik afscheid nemen...

Afscheid van dat wat ik zojuist voor het eerst in mijn leven gevonden heb...

Een groot verdriet stroomt... en komt binnen...

'Kijk', hoor ik...

'Kijk'... en ik kijk naar mezelf.

Zie mijn handen die zoveel hebben aangeraakt. Ik had mooie handen...

'Kijk.' Ik neem afscheid van mijn handen.

Ik kijk naar mijn gezicht... mijn dichte ogen openen zich innerlijk en ik zie mezelf aan...

ik kijk in mijn ogen en mijn ogen kijken naar mij... en ik zie... een hunkerend mens naar waardering voor zichzelf... en ik geef... mezelf... waardering.

En ik geef mezelf... aanvaarding.

En ik geef mezelf... besef... en *voor het eerst* voel ik de warmte die ik ben of ben geweest... en ik huil... bittere tranen... om mezelf... om dat wat ik nooit begrepen heb: mezelf.

In geen enkele spiegel zie je jezelf! In geen enkele!

En ik kijk... en ik zie... hoe er eindelijk vrede komt in het stijfbevoren lichaam en ik zie hoe het zich overgeeft aan dat wat komen moet.

Mijn innerlijke, stoffelijke ogen sluiten zich en ik blijf alleen achter.

De eenzaamheid die ik ervaar, is te groot voor woorden. Niets heeft nog enig belang. De twee allerbelangrijkste personen uit mijn leven zijn me zojuist ontnomen. Ik moet afscheid nemen van Didy en van mezelf. En ik blijf hier alleen over, volledig geïsoleerd van haar, verloren van mezelf.

Ik ervaar een kort moment hoe warm en vol ons samenzijn is geweest. Hoe diep ons houden van is geweest. Haast verstandelijk benader ik de pijn van het afscheid, van het verlies, van het ophouden van het bestaan samen. Samen moeten we dit dragen.

Samen. Ieder voor zich en toch ook allebei. Samen dragen we ons verlies van elkaar. Samen zullen we elkaar hierin steunen. Samen zijn we van elkaar gescheiden en samen komen we erdoor.

Ik weiger om de dood te zien als scheidslijn! Samen verdragen we ons verlies en ik wacht!

Geduldig! Ik doe niet meer mee. Al moet ik vele, vele, lange jaren wachten. Ik wacht.

Ik houd de wacht. Over haar. Ik houd de wacht over Didy. Dat is wat ik voor haar kan doen, nu ik begrijp (en voor het eerst zelf gezien heb) waar zij van gehouden heeft...

Vol warmte word ik opgevangen door mijn groepje en weer word ik omhuld met bescherming. Ditmaal met verankering. En ik weet dat waar ik net toe besloten heb waarheid wordt, al weet ik nog niet hoe. Ik kijk weer naar mijn gewezen lichaam en er ontstaat begrip in mij over het te nemen afscheid.

In deze allerlaatste keer dat ik naar mijn lichaam kijk, zie ik pas dat het versleten was.

Nog niet zo zichtbaar aan de buitenkant, maar wel aan de binnenkant.

Dwars door mezelf heen zie ik de staat van ontbinding die vele jaren geleden is ingezet.

Ik heb me ontbonden van mezelf!

Nog steeds hang ik bovenin in de prachtige aula van het Spaanse mortuarium. Nog steeds is mijn dienst gaande. Er liggen bloemen op de grond en op de kist. Toch nog onverwachts heengegaan.

Ik ben plotseling verdwenen. Dat is waar. Maar het was geen truc.

Ik deed het niet expres. Ik begin langzaam te beseffen hoe ver Didy en ik van elkaar verwijderd zijn. Lichtjaren. Mijlenver. Onbereikbaar voor elkaar, ook al kan ik haar zien.

Ik merk dat ik steeds sterker naar het tussen-ik word gepusht. Ik was er toch wat uitgevallen. Dit tussen-ik is een verademing. Je emoties vloeien vanzelf weg, neutraliteit komt terug, je gedachten worden steeds rustiger, je hebt een grotere afstand tot je persoonlijkheid. Die persoonlijkheid is degene waar ik afscheid van dien te nemen. Dat besef ik. Zou mijn tussen-ik mijn nieuwe ik worden? Ben ik al klaar om mijn persoonlijkheid los te laten? Nee! Hoe kan ik mijn persoonlijkheid loslaten? Hoe kan ik mezelf dan ooit liefhebben? Juist in dit deel heb ik mijn leven opgevangen. Al mijn belevenissen liggen in mijn persoonlijkheid opgeslagen. Van al die jaren. *'Zie dan toch.'* Ik ben bereid om te zien en ik kijk ook... In mijn persoonlijkheid leeft mijn... *'Zie dat wat er gaande is. Durf te kijken.'* Ik zie strijd. In mijn persoonlijkheid zie ik voornamelijk strijd. God, wat doet het pijn om in te zien dat er in mijn persoonlijkheid louter strijd leefde. Wat heb ik me aangedaan? Ik kijk nog beter en zie dat een groot deel geprobeerd heeft mijn eigenheid te bewaren en dat kwam iedere keer in opstand bij bedreiging ervan. Ik zie dat dit deel zich suf geknokt heeft en ik zie dat ik dit deel ga verliezen. Wat een moedig stuk van mezelf verlies ik zo. Wat blijft er van me over? *'Kijk nog verder.'* ... En ik zie dat er nog een deel op vertrekken staat. Mijn incasseringsvermogen. Ik ben behoorlijk onder de indruk van de grootte van dat deel. Als dat ook verdwijnt, blijft er niet veel van me over. *'Nog genoeg.'* Dat is geruststellend. Mijn incasseringsvermogen was iets om trots op te zijn. Ik kon veel hebben. Ik kan niet zeggen of dit goed is of juist niet. Alle normale normen vervagen nu ik aan het uiteenvallen ben. En het gebeurt... voor mijn ogen wordt ook dit deel van mezelf onzichtbaar. Het verdwijnt en ik weet niet wat ik voel, óf ik wel iets voel. Ik voel leegte, maar deze is noch prettig noch onprettig. Het is alleen maar leegte. Wat blijft er over? De leegte laat een stuk verdriet achter. *'Kijk'* ... en ik kijk naar dat stuk verdriet. Ja, daar kan ik wel om janken. Dit deel van mezelf is ook niet mis te verstaan. Het lijkt zelfs nog groter dan het vorige. Alle verhoudingen raken zoek. Dit treurende deel van mezelf zit vol. Nergens nog plek. Zou dit inhouden dat ik geen verdriet meer hoef te hebben? Dat zou prettig zijn... Bij nader inzien is dit het resultaat van mijn aards stoffelijk leven. Mijn verdriet was vol. Er hoefde niets meer bij. Het was genoeg. Ik wil niet eens meer weten door wat voor gebeurtenissen deze partij gevuld werd. Weg ermee... Wat blijft er over? Ik zie alleen nog een heel klein, open hoopje échte vreugde. Alles wat er nog ligt is een miniem hoopje vreugdemomenten en een nog minuscule hoopje geluk. Klein, maar fijn. De dichtheid van dit 'materiaal' is veel groter dan wat ik tot nu toe heb gezien en ik geniet er van totdat ook dit voor mijn ogen verdwijnt en ik staar in het niets. Wat blijft er over? Niets. Niets blijft over. Wat brengt me dat? Neutraliteit. Het brengt me neutraliteit! Mijn gevecht om vrijheid is ten einde. Mijn incasseringsvermogen is overboord gegooid. Mijn verdriet heb ik zelf weggedaan en mijn vreugde is verdwenen. Nu ben ik neutraal... en in staat om te zien wat er gebeurt in deze aula te mijner service. Eindelijk ben ik ernstig genoeg. Misschien moet ik nu dan aan het echte doodgaan beginnen. Neutraal kijk ik naar de dingen die komen gaan. Het grote afscheid! Mijn afscheid. Nog even en ik ben nooit meer dan een herinnering, die langzaam vervaagt en op een gegeven moment uitdooft. Het grote afscheid...

Er is in mij neutraliteit.
Mijn leven is ten einde.
Dit was het.
Het doek gaat vallen. Wat foto's en een plaatsje in wat harten is al wat ik achterlaat.
Totdat de foto's zijn vergeeld en de harten weer bezig zijn met zichzelf.
Een herinnering, af en toe, dat is wat ik nu ben.
Er is in mij geen strijd meer. Er is in mij de leegte van het moment, de leegte van volledig leven in het afscheid... en ik open...

15. Afscheid nemen

Mijn hele gezelschap verplaatst me naar boven-middenachter in de zaal. Doet me denken aan het theater. Het balkon, de plaats van overzicht.
'Zie...' en ik kijk naar mijn afscheidsdienst die nog steeds gaande is. Mijn zoon staat op, loopt naar de kansel en spreekt goede woorden. Zijn woorden dragen respect. Ik heb nooit precies geweten hoe hij me zag. Het valt me op dat ik vroeger keek met vertroebelde ogen. Die ogen zijn weg. Ik zie met andere ogen. Dwars door alles heen... rechtstreeks in de harten... helder...
Hij heeft moeite gedaan om deze woorden te vinden.
Zoon, ik ben je dankbaar. Je neemt het ongevraagd over, mijn taak als hoofd van de familie. Het leven gaat door. Zijn woorden raken de progressie, het vervolg. Mijn taak is beëindigd. Het estafettestokje is doorgegeven. De afstand, die hij het stokje dragen zal, is nog onbekend. Ik zie in hem een aanvaarding van zijn nieuwe taak, aarzelend maar overwogen.
Na hem treedt mijn dochter naar voren. Ook zij spreekt een woordje mee. Bedachtzaam verlaten ze één voor één haar mond. Niet veel woorden had ze nodig om me te beschrijven. Kernachtig. In haar zie ik een nieuwe relatie ontstaan tussen ons. Zij nog onwetend in wat haar te wachten staat; ik die er een glimp van opvang. Ik zie nog geen details. Ik zie nog geen vorm. Ik zie eigenlijk niets, maar wat ik wel zie, is een bepaalde samenvoeging op een manier die we nog nooit beleefd hebben. Alsof er in de uitgestrekte afstand tussen ons tweeën een doorzichtig draadje blijft lopen langs tijden van verwerkelijking. Zoiets. Ik begrijp het niet.
'Zie!' en ik zie... een toekomst... ver, ver... vooruit.
'Zie!' en ik zie... een verleden... ver, ver... terug.
'Zie!' Ik 'zie' me suf... en langzaam verschijnt er een beeld van stabiliteit, van zekerheid, van doel. Er is een bedoeling. Een volkomen neutrale bedoeling voor vele levens...
'Zie!' Nou, ik kijk me al te pletter. Alle zeilen zet ik bij. Ik open mijn hart, realiseer me de bescherming van mijn horde, weet Jan en Jos in mijn buurt, kijk wat beter rond in mijn begeleidingsgroep en merk een zonderlinge figuur op die er al de hele tijd bij schijnt te zijn. Voor het eerst wordt die figuur beter uitgekristalliseerd. Ik zie het gezicht duidelijker worden. Ik zie... verhip ik zie... Hoe kan dit? Wat is hier gaande?
Ik zie... mezelf! Ik voel me als iemand die plompverloren een doosje buskruit opengemaakt heeft. Hoeveel verrassingen hebben ze nog voor me in petto? Godegenade! Dit kan toch niet!
Wat zie ik in godsnaam?
'Je Zelf.'
'Kijk' en er valt een hele korte, intense stilte... en ik raak de kluts kwijt. Ik beleef zoveel op zoveel fronten tegelijk, dat ik het niet meer op een rijtje kan houden...
Wéér omstrengelt me de warme deken van neutraliteit. Ik luister nu naar mijn eigen pianospel, wat door de zaal galmt. Een oude improvisatie van jaren geleden. Nu overvalt me toch verdriet. Nooit meer zal ik kunnen spelen. Ik merk hoe de mensen ook in hun gemoed geraakt worden nu ze naar me luisteren. De confrontatie is voor ons allemaal groot genoeg.
Mijn handen die de piano toetsen beroerden en de klanken achter elkaar bezegelden met de

intentie van een ongewassen ruwe diamant, zijn nu in ruste.

Fijnbesnaard noemde mijn zoon het. Had ik maar gehoord wat ik gaf als ik speelde! Had ik het maar gehoord.

Een ogenschijnlijk ongedwongen improvisatie vol ingehouden gevoel. Een diep verdriet vult mijn hart en net als ieder ander in de zaal doe ik moeite om de brok in mijn keel onder controle te houden... Weer gaat het verder. Het afscheid beukt maar door.

Ik kan niet meer bijhouden wat ik inmiddels al verloren heb. Ik weet het niet meer.

Ik raak murw. Ik word door mijn groep meegenomen en midvoor iedereen neergezet.

'Neem afscheid', hoor ik en ik weet dat ik nog even de tijd krijg om van ieder persoonlijk een laatste blik te vangen...

Ik neem stuk voor stuk afscheid. Ook van de enkeling die ik niet ken en meegekomen is. Innerlijk wuif ik ze vaarwel en zie ze aan, één voor één, terwijl ik besef dat zij denken dat ik dood ben en ik weet dat ik nog leef. Magisch. Een terminale truc.

Om nu weer te verschijnen, dat maakt de truc pas compleet!

'Geduld.'

Ik zal blij zijn als ik weer in het rusthuis lig en bij kan komen van al deze beslommeringen.

Hoe lang ben ik nu dood? Ik wil eigenlijk wel gaan. Ik heb het hier wel gezien...

'Neem dan afscheid.' En er groeit een kracht in mij van weerzien.

Niet iedereen, maar er zijn er bij die ik weerzie.

16. Had ik dit maar geweten

Ik heb moeite om te beseffen dat mijn leven op aarde nu echt afgelopen is. Het grote voorbij!

Mijn groepje heeft me begeleid naar mijn huidige omgeving waar ik nu op een bankje zit.

Er straalt een zachtgouden licht van de grote rotsblokken en de stenen, die in hele grote, wijde bogen om me heen liggen en staan. Haast beschermend. Mijn bankje is comfortabel en ik zit een beetje bij te komen. Voor zover ik weet ben ik hier alleen, maar ik weet, dat ik nog niet zoveel kennis heb van de werkwijze alhier.

In alle rust bekijk ik mijn innerlijk en zie dat er zeer vele roerselen leven, maar op dit moment heb ik niet de behoefte om er iets mee te doen. Eerlijk gezegd voel ik me door alles wat me overkomen is, nét niet verslagen. Het zien van allen die je achter laat, valt niet mee.

Zij zijn daar waar jij bent geweest. Ik had niet verwacht dat het zien van mijn kinderen me zo zou aangrijpen. Ik weet, dat in hen ook een paar eigenschappen van mij aanwezig zijn. Kon ik het vroeger zo gemakkelijk laten gaan, nu besef ik pas dat je in staat bent geweest een fractie van jezelf te delen in een ander. Dat is geen nieuws, maar nú pas besef ik écht dat dát het is wat je aan je kinderen meegeeft. Naast allerlei opvoedkundige capriolen heb je ze een fractie van jezelf gegeven. Maar of ze daar blij mee zijn?

'Ieder voortgebracht leven dient een deel in herhaling. Om besef te brengen voor beiden.'

De stem die me dit brengt, is neutraal en ik zie door de stenen 'meZelf' op me afkomen.

Vlak voor me blijft 'meZelf' staan en we kijken elkaar in de ogen. Waarom wist ik niet...

'Dat ik bestond? Dat deed je wel. Je sprak met me. Meer dan eens. Ik sprak jou ook. Ik sprak zelfs voor jou. Zelfs woorden... sprak ik.'

Ik snap er niets meer van. Ik weet dat 'meZelf' deze woorden tegen me spreekt, maar ik ervaar ze alsof ze vanuit mezelf komen. Ik kijk 'meZelf' weer aan...

'Contact met je Zelf is wenselijk in deze periode van ontwikkeling. Vanaf nu ben ik altijd paraat.'

Net als Jan, maar dan anders.

'Juist, maar ik blijf zichtbaar.'

Zo, dat is pas wonderlijk, vanaf nu ben ik met zijn tweeën.

'En contact zal daar zijn.'

Waar? Oh, hier! Als ik het goed begrijp, heb ik contact als ik 'meZelf' aankijk. Even proberen...

'Juist. Iedere keer dat jij kijkt, zijn wij verbonden in elkaar.'

Ik geef het toe, het is even wennen om met je Zelf te praten, maar hij is de eerste met wie ik zélf de mogelijkheid heb om contact op te nemen.

Ik kijk eens rond in mijn omgeving. Er zijn alleen grote, echt grote stenen, die zachtjes liggen te liggen in een lichtbruine gloed van bescherming en ik vraag: 'Zijn wij de enige twee hier?'

Ik ben ontzettend benieuwd of mijn vragen nu wel beantwoord kunnen worden.

'Op dit moment mogen we steun ervaren van elkaar.'

Ik had ook geen direct antwoord verwacht. Dat soort antwoorden krijg je hier blijkbaar niet.

Wat zei hij? Steun aan elkaar? 'Geef ik jou dan steun?'

'Natuurlijk, samen maken we balans.'

Oké, er zijn antwoorden. Prima, maar dan toch graag antwoorden die ik begrijp.

Ik ga het officieel doen: 'Beste MeZelf, kun je me vertellen wat je daarmee bedoelt?'

'Het bestaan in gespleten eenheid is de vorm om tot besef te komen van werkelijkheden.'

'Wat voor werkelijkheden?'

'In iedere werkelijkheid valt contact te maken. Zodra deze werkelijkheid wegvalt, verbreekt het contact. Wij leren dit te behouden.'

Ik snap het niet, maar ik ga stug door nu ik de kans heb.

'Onderhouden we allebei een evenredig deel in dit contact?'

'In principe wel.'

'Wat bedoel je daarmee?'

'Bij gelijke aanwezigheid vloeien uiteindelijk de contacten in elkaar.'

'Uiteindelijk?'

'Jij mag je concentreren op mij. Ik zal er altijd zijn.'

'Dus als ik aan je denk, ben je er? Als ik je vergeet, ben je er niet?'

'Intelligentie is je niet vreemd.'

Nou, ik bekijk mijn opties. Ik vind het prettig je in de buurt te hebben, maar ik hoef niet zo nodig constant met je bezig te zijn. Ik heb wel wat anders te doen.

'Wat dan?'

'Hé, kan jij ook vragen stellen?'

'Natuurlijk. Gelijke rechten.'

'Ook gelijke plichten zeker?'

'Niets is verplicht.'

Kijk, dat is klasse. Een open, aanwezige verbinding zonder enige dwang of aanspraak.

Je geeft me een behoorlijke vrijheid, makker!

'Je hebt alle vrijheid, altijd en overal.'

Ja hoor. Stichtelijke teksten eruit flappen is niet aan mij besteed. Zit ik niet op te wachten.

'Waar wacht je dan op?'

Dat is een goeie. Wacht ik eigenlijk ergens op? Toch wel. Ergens wacht ik op duidelijkheid waarom de zaken zo lopen zoals ze gaan. Er is teveel onduidelijk en ik zou inderdaad wel eens willen weten...

'En jij denkt dat ik de antwoorden heb?'

'Jij komt me toch tegemoet. Jij maakt toch van die wijze opmerkingen. Natuurlijk, dan verwacht ik dat van jou.'

'Niet doen.'

'Gaan we zo beginnen?' Ik raak geïrriteerd door wijsneuzig gepraat zonder grondslag. Ik zie

'meZelf' ook niet meer. Ik zit alleen op mijn bankje. Hé, hallo, contact... Ik kijk in het rond en zie

meZelf helemaal achterin bij wat grote stenen staan. Hij wenkt.

En ik? Ik loop achter meZelf aan.

Als ik bij hem aankom, klopt hij op een steen en we gaan broederlijk naast elkaar zitten.

We lijken wel een tweeling.

'Je hebt jeZelf gevonden om te integreren', vertelt hij en ik kijk hem aan.

'We zijn apart bij elkaar gekomen om onze dimensies te beoordelen. Samen zijn we bijna 80 jaar geleden begonnen. Jij als persoonlijkheid, ik als een wezen in hetzelfde lichaam. Samen hebben we ons leven geleefd. Samen zijn we vertrokken. Ik ben het die je door de dood heen heeft meegenomen. Ik ben het die de bedoeling van je leven heeft gestuurd en je zowel heb geholpen als je heb tegengehouden, wanneer je al te eigenwijs je eigen gang ging. Ik ben je roer en je stuur geweest, al heb je me nooit gezien.'

'Geldt dit voor iedereen?'

'Ieder leven draagt deze dubbelheid.'

'Krijgen we ons Zelf allemaal na de dood te zien?'

'Uiteindelijk wel.' Dit vervult me met grote vreugde. In ieder geval is er geen sterveling echt alleen na het grote doodgaan op aarde.

Had ik dit maar eerder geweten. Kijk, dat word je niet verteld. Ik ben geprogrammeerd met het katholieke geloof. Catechismus: Waartoe zijn wij op aarde? Wij zijn op aarde om God te dienen en daardoor in de hemel te komen. Dat is me geleerd. Ik nam dat aan op gezag van een ander. Dat is immers echt geloven. Het katholieke geloof gaf me de belofte dat de hemel bestond. Dat was de reden, dat ik mijn geloof hoog in het vaandel droeg. God in de hemel. Daar moest je zien te komen. Geloven werd daardoor de kracht, die me door moeilijkheden heen kon slepen. Met altijd dat einddoel in gedachten.

Het katholieke geloof is toegespitst richting krachtige ondersteuning om dienstbaarheid te promoten. In dat laatste was ik niet goed. Dat gaf hevige strijd van binnen. Wel willen hemelen, maar niet willen dienen. Diep in mijn binnenste zat de plaats waar deze strijd zich afspeelde. Diep van binnen. Ik was niet dienstbaar te krijgen. Alle vezels stonden strak als ik gepusht werd tot dienstbaarheid. Als kind wilde ik al aan dienstbaarheid ontsnappen, maar ik werd toen overrompeld en overwonnen door de heersende garde van fatsoen. Die nederlaag heeft me mijn hele leven parten gespeeld.

Hé, hoe weet ik dat?

'We zouden toch samenwerken?'

'Ja, maar dat zou toch zijn vanuit mij? Dat ik contact maak met jou.'

'Zo is het toch nooit gegaan?'

O....

MeZelf, is zo sterk dat hij mijn gedachtegang kan onderbreken. Ik weet niet of ik daar blij mee moet zijn.

'Over het kerkelijk geloof verschillen we van ervaring.'

'Hoezo? Omdat ik nog steeds drang voel om te hemelen? Vind jij dit al hemels genoeg? Nou, ik niet. Mijn voorstelling blijft anders.'

Ik wil me terugtrekken in mezelf. Alleen! Om me geaccepteerd te voelen zonder commentaar.

Wanneer wordt mijn wereld eindelijk eens precies zoals ik het heb bedacht?! Zonder strijd, zonder problemen, zonder reacties. Mijn leven lang heb ik hiermee gestreden. Regelmatig kreeg ik opmerkingen, of een bepaalde manier van kijken, of een verborgen gemompel naar me toe.

Waarom kon niemand mij volledig accepteren zoals ik was? Ik heb last gehad van al die meningen van anderen! Ik liet het niet merken - dat vond ik een teken van zwakte - maar ik heb er onder geleden. Ik heb ondanks dat alles geprobeerd te zijn wie ik dacht dat ik was.

Op het toneel, daar mocht het. Daar kon ik mijn manier van me opstellen tonen. Dan kreeg ik er

openlijk bewondering voor. Daar kon ik staan, met het volle elan van weten. Omfloerst door de krachten van de magie bracht ik mensen in vervoering. Ik was een meester in afleiding en verwondering.

'Dat ben je nog.'

Dank je. Het toneel gaf me ruimte. De ruimte om me te kunnen uitspreiden in mezelf, zodat ik me innerlijk kon ontplooien. Die tijd heeft me veel gegeven. Ik heb er lang op moeten teren. Op die tijd.

Het gewone dagelijkse leven was heel anders. Daar leefden andere regels. Meestal een strijd om aandacht.

'In het verleden.'

Het ligt in het verleden, dat is waar. Allang. Maar in mezelf zit nog steeds die strijd om mijn eigen gedachten te mogen bevestigen. Niet zozeer om hun juistheid, maar meer om hun aanwezigheid. Want dat zijn ze. Ze zijn aanwezig en hebben zo hun dadendrang, die gedachten van mij.

'Iedere gedachte stamt af van een innerlijke overtuiging. Zoek de essentie.'

'Zou je me niet eens meehelpen, dan?

'Natuurlijk. Laten we jouw gedachten van strijd in je geloof onderzoeken.'

'Ik blijf zeggen, dat geloof iets aannemen op gezag van een ander is.'

'En waarom maak je daar een strijd van?'

'Nou, omdat het lang duurt voordat iemand anders het ook gelooft.'

'Ze willen het niet van je aannemen.'

'Nee, ze prakkiseren erover en geven tegengas. Dat is géén geloven.'

'Is geloven voetstoots aannemen zonder controle?'

'Juist, dat is het wáre geloven. Dat doe je met God.'

'Nooit enige drang tot controle gehad?'

'Dat zou jij moeten weten...'

Zo, die heb ik op zijn nummer gezet. Discussie gesloten. Geloven is iets wat je doet voor de volle honderd procent. Geen spatje plaats voor twijfel. Ik zou me een afvallige voelen als ik met minder genoegen nam. Wij zijn op aarde om God te dienen. God dienen betekent voor mij geloven. Geloven in Zijn bestaan. Geen kerk kan je dit aanleren. Geen opgedrongen geloof kan dit in je waarmaken. Zoiets moet in jezelf zitten.

'In welk Zelf?'

'In mezelf, het mijne. Jouw zelf ken ik niet genoeg.'

'Toch is het 'mijn' Zelf wat je dit kunnen gaf.'

'Hoezo?'

'Nooit afgevraagd waarom jij dit kon waarmaken?'

...

Nu ben ik monddood gemaakt. Ik heb me inderdaad nooit afgevraagd waarom ik een rotsvast geloof had. Ik heb me wel verwonderd over het verschil tussen Didy en mij.

Didy had vertrouwen. Ik had geloof.

Ik had vertrouwen in mijn geloof. Zij geloofde haar vertrouwen.

Zij kon niet mee met mijn weg; ik niet met de hare.

Zou het kunnen zijn dat haar 'haarZelf' haar vertrouwen aanbood, terwijl mijn 'mijZelf' me geloven had gegeven?

'Nu vraag je vragen over kwaliteiten in aanleg.'

'En? Heb jij soms antwoorden?'

Ik zie 'meZelf' als kameraad, als nieuw verworven partner, als substituut voor mijn verlies.

Mijn leven lang heb ik iemand nodig gehad om 'tegenaan' te kunnen leunen wanneer nodig.

Dit contact met meZelf doet me goed. Ik vind het niet vervelend dat ik uit twee delen besta.

Ik ben me bewust, dat ik nu weer in mijn persoonlijkheidsdeel leef en dat ik blijkbaar lang in staat ben om in dit deel te verblijven zonder verlies van chronologische volgorde. In zoverre kan ik spreken van vooruitgang. Nog steeds zittend op de zachte stenen bedenk ik me, dat ik - ondanks alles - toch geluk heb gehad.

Ik zou nu zin krijgen om iets zinnigs te doen. Het is aangenaam om te merken dat mijn ondernemingslust niet te lijden heeft gehad onder het hele gebeuren. Mijn ondernemingslust leeft weliswaar voornamelijk in mijn gedachten, maar ik voel dat het deze keer door gaat stromen naar niveau handelend optreden. Ik sta op en wrijf mijn handen in elkaar. Zo, wat zal ik eens gaan doen? Ik kijk om naar meZelf, maar hij staat al naast me. 'Wat gaan we doen?' vraag ik.

'Je innerlijke drang volgen', zegt hij.

Eh?...

'Niet over nadenken. Volg je innerlijke drang.'

Ik loop langs de stenen heen en verlaat dit gebied. Samen komen we een stukje verderop bij een heuse T-splitsing. Het zal toch niet waar zijn! Er staan geen richtingsborden met informatie waar de verschillende wegen naartoe lopen. Alleen keuze uit links of rechts, zonder enige duiding van betekenis. Hoe kan je kiezen uit twee onbekenden? Hoe kan je kiezen uit twee mogelijkheden zonder dat je hun inhoud kent?

Het zou gemakkelijker zijn, als je bij zo'n splitsing kiezen kunt voor een te verwachten vervolg. Wat staat me te wachten als ik linksaf kies? Wat win ik als ik de andere kant kies? Is er een goede en een slechte weg? Hoe kan ik hier tot een beslissing komen?

'Volg je innerlijke drang.'

'Mijn innerlijke drang gaat maar tot hier.'

'Dan is dit een rustpunt.'

'In the middle of nowhere? Zonder bankjes om op te zitten?'

'Wat betekent voor jou een rustpunt?'

Een rustpunt?... Even anders denken... Het betekent ook geen keuze hoeven maken.

De onzekerheid, die door mijn gedachten gevormd werd, is overbodig.

Een rustpunt betekent voor mij... het stoppen van consequenties!

Tijdens dit inzicht verdwijnt de splitsing spontaan en er ontstaat een ochtendnevel, die vrij snel begint op te trekken. Het wordt steeds lichter in dit rustpunt. Je zou haast zeggen: de zon gaat schijnen. Daar lijkt het op. Alles om me heen wordt helderder en aangenamer en eindelijk...

eindelijk zie ik het landschap verschijnen dat ik direct na mijn overgaan had gezien.

Wat een hoop ellende had ik me kunnen besparen.

Wat had ik dan een hoop gemist!

Ik zou er geen minuut van hebben willen missen. Dan had ik Jan en Jos niet ontmoet.

Triomfantelijk kijk ik meZelf aan...

'Zijn wij klaar om te gaan?'

'Herinner je je dit moment?'

'Ja, natuurlijk, helemaal in het begin van mijn leven hier.'

'Stond ik ook naast je.'

'Echt?... Waarom heb je me geen welkom geheten?'

'Had je het geaccepteerd, wanneer je door jeZelf ontvangen werd?'

'Nee..., ik was me beslist doodgeschrokken.'

'En nu?'

'Nu word ik door jou ontvangen en gaan we samen dit landschap in?'

'Exact.'

'Geweldig! Lijkt me fantastisch.'

Samen stappen we het landschap binnen. Vol verbazing kijk ik naar de schoonheid van de bomen,

de helderheid van de beken, de talloze, geurende bloemen in allerlei, overmatig prachtige kleuren en naar de vogels in de blauwe lucht. Het lijkt een haast zomerse dag in een opgewekte, rustige sfeer. Ik geniet intens, draai mijn hoofd naar het licht en daas van verbazing achteruit.

In dit licht staat een ongelooflijk helder beeld van meZelf.

'MeZelf?... Ben jij dat?'

'Lieve Hans, ervaar dit moment van intreden in je bewuste Zelf. Zodat jij en ik samen verder kunnen als één eenheid. Zodat jouw ogen gelijk de mijne zijn. Zoals jouw oren gelijk de mijne zijn. Zoals jouw leven gelijk het mijne is.'

En het voltrekt zich...

Ik ervaar dat mijn lichtende deel me doorstraalt en ik voel mijn besef veranderen. Er daalt een weten in me neer, een besef van schoonheid, zoveel groter dan het mijne. Een nieuw acceptatievermogen wat mijn kriebelende gedachten laat zwijgen.

Een puurheid, die te sterk is voor woorden, te machtig voor aanzien en haast te wenselijk om te integreren. Terwijl dit alles gebeurt, merk ik dat alle behoefte om ergens op te reageren kritiekloos verdwijnt zonder enige inmenging mijnerzijds. Het landschap wordt hierdoor nog helderder.

Ik hoef mijn ogen niet in het minst dicht te knijpen. Wonderlijk.

Het lijkt of ik rechtstreeks in de zon kan kijken.

Erger nog, dat ik de zon zelf ben. Ik voel me naar alle kanten licht uitstralen. Ik voel me... hemels! Als *meZelf* nog losstond van mij, dan zou ik hem regelrecht om de hals vliegen, zo dankbaar ben ik voor zijn integratie! Ik voel me één met alles om me heen.

Ze laten me genieten. Lange tijd.

Dit samengekomen-zijn is een bevrijding, te groot voor woorden.

Mijn wereld is volkomen veranderd. Ik leef nu in eenheid met meZelf, verbonden in een vorm.

Wat voor vorm eigenlijk? Ik weet, dat ik in het deel van meZelf aanwezig ben waarin je verbonden bent met God. Dit deel is het ware dienende deel!

Als vanzelf leeft er het grootste acceptatievermogen. Als vanzelf gaat het licht uit en val ik in slaap.

17. Het eerste symbool

Ik word wakker op mijn rustbed. Opgevuld en voldaan sla ik mijn kijkers op en zie Jan staan. Hij straalt. Ik ook. Het licht heeft me niet verlaten! Jan en ik kijken elkaar aan en grote golven pure vreugde nemen ons mee en brengen ons ver, ver weg tot we aanspoelen op een zacht, blondgeel strand met palmen. Wat een leven!

Jan vertelt me, dat ik een opleiding krijg tot het maken van contact op een andere manier dan ik gewend ben. Het gaat om het leren doorgeven van signalen aan de werkende mens.

Ik kan niet zeggen, dat - nu ik ook lichtend ben - mijn intelligentie deze integratie heeft meegekregen. Ik zou niet weten hoe dit te doen.

'Nu je een ontvangend mens bent geworden, krijg je alle tijd om te bezien wat dit inhoudt.'

'Je begeleiding in dit vermogen is uiterst subtiel. Je mag dit doen, omdat je eerder al pogingen hebt ondernomen om je zicht te verhelderen.'

Hij kan het zo mooi zeggen, onze Jan. In volle bereidheid maak ik me klaar om een ontvangend mens te worden, wat dat ook mag inhouden. Geen angst, geen twijfel, geen vragen kunnen me in mijn lichtende staat nog beroeren.

Ik ben ten volle bereid. Het zij zo.

Zonder enig probleem volg ik de niet aangewezen route en voeg vanzelf in bij een groep anderen. Gezamenlijk betreden we het grote, prachtige, witte gebouw en genieten van het spierwitte, haast zachte marmer om ons heen. Ontmoetingen zijn overbodig.

Er bestaat onderling geen nieuwsgierigheid, ook geen verlangen om te delen in aandacht.

We zijn allen even aandachtig voor alles wat er gebeurt.

In volle zekerheid lopen we door verschillende zalen totdat we uitkomen bij een grote ronde zaal, waar we ons eenvoudigweg langs de lange muur verdelen. Het blijkt perfect te passen. Iedereen heeft voldoende ruimte om zich zowel vrij als verbonden te voelen. We hebben allemaal de ronde muur als een symbolisch steuntje in de rug.

Na enige tijd komt in het midden van de wijde zaal geruisloos een zuil omhoog, die versierd is met tekens. Als de zuil tot bovenaan gekomen is, gaat hij héél langzaam met de klok meedraaien.

Als eerste ontvangen we allemaal het symbool van de spiraal naar binnen. Dat is apart!

De werking van het symbool geeft me een activering binnen de ontstane rust.

Als één geheel worden we samengevoegd om collectief én individueel een vereniging te beleven met onze tussen-ikken. We krijgen alle tijd om te ervaren hoe de inzet van het symbool onze tussen-ikken beïnvloedt.

Terwijl het tussen-ik ons verbindt in gezamenlijkheid, treedt de apartheid van de persoonlijkheidsdelen steeds sterker naar voren. Persoonlijkheidsdelen dragen allen sporen van een verleden.

Het brengt niemand onrust, het brengt slechts constatering.

Er ligt globaal een uitnodiging om in de persoon naast je te gaan kijken.

Ik doe het. Deze figuur is duidelijk drager van innerlijke commotie. Ik bemerk dat er van binnen veel onenigheid leeft. Ik zie meningsverschillen, die gevoed worden tussen twee innerlijke delen die niet met elkaar in overeenstemming gebracht zijn. De goede bedoelingen zijn in beide delen beslist aanwezig, de mogelijkheid om deze op de juiste manier bij elkaar te brengen niet.

Ik zie een enorme verspilling van potentie door het niet afgestemd met elkaar kunnen communiceren. De interne disharmonie in het persoonlijkheidsdeel mét de van daaruit gestarte ontkenning naar het wezensdeel is behoorlijk sterk. Ik zie dat er vanuit het wezensdeel onuitsprekelijk veel pogingen ondernomen zijn om zich te laten opmerken.

Pogingen, die volkomen genegeerd werden door het persoonlijkheidsdeel. Waarom toch?

MeZelf geeft me antwoord: *'herken je dit ook in jezelf?'*

Ik moet er nog aan wennen dat meZelf in mezelf zit... en ik in mezelf zijn stem hoor.

Ik merk ook, dat ik meZelf maar al te graag een ontkenkend antwoord had willen toespelen, zodat ik niet medeel in de ontkenning. Ook ik had meZelf vele, vele malen ontkend.

Maar... ik heb dit nooit als een strijd ervaren.

'Daar waar twee richtingen in aandacht samenkomen bestaat alleen strijd als de richtingen blijven bestaan. Zodra één van de twee opgeeft, is de strijd gestreden.'

'Ja, dat is logisch.'

'Nu kan alleen het persoonlijkheidsdeel zich overgeven.'

'En dat is oneerlijk.' Dat is een vraag om absolute gehoorzaamheid.

Het brengt mij als persoonlijkheidsdeel een regelrechte nederlaag.

Ik denk niet dat er persoonlijkheidsdelen zijn die zich overgeven.

'Toch is dan acuut de strijd gestreden en volgt opname in heelheid.'

'Ja, ja. Maar wacht eens even... waarom werd me hier in het begin dan verteld, dat je hier geen eenheid zoekt, maar inzicht dient te krijgen in je aspecten?'

Denk niet, dat ik niet heb opgepikt wat me hier aan informatie is gegeven.

'Door inzien in aspecten wordt automatisch heelheid gewonnen. Je leert vanzelf de strijd te laten.'

'Dat is een gewiekste oplossing.'

'Nog steeds voer jij strijd tegenover iets anders.'

'Ik noem het geen strijd. Ik noem het een meningsverschil. We kunnen rustig samen door één deur. Ik doe je niets. Ik ben het niet eens met de stelling, dat ik me aan jón moet overgeven.'

Waarom geef jij je niet over aan mij?

'Nee.'

'Hoezo nee?... Wie bepaalt dat?... Waarom zeg je niets?'

‘Het is tijd voor het tweede symbool’, hoor ik opeens zacht en dringend van alle kanten. Verstoord kijk ik op en ben direct beschaamd, omdat de anderen ongetwijfeld op mij hebben moeten wachten. Ik sla mijn ogen snel neer.

Intussen hoor ik met algemene stemmen: ‘De kindertijd’.

‘Hoezo?’ vraag ik zachtjes aan meZelf.

‘Je bent niet de enige die deze strijd voert. Kijk om je heen.’

‘En dat tweede symbool dan? Iedereen wacht immers op mij!’

‘Kijk om je heen.’

Ik doe mompelend wat meZelf me opdraagt en zie iedereen om zich heen kijken. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje. En ineens beseft ik dat de zinnestukjes over het tweede symbool en de kindertijd door alle wezensdelen werden gezegd en niet door onze persoonlijkheidsdelen.

‘Deed jij hier ook aan mee?’ vraag ik meZelf.

‘Ja, natuurlijk, wij zijn allen één.’

‘Ja, natuurlijk, wij zijn allen één’, zeg ik smalend.

‘Weet je, dit wordt zo gemakkelijk gezegd, maar ik zie ongelooflijk veel verschillen in onze groep hier. Hoe kan je dan spreken van een eenheid?’

‘Eenheid brengt verschillen met zich mee, anders kon eenheid niet bestaan.’

‘Mooi gezegd, hoor. Maar ik zie niet wat jij bedoelt. Je hebt het over verschillen in eenheid.

Dan bestaat er toch geen eenheid?’

‘Binnen de mensheid kennen we ontelbare verschillen, die uitbreiding brengen aan de eenheid van deze groep.’

18. Het tweede symbool

Opvallend gelijktijdig kijken we allemaal omhoog naar het tweede symbool. En de werking begint. Ik ervaar, dat mijn persoonlijkheidsdeel wordt opgenomen in een soort collectief. Het wordt zachtjes van me losgemaakt en van me afgenomen. Vreemd genoeg kriebelt het een beetje. Het voelt niet afwezig. Ik zie mijn persoonlijkheidsdeel comprimeren tot een gekleurd bolletje. Ik ben nu in mijn tussen-ik aanwezig, anders zou ik moord en brand schreeuwen.

Al onze persoonlijkheidsdelen worden bovenin in een baan om de zuil gebracht waar ze gezamenlijk langzaam aan het ronddraaien zijn.

We kijken allemaal ademloos naar boven. Je kunt goed zien dat ieder van ons zijn eigen samenstelling van ervaringen heeft opgeslagen. Ieder bolletje ziet er anders uit.

Bij elkaar vormen we een bont palet aan kleuren. Dit is een schitterend schouwspel!

Tussen al die kleuren kan ik mijn eigen persoonlijkheidsdeel er feilloos uithalen! Het geeft een speciale herinnering af als hij langs komt. Eén die met mijn tussen-ik een resonantie vormt.

En ik? Ik leef los van mijn persoonlijkheid! De persoonlijkheidsdelen beginnen wat vlotter om de zuil heen te draaien en ze vormen een gekleurde ring. Steeds sneller draaien ze om de zuil heen. De kleuren versmelten. Al onze verschillen worden genivelleerd nu onze persoonlijkheidsdelen rond die zuil draaien.

De snelheid wordt nogmaals vergroot. Dan zie ik één voor één de kleuren verdwijnen en opgaan in het niets. Volkomen transparant worden ze. Wat een schouwspel!

Voor mijn ogen verdwijnt een imposant deel van mezelf.

Ik voel me bijzonder prettig. Alsof er een lading beoordelingen is weggefallen. Een compact deel van mezelf is verdwenen en in volle vrijheid maak ik opnieuw contact met mijn burens.

Het contact dat ik nu maak, is zo anders. Dit is niet één op één, maar met zijn allen tegelijk als één gebeuren zonder onderscheid. Nu onze persoonlijkheidsdelen zijn verdwenen, kunnen onze tussen-ikken elkaar vrij ontmoeten. Het is ongelooflijk, hoe sterk we onze menselijke verbondenheid beleven. Terwijl onze uiterlijke verschijningsvormen nog steeds verschillend zijn, delen we

geluk met elkaar. We hebben iets persoonlijks verloren en iets gezamenlijks gewonnen. Vreugde borrelt vanzelf naar boven. Vrijheid brengt verbinding. Verbinding brengt acceptatie. Het is zalig om te mogen leven zonder mening, zonder korset van bepalingen. Zonder beperking van innerlijke houdingen en ingeslepen gewoontes. Het gaat me te ver om ons huppelend en dansend te beschrijven, want geen van ons heeft ook maar één voet verzet, maar innerlijke bevrijding uit ons keurslijf danst in de rondte.

Ik maak contact met meZelf en zeg hem duidelijk: 'Ik ken geen meningsverschil meer!'

'Dan is onze richting nu dezelfde.'

'Ik vind dit een heerlijke ervaring; nu ik weet, dat afscheiding uit mijn persoonlijkheidsdeel komt.'

'Geef het geen schuld.'

'Moeilijk! Omdat ik zo duidelijk zie dat meningsverschillen, eenzaamheid, afwijzing en verdriet alleen maar kunnen komen uit dat verdwenen bolletje.'

'Maak geen afstand tussen jou en je andere delen.'

'Doe ik toch niet. Ik herken het alleen en meld je dat. Ik geef de oorzaak toch geen schuld?'

Maar je bent het toch met me eens, dat - nu we dit persoonlijkheidsdeel kwijt zijn - er tussen ons geen richtingsverschil meer is?'

'Nee.'

'Hè?'

'Ons persoonlijkheidsdeel is niet van ons verwijderd. Juist dit deel is nodig voor onze totale ontwikkeling.'

'Ik vind het een lastpak. Ik merk nu dat ik beschik over neutraliteit, over vrijheid blijheid.

Eerlijk gezegd ben ik blij dat het persoonlijkheidsdeel niet meer aanwezig is.

Het geeft ons de kans om samen één front te vormen voordat het terugkomt.'

'Zodat er strijd ontstaat.'

'Twee tegen één betekent overwicht. Geen strijd. Het is onze kans om het persoonl...'

'Sorry voor deze onderbreking, maar ik kan niet toestaan dat één van onze delen een andere benadering krijgt vanuit oordeel, manipulatie en een gebrek aan inzicht.'

'Nou, jij durft nogal.'

'Zolang je zelf nog geen zicht hebt in welk deel van jezelf je aanwezig bent, hoe kun je dan spreken over eenheid? Je hebt nog niet eens gemerkt dat jouw persoonlijkheidsdeel aan het begin van dit gesprek weer toe is getreden. Je hebt niet eens gemerkt dat je neutraliteit weer verdwenen is.'

... Dat is waar. Ik voel me als een klein kind dat terechtgewezen wordt. Het ergste is dat meZelf gelijk heeft. Ik had de intrede totaal niet opgemerkt. Ik realiseer me nu pas, dat bij alle keren dat ik in mijn tussen-ik aanwezig was, ik steun had van anderen.

Er wordt door alle wezensdelen gevraagd om verder te kijken en opnieuw slaan we allemaal onze ogen op richting zuil. In mezelf merk ik dat ik nu besta uit drie delen. Om me heen zie ik dat iedereen bestaat uit drie delen. Onze persoonlijkheidsdelen zijn opgebouwd uit verschillende kleuren in de meest vreemde combinaties. Deze bonte mengeling wordt gevormd door verschillen in ervaringen.

Onze tussen-ikken zijn neutraal te noemen. Zonder kraak of smaak maken zij deel uit van de cirkel, waarin we allemaal nog steeds staan. De driehoek van mijn bestaan krijgt waarde dankzij meZelf. Mijn meZelf is lichtend doorzichtig en kent nog een andere aanwezigheid.

Dit te constateren brengt iets op gang in mij...

Er begint innerlijk weer van alles te bruisen.

Een innerlijke drang tot expanderen overtreft al het andere.

Ik zie een glazen wereld vol doorschijnende gebouwen en transparante mensen.

Alles is doorzichtig. De mensen dragen in hun transparantie een vorm van licht en kracht, hoewel dit niet te zien is. In deze glazige wereld is niets breekbaar, maar juist zeer solide.

Onaantastbaar is het woord waar ik naar stond te zoeken. Zonder enige vorm van bedreiging leven hier zelfdelen in volle harmonie met elkaar.

Harmonie... en... saaiheid. Er mist een stuk.

Het stuk om in actie te komen. Typisch.

Er leeft voldoende levendigheid, maar geen vermogen tot reageren.

Nu ik beter kijk, zie ik wat meZelf bedoelde met dezelfde richting opgaan.

In de glazen wereld is alles zonder richting, zonder bedoeling. Eindeloos wezen. Geen spanning, geen ontspanning. Ik vraag me af of er hier veel te beleven valt.

'Wat hier gebeurt, is de voorwaarde om leven zijn indicatie te geven.'

Ik schrik me wezenloos. Nog steeds raak ik van slag af, als er in mijn binnenste een onverwacht antwoord ontstaat.

'Mag ik vragen stellen?'... (geen antwoord)

Ik zie van alles om me heen en besef niet met welk deel van mezelf ik nu kijk.

Ik kan het niet zien, niet horen, niet voelen. Ik heb eerlijk gezegd geen idee waar ik precies ben.

'In de driehoek van het derde symbool ben je aanwezig in een volledige deling in volkomen evenwicht tussen je persoonlijkheidsdeel, je tussen-ik en het wezensdeel.'

Er valt een korte stilte...

'Het wezensdeel behoort toe aan een andere orde en is je toegewezen totdat jij in staat bent dit wezensdeel te integreren en los te laten.'

Er valt nog een stilte...

Integreren en loslaten lijkt op inpakken en wegwezen.

Deze woorden brengen een scala aan herinneringen mee.

Ik zeg: 'Vroeger na iedere voorstelling was inpakken en wegwezen een gelikt gezegde.

De voorstelling was gedaan en je ging op weg naar huis.'

'Juist.'

Ik sla mijn hand voor mijn mond en besef wat ik zojuist heb gezegd.

De voorstelling is afgelopen en ik ga op weg naar huis.

'Voor mij is naar huis gaan... nu... naar God gaan... in de hemel. Laat dat duidelijk zijn', meld ik voor de zekerheid hardop.

Ik luister, maar hoor niets.

19. De angst van het zwart

Ik weet niet of mijn conclusie juist is. Ik weet wel, dat ik me niet meer wil opsplitsen of afscheid wil nemen van welk deel van mezelf dan ook. Het is prima dat je hier geen contact hebt met anderen, want het kost me genoeg moeite om mezelf bij elkaar te houden.

Ik denk ineens terug aan het vervaardigen van vierkleurendrukwerk. Waarom ik daar nu aan moet denken weet ik niet. De kleurscheidingen waren geel, rood, blauw en zwart, die drukgang na drukgang een steeds groeiend beeld samenbrachten van de oorspronkelijke kleurenplaat.

Vier drukgangen waren er nodig om het origineel te herscheppen.

Vier. Ik mis een deel van mezelf!

Ik heb het rood, het geel en het blauw gezien. Het rood staat vast voor het persoonlijkheidsdeel, het geel voor het tussen-ik en het blauw voor het wezensdeel, maar ik mis nog het zwart!

'Wees welkom in het zwart', hoor ik een fluisterende stem dwars door me heen snijden.

Ik schrik me rot. Had ik maar nooit aan die drukproeven gedacht.

Mijn omgeving wordt koeler. Het licht wordt minder. Nog even en het is volkomen donker.

Nu dus. Een roetzwarte donkerte omsluit me. Als noodsprong realiseer ik me waar ik stond voordat dit alles begon en ik grijp links en rechts om me heen om iemand in de grote ronde zaal vast te pakken. Goddank dat ik me kon herinneren waar ik was! Al snel heb ik aan beide kanten

iets vast en ik trek het dichterbij. Ik moet hard trekken, want wat ik vast heb, trekt ook.
Denk na. Waar ben je? We staan in een kring. Als iedereen wat naar voren gaat, kan het trekken minder worden, omdat dat de afstand verkleint. Wie stonden er eigenlijk naast me?
Was daar een vrouw bij? Ik heb fors getrokken. Ik doe haastig twee stappen naar voren.
Ik laat links los - die trok namelijk het hardst - en ik loop met rechts nog wat stappen door.
Van binnen denk ik: luister, als jij niet naast mij had gestaan in dit onbesuisde sjoeren en trekken dan had ik jou geen pijn hoeven doen.
Waarop ik in mijn hoofd hoor: 'Stomme hufter.'
Grof gebekt, denk ik en hoor weer: 'Nou, met jou heb ik het dus niet getroffen.'
Bont pakket scheldwoorden, zo vlak op de tong.
'Van alle kloothommels op de wereld ben jij wel de grootste', hoor ik.
Ik raak geïrriteerd. Ik hoor meer gemopper en gegrom om me heen. We staan met zijn allen in een onzichtbaar zaaltje een beetje te schelden tegen elkaar. Wat een zinloos gebeuren.
De kwaadheid, die ik voel over deze vertoning, zal ik te zijner tijd wel bij de juiste instantie neerleggen, maar op dit moment kies ik ervoor me te distantiëren. Ineens besef ik, dat, wanneer ik alle drie de kleuren in waarde vergeet te dragen, ik in het zwart uitkom.
'Kijk in het zwarte', fluistert mijn meZelf me.
Wat kan hij toch onverwacht komisch uit de hoek komen. Hoe kan je nu iets zien als het donker is om je heen?
'Kijk in dat deel van jezelf wat je onwenselijk acht.'
'Mooi niet!' Er gebeurt iets in me...
Het lijkt of meZelf uit mezelf komt.
'Inderdaad is dit bijzonder onwenselijk', hoor ik meZelf nog net zeggen.
'Hé, ho, houdt de dief. MeZelf... blijf alsjeblieft, blijf...
Laat me niet alleen in deze duisternis. Alsjeblieft, help me, jij hebt toch licht in je?
Laat me niet in de steek'... maar ik voel hoe meZelf afscheid neemt en een leegte in me achterlaat.
Dit had ik nooit verwacht.
Ik kamp met intense verwarring. Tranen vullen mijn ogen.
Machteloos zie ik hoe ik in elkaar zak tot een hoopje ellende. Urenlang zit ik ingestort te wezen.
Het zwart van de machteloosheid heeft me volledig in zijn greep.
Hoe ik ook probeer moed te scheppen, het loopt als zilverzand door mijn zeef van houvast.
Uiteindelijk ben ik volkomen radeloos.
'Er is altijd begeleiding, hoor maar'.
Ik open zo snel als ik kan mijn oren en mijn hart. Ik zet alles wijd open.
En ik hoor... engelengeduld.
Ergens om me heen hoor ik drie warme, zachte, stemmen samen zingen.
Het zijn de allermooiste stemmen die ik ooit heb gehoord.
'Geloof in ons', zingen ze en ik geloof ze. Ik geloof ze met heel mijn hart, uit angst ze te verliezen.
'Vertrouw op ons', zingen ze en ik knik heftig.
Op dit moment zou ik op bijna alles wat zich aandiende vertrouwen; al was het maar om de eenzame moedeloosheid op te lossen.
'Sta op en loop naar voren', zingen ze. Zo mooi dat ik kippenvel krijg.
Aarzelend loop ik voorzichtig wat naar voren, nog te bang om de stemmen te verliezen.
Maar ze blijven zachtjes neuriënd bij me. Ik bots na een poosje zachtjes op een ander.
En dan word ik wakker! Het zwart van de eenzaamheid heeft me ongelooflijk te pakken gehad!
Langzaam maar zeker vult een storm van stierende woede me. Voor eens en voor altijd wil ik afrekenen met dit duistere gedonder. Ik voel me daadwerkelijk opzwellen. Hierdoor kan ik de anderen ook weer voelen. In hun kwaadheid vind ik moeiteloos aansluiting. Gezamenlijk zijn we

kwaad genoeg. Vloeken en tieren, we zwellen aan... en voor we het weten, zijn we één bruisende massa agressie. Onbesuisd bundelen kwaadheid en overwinning zich aan elkaar zonder besef van hun vernietigende vermogen. Maar als laaiende massa is er niets aan te vallen. Onze tegenstander heeft geen uiterlijk.

Ineens heb ik het! Het zwart maakt alles groter, belangrijker en extremer. Het zwart is gelijk aan een vergrootglas... voor ellende.

Ik moet op de een of andere manier zien dat ik in contact kom met mijn tussen-ik...

20. Relativeren

Mijn tussen-ik heeft me godzijdank niet verlaten. Vol overgave geef ik me over aan mijn tussen-ik en de ellende begint te wijken. Het is ongelooflijk, maar waar! Ik heb iets belangrijks geflikt, maar ik weet niet wat. Ik zou er wat voor willen geven als ik nu in mijn rustbed kon gaan liggen. Mijn verzet is gekrompen, mijn vechtlust gedimd en een matte moeheid bepaalt mijn leven. Ik laat het allemaal gaan...

Ik moet in slaap gevallen zijn, want is er iets bezig om wakker te worden. Mijn motor wordt ergens opgestart. Er ontstaat innerlijke activiteit. Toch maakt het me niet meer uit waar er iets gebeurt. Ik ben in een fase, dat ik geen behoefte meer voel om iets te willen beheersen. Mijn wilskracht is vast verdwenen. Ik ben uitgestreden.

Ik ben ook minder moe. De buitenwereld is afwezig en dat is goed. Even geen nieuwe belevingen. Even gewoon mezelf zijn.

Ik hoor wat ik denk. Mezelf zijn. Mijn meZelf is verdwenen.

Het maakt me niet meer uit of er delen van mij verdwijnen en ik uit elkaar val. Mijn strijd om mezelf bij elkaar te houden en te continueren is gestreden. Ik doe niet meer mee. Nu ik mijn wil tot behoud verloren heb, kan ik in alle rust kijken wat er nog wel in me aanwezig is. Het is niet meer zo veel. Misschien kan ik beter kijken naar wat ik verloren heb, dan lijkt het nog wat.

'Geef geen aandacht aan ogenschijnlijkheden.'

Dat zal ik niet doen. Gelatenheid zou een woord zijn om mijn huidige situatie te beschrijven.

Gelatenheid zonder de negatieve bijklank die het normaal heeft. Dit is een positieve gelatenheid.

Eigenlijk heb ik niet eens de behoefte om er een plus- of minwaardering aan te geven.

Mijn tussen-ik zit diep van binnen, mijn persoonlijkheids-ik zit eromheen en is in staat om contact te maken met de buitenwereld.

Ik begin een bewuste dubbelheid te ervaren. Mijn tussen-ik is de kennishebber zonder oordeel, die daar waar nodig advies geeft aan het persoonlijkheidsdeel. Mijn tussen-ik maalt er niet om als er niet naar geluisterd wordt. En ik? Ik ben inderdaad in die zwarte ruimte zo machteloos geweest dat ik me heb overgegeven aan mijn innerlijk. Aha!

Het kwartje valt! Hiermee heb ik blijkbaar mijn tussen-ik de waarde toegekend die het verdiende.

Mijn nieuwe vriend! En in de dubbelheid neemt het tussen-ik het woord:

'De nukken en kuren in het persoonlijkheidsdeel, hebben op mij geen invloed. Het persoonlijkheidsdeel zorgt hoofdzakelijk voor reactieve actie. Dit vanwege de mogelijkheid om in contact te zijn met de omgeving. Het persoonlijkheidsdeel neemt over het algemeen zoveel aandacht tot zich in die wisselwerking, dat er voor de overige twee ik-delen praktisch geen gelegenheid overblijft om tot manifestatie te komen. Het wezensdeel, door jou het meZelf genoemd, is gemakkelijker te bereiken dan ik. Ik zal er nog wat verder op ingaan, nu de kans zich voordoet.

Het persoonlijkheidsdeel zou je kunnen zien als het meest compacte, maar ook het meest vluchtige deel van ons drietal. Compact in de zin van een sterke behoefte aan vervolg.

Compact in de zin van gewoonten, vasthoudend aan eigen waarden en werkelijkheden.

Maar ook: het-zeker-weten-er-te-zijn. Dit is het belangrijkste aspect van het persoonlijkheidsdeel.

Zonder de overtuiging van bestaan kan ik geen verbinding maken!

Door onrust in de persoonlijkheid ontstaat er dominantie, die de balans tussen de drie ikken verstoort en het ontvangen van informatie van mij, het tussen-ik, verhindert. Dat heeft gevolgen aan deze zijde. Het doodgaan van het lichaam brengt de splitsing van de drie ikken tot stand en de kracht van de persoonlijkheid bepaalt de plaats van helderheid.

De overgangen waarbij het tussen-ik of het 'meZelf' de keuze mocht maken, geven totaal andere mogelijkheden in het vervolg leven aan deze zijde! Het zei slechts gezegd.

'Nou, tussen-ik, ik geloof niet dat ik je ooit zoveel informatie in één keer heb horen zeggen', glimlach ik. Ik ben veranderd en denk hartstochtelijk aan meZelf.

Er dan ontstaat er in mij een plotselinge opening...

Ik kan me nu weer invoegen. Ik ben het meZelf van Hans. Ik ben het verloren gewaande idee. Mijn taak is toezien dat de juiste koers op het juiste moment op de juiste plaats op de juiste manier wordt ingezet. Ik geef alleen de hoofdlijnen aan, laat de uitvoering over aan het persoonlijkheidsdeel, wat sputterend en manifesterend zichzelf een weg baant en denkt dit volledig in de hand te hebben. Nu kunnen onze aspecten zich beginnen te bundelen met behoud van eigen kwaliteiten.

Ik, Hans als persoonlijkheidsdeel, zou toch graag willen weten, hoe deze nieuwe eenheid tot stand gebracht is tussen mij, mijn meZelf en het tussen-ik. Het lijkt wel een nieuw begin!

In plaats van zelf alleen de baas te zijn, leef ik nu drie 'bazen' tegelijkertijd.

Hierdoor stroomt er een nieuwe kracht door me heen.

Ik merk dat me wordt toegestaan om het woord te blijven voeren. Het wordt tijd om de witte marmeren zaal te verlaten en moeiteloos lopen we gedrieën-in-één naar de uitgang.

Zodra ik buiten ben, zie ik overal witte paden, met rustbanken aan beide kanten.

We voelen gedrieën de behoefte om plaats te nemen op een van de banken.

De zachte, koesterende omgeving met een lichtroze gloed brengt me opnieuw tot berusting.

Er is bereidheid om gedrieën de gebeurtenissen in mijn leven te sorteren op hun oorsprong van intentie en uitstraling.

Zonder een seconde rust gaat het verder. Ik zie een moment van hevig ingehouden woede.

Openheid wordt me nu gevraagd. Vroeger als mens van vlees en bloed had ik mezelf zelden toegestaan om openlijk mijn ongenoegen te uiten. Bijna altijd hield ik woede binnen.

Rustig en met zijn drieën kijken we naar het verwoestende effect van mijn beheersing.

Het had me innerlijk een spanning bezorgd waarmee ik een gloeilamp maanden brandende kon houden. Ik zag nu pas het effect op de spieren en het effect ín mijn ruggengraat.

Op ons gemak kon ik het gevolg zien die al deze onderdrukking me gegeven had. Niet mis te verstaan. Elke keer dat ik in staat was geweest om mijn woede 'in te slikken' zag ik een soort storm woeden in mijn ruggengraat. Uitvloeisels richting armen en benen werden door de kracht van mijn gedachten teruggedrongen en in bedwang gehouden. Beheersing triomfeerde.

Kleuren van gifgroen en dampend rood vochten om aandacht. Geen wonder dat ik klachten had gehad in mijn rug.

'Schouw dieper', zegt mijn wezen en ik zie de oorzaak.

Ach toch..., ik mocht als kind niet kwaad blijven.

Later toen ik groter werd, mocht het niet meer van mezelf. Maar waarom krijg ik dit te zien?

Mijn wezensdeel brengt uitkomst.

'Acceptatie kan alleen plaatsvinden na herkenning'.

Dat is waar. Dat betekent dat ik nu pas kan gaan accepteren dat ik mijn woede in ben blijven slikken. Nu pas kan ik inzien dat dit me indertijd afgehouden had van mijn eenheid in drieën!

Om voor zo iets simpels de eenheid in je eigen driemanschap te verliezen!

'Hoe meer je je inlaat met je persoonlijkheidsdeel hoe meer drie-eenheid je verliest. Dat is de

boodschap. Dat begrijp ik. Als je er in eenheid mee bent, ervaar je innerlijke vrede, net als nu. En helderheid. Ik begin het te beseffen: je ervaart ook onrecht wanneer deze balans verstoord is. *'Juist'*.

Toch rest mij als persoonlijkheidsdeel nog de vraag waarom dit zo onduidelijk moet zijn wanneer je in een vleeselijk lichaam leeft.

'Het is duidelijk wanneer je beseft dat drie-eenheid overal bestaansrecht heeft.'

'Doe ik dat dan niet?'

'Nu wel, nu we bezig zijn met integreren.'

Volgens mij brengt mijn tussen-ik neutrale informatie en staat mijn wezensdeel meer te trappelen om innerlijke beleving voor me te openen.

'En soms kan het persoonlijkheidsdeel dit handig samenvatten'.

We lachen alle drie tegelijkertijd.

Diep van binnen begin ik te ontspannen. Alsof scheidingslijntjes in mijn stelsel zich oplossen en zich schikken naar een weidser beeld. Het doet me genoeg om te merken dat er weer iets van levensvreugde in me ontstaat. Pure levensvreugde... omdat ik leef.

Ik heb dat aan deze levenszijde nu al een paar keer meegemaakt. Genoeglijk blijven we gedrieën op de bank zitten en kijken om ons heen. De omgeving is een onvergankelijk landschap. Er staat geen zuchtje wind. Er heerst een tevreden warmte. Aangenaam is het woord dat hier absoluut op van toepassing is. De zachtroze schemering doet me denken aan een gloedvolle ondergaande zon, die net op tijd zijn weerslag weet te vinden in een stapeltje wolken.

'Ik noem deze omgeving het land met de vele paden', meld ik mijn andere delen, *'vanwege al die oplichtende witte weggetjes die vanaf hier te gaan zijn.'*

'Heb je een voorkeur?' vraagt mijn wezensdeel.

'Kunnen we samen op weg gaan, áls we gaan?' beantwoord ik de vraag met een vraag.

Er valt een stilte. Die duurt...

Uiteindelijk verbreekt het tussen-ik de stilte door uit te spreken dat we er beter aan doen om verder in elkaar te integreren en iets in mij verzet zich. Vreemd genoeg. Iets in mij vindt de gevonden eenheid prima zoals hij nu is. Iets in mij is bang voor een verandering in deze innerlijke vriendschap. Zolang we alle drie in één bestaan, ben ik niet alleen. Nog niet zo lang geleden heb ik me zo verloren gevoeld, dat ik dát pertinent moet zien te vermijden.

Er valt nog een stilte. Die nog langer duurt.

In die stilte laat ik op een gegeven moment mijn gedachten de vrije loop. Mijn gedachten bevestigen - als vanzelf - mijn diepe angst voor eenzaamheid. Ergens heb ik altijd geweten dat mijn gedachten niet genoeg hadden aan mij alleen. Dat er meer moest zijn.

Ik heb overigens gedachten van dit soort adequaat beteugeld tijdens mijn wereldse genieten.

Ook gaf ik me zelden de gelegenheid om te fladderen met de teugels van fantasie.

Ik zie nu pas dat ik maar enkele gedachtestromingen de vrije teugel heb gegeven.

Wegwaaiende gedachten naar betere oorden van welke soort dan ook brachten immers mijn werkelijkheid in gevaar. Ik heb ook zelden hoop gekoesterd richting dromenland.

Kijk, bruikbare fantasie was nuttig! Ooit was er in mij een diep verlangen om een perfecte illusionist te worden. Dat was een diepe wens en daar ben ik voor gegaan. Daar had ik wel dromen over. Die waren functioneel. Tegen alle weerstand in ben ik immers illusionist geworden.

En iets doet me dieper zien: een illusionist ben ik altijd gebleven. Ook toen mijn carrière allang gestopt was. In mijn dagelijkse werkelijkheid bouwde ik een illusie op over mijzelf, niet alleen naar mijn omgeving, maar ook naar mijn innerlijk toe. Iedere dag werd er zorgvuldig verder aan gewerkt. Ik speelde het spel subtiel. Ik wilde perfectie. Er valt een kwartje...

'Welke graad van illusie heb ik uiteindelijk weten te bereiken?' vraag ik om te begrijpen hoe groot de illusie was, die ik gecreëerd had.

'Je was een aardig eind op weg', zegt mijn tussen-ik, 'hierdoor was je blind voor zeer veel dingen.' Beschaamd geef ik toe, dat mijn drang naar perfectie gezorgd heeft voor een hele berg imperfectie en kritiek. Waarom?

'Wanneer doorzicht optreedt tijdens het gebeuren, kweekt inzicht tolerantie.'

Begrijp ik niet. Ik merk dat onze verschillen in wijsheid ook groter worden.

Ik moet toegeven: van de drie ben ik de minst perfecte.

Van de drie ben ik de langzaamste van begrip.

'Met reden.'

Tja het zal wel..., ik voel me treurig. Mijn trots heeft een knauw gehad. Ik heb mijn meerderheidsbelang verloren. Ik begrijp nog steeds niet veel van de praktische werkwijze van ons drieën.

Ik ben best blij met ons drieën, dat wel. Het geeft me een rijkdom aan ervaring, maar het lijkt of ik een ander leven heb geleefd dan beide anderen.

Waarbij ik me de grootste onbenul van ons drieën voel. Dat is niet prettig.

Zoals altijd, wanneer ik me in een hoek gedreven voel, ontstaat er innerlijk verzet.

Ditmaal tegen de constatering van het onbenullig zijn. Hoe kan ik me hieruit draaien?

'Door te integreren', zegt mijn tussen-ik met een vrolijke stem zodat ik plotseling niet meer weet welke draai ik eraan wilde geven.

'Wat brengt integratie me, dan...?' vraag ik achterdochtig.

'Verlies', antwoorden de beide anderen opgewekt in koor.

Verdorie...! We zitten per slot van rekening wel in hetzelfde schuitje. Ik ben de enige die me verzet tegen verlies. Waarom? Waarom ben ik als enige zo bang om iets te verliezen?

Ik verlies hier met de regelmaat van de klok iets.

Niets lijkt hier blijvend te zijn. Waarom?...

Ineens... weet ik het: vanwege teleurstelling. Toen verwachting faalde, kon teleurstelling niet onverwacht blijven. Daar zit ik nou. Ach, hoe comfortabel zou het zijn om nu te kunnen slapen.

Ik doe voorzichtig mijn ogen dicht en denk verder nergens aan.

21. Alles op zijn tijd

Mijn persoonlijkheidsdeel is in slaap gevallen, het tussen-ik rust en ik ben zoals altijd wakker en alert. Hans heeft grote moeite om zichzelf de juiste plaats toe te kennen. Hij denkt te verliezen zodra zijn aandacht minder zeggingskracht krijgt. In zijn leven heeft aandacht een grote rol gespeeld. Hij heeft het begrip 'aandacht' aan het begrip 'mogelijkheden' gekoppeld en ze afhankelijk van elkaar gemaakt. Dit mag hij verliezen.

Mogelijkheden zijn door intuïtie, inspiratie en instinct volkomen vrij van aandacht te verwerklijken. Mogelijkheden zijn kansen met bestaansrecht. Alle ervaringen in het leven worden geschapen om het belang van zuiverheid te leren herkennen. Het doorzien van de ervaring brengt zuiverheid. Hans heeft een sterke vraag naar het waarom van zijn perfectie.

Zodra hij ziet, dat zijn perfectie een voorbij geschoten doel van verlangen was, kan hij omzien.

Zijn verlangen was gericht op zuiverheid. Vreemde wegen heeft hij gevolgd om zijn zoektocht naar zuiverheid te bevredigen. De begrippen perfect en zuiver waren voor hem als een synoniem.

Terwijl Hans ligt te slapen, vloeit helderheid in...

Voor het eerst sinds ik hier ben, rek ik me eens ongegeneerd uit. Voor het eerst heb ik geen angst dat mijn stelsel in de kramp schiet, want mijn stelsel lijkt op dat van een jonge knaap. Ik voel me net vijftientig met de wijsheid van een zestigjarige: Jong belegen. Tijdens mijn slaap is deze wereld veranderd. Het licht is veranderd en mijn omgeving ook. Waar ik ben? Ik neem enkel een verbondenheid met mijn andere delen waar. De wereld waarin ik wakker ben geworden is een wereld vol heldere kleuren zonder overheersing. Niet één kleur ontspringt zijn

talent om zich duidelijker te manifesteren. Tot mijn grote verbazing komt er een persoon op me af. Een onduidelijke man stapt met ferme passen op me toe met een uitgestoken hand.

‘Mijn naam is Henrik.’ Ik kan zijn hand niet goed zien.

‘Ik kom je ophalen. Ben je zover?’ vraagt de nieuwe.

We schudden. ‘Ik weet het niet. Waar gaan we heen? Ik zie niet scherp.’

‘We gaan op weg.’ Ik ben verbaasd dat er vragen met antwoorden uitgewisseld kunnen worden.

‘Waar gaan we ook al weer heen?’ vraag ik snel.

‘De eenzaamheid voorbij.’

Oh.

Niets beroert me. Ik sta op, voeg me bij mijn nieuwe metgezel en naast elkaar gaan we op weg. Ik voel me merkwaardig compleet. Al lopend komen we langs imposante gebouwen en overall lopen mensen. Ik ben verbaasd dat ik niet scherp meer kan zien en ik hoor innerlijk: ‘dat is niet van belang’. Ik loop door zonder te weten waar ik heen ga. Straten en pleinen wisselen elkaar af en overall lopen onduidelijke gezichten. We komen uit bij een kolossale bibliotheek. We lopen de statige trappen op en komen in de ontvangsthal.

‘Wat wil je weten’, vraagt Henrik.

Nu ontsnapt er toch een licht geluidje aan mijn keel, want ik kan me niet voorstellen dat er nu wél voldaan wordt aan mijn wil.

‘Een wil die enkel in het persoonlijkheidsdeel is gelegen, heeft hier geen kracht van spreken.

De wil die voortspruit uit geïntegreerdheid maakt een kans van slagen, mits verlangen zich heeft omgezet in acceptatie.’

Gatsie, weer zo’n setje beladen woorden.

Henrik vraagt me hem te volgen.

Hij brengt me naar een kleine tafel en legt drie boeken voor me neer.

"De perfectie van integratie", "De kracht van wezen" en "Invloed van kennis".

Drie boeken liggen voor me op tafel. Ik ga zitten en kijk naar het eerste boek. Ongelooflijk!

Ik, die nooit boeken wilde lezen, begin te lezen.

22. Het eerste boek

Ik lees dat het de bedoeling is, dat je als mens ‘vrijkomt in aandacht’ van je oppervlakkige noden. Zodra dit aanwezig is, mag je kijken hoe je zo goed mogelijk kan meewerken dit basisgegeven uit te breiden voor elk wezen. Echt elk wezen!

Tot mijn beschaamdheid moet ik toegeven dat ik maar weinig heb bijgedragen aan dit gegeven.

‘Zolang je oppervlakkige noden ziet als materiële voorzieningen, is je blik te kort’, geeft mijn nieuwe vriend me aan. En op een presenteerblaadje liggen er vier hoedanigheden: geduld, barmhartigheid, respect en je droom.

‘Dit zijn de ingrediënten waar ieder mens recht op heeft! Jaag geen ervan na, maar wees je bewust van deze vier pijlers. Iedere kracht is drager van elk van de andere. Hand in hand kunnen zij verder gaan.’ Na dit cadeautje vraag ik me even af hoe mijn vlag erbij hangt.

Ik besef ten volle dat deze vraag uit mijn persoonlijkheidsdeel naar boven komt en mijn andere delen geen behoefte hebben om opheldering te geven. Zo krijg je dus geen antwoord van jezelf.

Weer een ontdekking die van me afvalt. Het lijkt wel of ik niets meer vast hoeft te houden.

Integratie lijkt de oplossing te bieden om alles wat ik ontdek ‘ergens’ op te slaan.

Het maakt mijn hoofd vrij. Het geeft me vertrouwen dat wat ik niet kon onthouden, niet verdwenen is, maar ergens anders in mijn rest bewaard wordt. Pardon: in mijn totaal.

Al vele, vele jaren verdwijnen er gedachten uit mijn gewone weten.

Mogelijk zijn ze in mijn andere delen bewaard gebleven? Hoe graag zou ik daar een kijkje nemen...

‘Wel kom binnen’, grapt mijn tussen-ik opgewekt en ik stap onverwachts zijn wereld binnen.

Vraag me niet hoe, want ik weet het niet. Mijn tussen-ik is buitengewoon indrukwekkend. Voor mijn neus wordt een hele grote ruimte onthuld waar al mijn - ook al mijn verloren geraakte - gedachten zijn ondergebracht. Heel duidelijk is zichtbaar welke gedachten ik naar mijn persoonlijkheidsdeel heb meegenomen, welke ik heb laten liggen en welke er weer teruggekomen zijn. Ook zie ik dat alle gedachten hun werking hadden in mijn fysieke lichaam. De gedachten van mijn persoonlijkheidsdeel hadden de meeste invloed, maar de gedachten die ik vergat te denken, hadden ook zo hun effect!

‘Heeft mijn wezensdeel ook gedachten?’

‘Kijk zelf maar’.

En voor ik het beseft zit in ik mijn wezensdeel. Dit is apart! Ik zie maar drie gedachten in mijn wezensdeel. Ik zie vaag een gedachte over mijn ‘opdracht’ tijdens mijn aardse tijd. Ik zie ergens een gedachte over conflict en ik zie er een van overgave.

‘Iedereen heeft drie gedachten als grondtoon voor het leven op aarde meegekregen. De gedachte van opdracht is voor iedereen anders. De overige twee zijn hetzelfde. Hier zie je overeenkomst en verschil in ieder wezen.’

Het is me volkomen duidelijk. Kan ook niet anders als het zo open voor je neus komt te liggen. Mijn meZelf gaat verder: ‘In onze drie delen leven gedachten als werkingen. Uit alle delen komen werkingen bij elkaar in het meest compacte deel van het leven. Op aarde is dat je lichaam.’

‘Hoe nu dan?’ vraag ik, want dat lichaam ben ik kwijtgeraakt.

‘Kijk maar.’ En ja hoor: alle drie mijn delen vertonen werking. Dit systeem gaat gewoon door aan deze kant van het leven.

‘Wat is hier de bedoeling van?’ vraag ik me af.

Mijn wezensdeel zegt dat herkenning van gedachten in combinatie met de bijbehorende gevoelens taak is voor ieder menselijk leven. ‘Waarom?’ blijf ik vragen.

‘Om uit te komen bij die ene gedachte die voor ieder mens dezelfde is.’

Met alle eerbied voor de kracht van het antwoord vraag ik fluisterend: ‘Welke gedachte is dat dan?’

En de stem van mijn nieuwe vriend zegt: ‘Na veelvoud mag eenheid zich ontwikkelen. Steeds dichterbij de eenvoud komt de juiste gedachte op de juiste plaats in aanwezigheid van alles.’

Daar gaan we weer... Ik begrijp er wederom niets van.

Mijn vriend vervolgt: ‘Op het moment dat jij en ik tot eenheid gekomen zijn, valt het verschil weg en blijven er in het wezensdeel nog twee gedachten over. Dat is de volgende stap van integratie. Op het moment dat jij in staat bent álle overgebleven gedachten te bundelen, ontstaat er een zevenvoud die zich oplost in totale integratie.’

Zat ik net nog op drie gedachten uit het wezensdeel, die teruggebracht moesten worden naar twee... Wat nu ineens met zevenvoud?

En mijn wezen spreekt: ‘Ik vertegenwoordig de *cyclus* die voor deze *activiteit* zorgt. Deze werking zorgt op haar beurt weer voor *aaneenschakeling* naar *existentie*. Dan komt er uit mij nog *leven*, dat de *taak* heeft om Alles te herkennen in *voortgang*.’

Inderdaad zeven stuks.

In hoog tempo vliegen deze aanwijzingen me om de oren om enig begrip te kweken. Wat niet lukt. Het persoonlijkheidsdeel voelt zich de domste, omdat hij altijd als laatste op de hoogte gebracht wordt van de werkwijze in deze wereld.

‘Jezelf blijvend overgeven aan het totaal lost dit probleempje op’, zegt mijn wezensdeel en ik word me een partij kwaad.

‘Zoals altijd ligt de zogenaamde voortgang in mijn handen. Jullie gedragen je als betweters, maar weigeren mij te vertellen wat ik weten wil. Hoe denk je dat het voelt om steeds als derde te eindigen?’

Henrik verklaart: 'Maar Hans, dit kan toch niet anders. Van kinds af aan werd jij al afgeremd. Patronen, fatsoen en orde lieten geen speelruimte over voor je fantasie. Juist daar wonen je dromen. Natuurlijk heb je die oude patronen moeten achterlaten. Al jouw schuldgevoelens hierover heb je bij je tussen-ik neergelegd'.

'Hoe weet jij dit?'

Maar Henrik vervolgt: 'Toen jij je droom als illusionist tot leven had gebracht, kon je er na verloop van tijd niet meer in doorgroeien vanwege dat schuldgevoel.'

Mijn tussen-ik gaat verder: 'Je moest daarom een andere keuze maken. Je liet jouw droom schieten. Het verdriet en de pijn daarvan werden óók bij mij neergelegd. Alle verdere pijn in je leven werd haast perfectionistisch, achtergelaten in mijn deel.'

Henrik neemt het weer over: 'Pijn heeft de neiging zich compact op te sluiten. Pijn schreeuwt en verdient bevrijding. Jij hebt jouw hooggevoeligheid verstopt achter een muur en er nooit meer naar omgekeken. Je dacht ervoor weg te kunnen lopen. Geen enkele gedachte vanuit die verdrukking werd door jou geaccepteerd. Jij wilde geen faalangst meer beleven, maar je leven werd ermee gevuld. Juist door de afwijzing ervan kwam het in jouw beleving, waardoor het weer onderdrukt moest worden. Een cirkel van ellende.'

'Niet bewust', knierpt het uit mijn keel.

Ik zie ineens naast Henrik mijn broer Frans staan, maar zodra ik actie wil ondernemen om op te staan verschijnt er tussen ons in een dikke muur. Vreugde en verdriet strijden heftig samen om de eerste plaats. Verdriet wint.

'Frans?' Ik verwacht geen antwoord. Ik pak een grote zware klauwhamer en begin op de bakstenen wand in te hakken. Als een bezetene werk ik en hak alles aan gruzelementen.

Dan sta ik zwaar hijgend te kijken naar de puinhopen van mijn bestaan.

Brokstukken liggen overal verspreid.

'Kom', zegt Frans, ga eens zitten. Uitgeput zak ik neer op een flinke brok. Het zweet parelt van mijn voorhoofd. Ik barst van de dorst en Frans zegt dat ik me moet laven aan zo'n stuk steen. Verdwaast kijk ik naar hem, gehoorzaam pak ik de eerste de beste brok op die voor mijn voeten ligt. En... voor mijn ogen verandert de brok steen in een soort kleurenfilm. Ik zie mezelf als tiener, wetende... dat waar ik ben, ik beter niet kan blijven. Ik zie mijn jongere broer Frans vertrekken.

Hij gaat weg en ik voel het gat dat hij in mij achterlaat. Pas nadat de pijn wat begint weg te trekken, pak ik de volgende klomp steen op en ik zie mijn verbeten voornemen om - net als Frans - het lef te krijgen om - net als hij - mijn droom te volgen. Nog vele, vele stenen volgen. Stuk voor stuk, écht één voor één, transformeren ze voor mijn ogen als ik ze oppak. Ieder afzonderlijk brok steen geeft me pijn, intens verdriet of een gevoel van machteloosheid met bijbehorende beelden. Ik ga stug door... tot het einde. Zoals het een perfectionist betaamt.

De stenen hadden me inderdaad gelaafd. Volkomen dronken besef ik de gevolgen van mijn handelen in de wereld van de lijfelijke lichamen. Wat ik niet wist was, dat mijn verdriet en schuldgevoelens zich ook gevormd hadden tot een verharding in mezelf.

Ik begrijp nu dat er in mijn persoonlijkheidsdeel pas vrede kan komen als mijn aandeel overeenstemt met wat er in mijn totaal heerst.

23. De vier pijlers

'Jouw muur werd jouw muur, omdat jij je pijn hebt behouden als een persoonlijk falen.'

'Hoe raak ik die pijn kwijt?' vraag ik.

'Door besef te brengen.'

'De vier pijlers', helpt Henrik, 'wees je bewust van de vier pijlers', en ik snap het weer niet.

Het wordt weer donkerder. Ik begrijp dat de ontlasting van mijn pijn een ander gebeuren heeft opgestart wat samenhangt met verwachtingen van anderen. Dat had ik niet verwacht!

Ik keek naar mijn éigen verwachtingspatroon en zag dat deze na het afkappen van mijn carrière als illusionist niet veel meer te betekenen had gehad. 'Geen illusies meer gekoesterd', zeg ik hardop. 'Schouw dieper', zeggen Frans, Jos en Jan in koor.

Verbaasd kijk ik op en zie mijn broers en zus op een rijtje staan met Henrik op de achtergrond. Als anderen in mij teleurgesteld waren en ik me dit persoonlijk aantrok, kreeg ik diepliggende spanningspijnen te verwerken, terwijl ik ondertussen deed alsof het me niet raakte.

Verwachtingen van anderen hadden mij een hoop pijn bezorgd!

We kijken samen naar wat mijn jeugd mij aan pijn heeft aangeboden en terwijl ik de beelden zie, kan ik begrijpen dat verschillende van mijn latere kwalen hun oorsprong hadden in het niet-gezien-worden. Ik was als kind al een held in het ontoonbaar maken van mezelf.

Men zag echter alleen dat ik vuil geworden was.

Ook de voordelen van niet-gezien-worden komen aan bod. Ik begrijp hoe ik - ook zonder theater - mijn droom verder had uitgewerkt in mijn dagelijkse leven. Ik kon me uitstekend verstoppen, terwijl ik zéér zichtbaar was. Ik, de illusionist! Dat was mijn droom.

'Geduld, respect en barmhartigheid', geeft Frans me de andere drie pijlers in herinnering.

Ik besluit 'respect' te bekijken en ik zie dat mijn leven gevuld was met voedingsmomenten voor mijn droom. Terwijl ik op aarde overtuigd was geweest dat mijn droom vervlogen was, zag ik nu in dat iedere dag mogelijkheden had geboden tot de vervolmaking van mijn droom.

'Had ik maar geweten dat alles wat me gebeurde eigenlijk kost was voor mijn droom, dan was ik daar veel bewuster mee bezig geweest in de kracht van mijn leven!' roep ik vol spijt uit.

Ik begin in te zien dat ieder ander in mijn leven aanwezig was geweest om mijn droom te helpen verwezenlijken. Om mij te oefenen in dat wat er werkelijk in mij gaande was. Mijn droom had ik wel degelijk uitgewerkt! En ik had meegewerkt aan de dromen van anderen. Iedereen is met zijn droom bezig, bewust of niet! Dat dát mogelijk is! Dat in ieders droom het hele 'ik en de ander' niet bestaat. Dat dát de grote illusie van leven op aarde is.

Na deze ontdekking ga ik door naar de pijler van het geduld. Ik zie dat de juiste mogelijkheden naar me toe gebracht zijn in werkelijk alle dagen van mijn leven. Met alle geduld had ik talloze kansen en mogelijkheden gekregen om mijn droom te helpen verwezenlijken. Ik zie dat ik - zonder er bewust van te zijn - toch behoorlijk wat kansen benut had. Dat doet me deugd.

Ik zie dat ik heel wat mogelijkheden aangereikt had gekregen door de mensen in mijn directe omgeving. Ik zie dat ik daar veel minder gebruik van had gemaakt. Alsof ik hun onbewuste hulp niet vertrouwd. Ik zie ook het geduld van mezelf, mijn gedrag en het doorzettingsvermogen waarmee ik onophoudelijk bleef oefenen.

Ik zie nu dat ik inderdaad een meestermaker van illusies was.

Nu pas zie ik hoe ik aanwezig kon zijn en anderen kon bespelen. Ik kon onzichtbaar zijn, terwijl een ander toch rekening hield met mij. Ik kon een ander vasthouden in gedachten zonder één poot te verzetten. Ik kon anderen gebruiken om iets voor me te doen, als ik geen zin had om op te staan. Hierin was ik waarlijk een meester. En ik kon ook het tegenovergestelde. Ik kon zéér zichtbaar zijn, waar ik ook was, terwijl ik wist dat niemand mijn werkelijke 'mij' kon zien.

'En barmhartig, jouw vierde pijler?' Ik kijk op om te zien wie me deze vraag stelt. Ik kijk om me heen maar zie niemand meer. Vanuit een andere plek wordt me weer dezelfde vraag gesteld: 'En barmhartig?' Ik kijk vlug om. Ik zie weer niets.

De derde keer komt de vraag weer uit een andere richting. En weer ben ik te laat.

Ik vind dit hinderlijk. Het maakt me onrustig. Dit is niet barmhartig. Raar woord trouwens.

Ik spreek liever over genadig.

'Hans, was jij genadig?' Voor de vierde keer hoor ik de stem zijn tekst uitspreken.

Ditmaal geef ik me eraan over.

Ik zie direct de hoeveelheid pijn, die naar deze kant van het leven is meegekomen. Niet alleen mijn pijn. Ook de pijn die ik anderen heb aangedaan. Wat een berg!
Ik kijk vragend om me heen. Ik zit weer eens alleen. Zodra het moeilijk wordt, laten ze je alleen. Even recapituleren. Wat heb ik tot nu toe ingezien?
Ik had gedacht dat ik mijn droom had opgegeven, maar dat was niet gebeurd.
Ik had respect en geduld bekeken. Ik had gezien hoe ik daarin geoefend had en tot meester was opgeklommen. Wat nu met barmhartigheid? Had ik dat? Was ik dat?
Mijn meZelf komt te hulp: 'Vraag je af wat jouw droom betekent voor de wereld.'
'Nou, dat kan nooit veel geweest zijn. Zo'n piezelig droompje.'
'Kijk', en ik zie hoe ik op mijn manier in het theater een zeer sterke aanwezigheid neergezet had. Ik zie dat ik bijna alle gasten in de zaal wist te boeien met mijn trucs. Ik zie echte verbazing op hun gezichten. Ik zie verwondering wanneer ik een truc een andere wending gaf. Ik zie de verrassing openbreken, wanneer de clou onzichtbaar uitgevoerd werd.
'Maar dat waren maar een paar jaren.'
'Hoeveel mensen heb je daarin geraakt?'
'Nou, niet zoveel als had gekund, als ik door had kunnen gaan.'
'Dat ging niet.'
'Nee..., dus... niet zoveel.'
'Elk mens is er één. Elk mens telt aan deze zijde voor vol mee. Alles wat je gedaan hebt, heeft zijn werking gehad.'
'Dat zal wel, maar ik kan er nu niets meer aan veranderen.'
'Dat denk jij.'
'Denk jij anders?'
'Ik denk niet, ik weet.'
'Help me met wat er nu voor mijn neus ligt, pardon... voor onze neus ligt.'
'Kijk.' Ik zie mensen op de wereld, die alsnog getroffen gaan worden door mijn aanwezigheid.
'Mijn hemel... hoe kan dit?' stamel ik.
'In het derde boek volgt uitleg; heb geduld, wees vol respect, geef in jouw droom van illusionist het aspect onzichtbaarheid zijn functie en doe dit ditmaal mét barmhartigheid!'

Na de stilte van deze woorden besef ik dat ik alsnog de kans krijg om iets te herstellen. Om iets wat ik verzuimd heb alsnog voor elkaar te krijgen.

'Inderdaad: voor elkaar.'

Mijn meZelf zegt dit met een felheid waar ik van schrik.

'Deze afdelingspijler verdient veel aandacht. Tot nu toe is dit een achtergebleven loot waar nog niet veel op kan rusten.'

De waarheid doet me pijn. Ik heb bijzonder weinig barmhartigheid de wereld in gebracht.

Misschien omdat het woord me tegenstond? Nog steeds vind ik het woord niet prettig.

'Zie hier een totaal misplaatst waardeoordeel.'

'Is dat zo?' vraag ik. In de stilte die volgt, zie ik dat het klopt.

'Had me dan gecorrigeerd!'

'Geef het jouw aandacht.' Alsnog pak ik voorzichtig het woord 'barmhartig' in me op, ditmaal zonder verzet en ik merk dat het woord langzaam wordt geneutraliseerd. Ik kan het woord proeven en ik merk de uitwerking ervan in mijn stelsel. Koesterend zacht.

Een nieuwe sensatie trekt er doorheen. Ik ervaar een eenheid in mijn stelsel, waarbij ik begrijp dat de vier krachtpolen me nu voeden. De vier pijlers! De kracht van respect voor ieder levend wezen, in combinatie met de warmte van het geduld, verbonden met de zachtheid van de barmhartigheid zet via de droom bewustheid aan tot groei.

Samen vormen ze levenskracht. Zo simpel!

Het wordt aanmerkelijk minder donker. Ik ga staan en rek me uit. Alles aan mij is soepel in de zin van probleemloos. Probleemloos, dat is het woord! Zonder enig probleem mag alles er zijn. Dan heb je geen oordeel.

‘Barmhartig is nog veel meer dan dat’, zegt Henrik.

‘Nog meer? Ik vind dit al drager voor een gouden handdruk’, zeg ik.

‘Barmhartigheid is in staat je op te tillen. Voel maar.’

Ik merk dat ik als vanzelf los kom. Ik leviteer.

Op een bepaalde hoogte blijf ik hangen. Van hierboven zie ik, dat de enige manier om deze pijn te kunnen laten gaan is: deze zélf om te vormen tot wijsheid en overgave.

‘Iedere pijn, ontvangen binnen de vier pijlers, kan zo losgelaten worden. Ga zitten en doe’, hoor ik.

‘Ik hang in de lucht’, roep ik terug.

‘Dan kom naar beneden.’

‘Hoe?’

‘Doe!’

In de lucht om me heen zet ik mijn pijlers uit. Ik heb er maar drie! Barmhartigheid geeft me geen pijler! Zo haal ik de grond niet! Hoe kom ik op de grond? Vanuit de bodem zie ik een vierde pijler verschijnen, waardoor ik uiteindelijk kan afdalen tot ik weer vaste grond onder mijn voeten voel.

‘Wees je bewust wie die vierde pijler voor je heeft gevuld. Voel...!’

Ik tast volop in het rond. Ik voel alle keren dat ik gedragen werd door de barmhartigheid van mijn vrouw! Zij was mijn vierde pijler!

Didy! Dank! Didy dank!

‘Zie je wat zij voor mij gedaan heeft?’ roep ik vol ontzag voor haar.

‘Leg nu de pijn op je schoot.’ Ik doe het. Gelukkig voel ik de pijn niet opnieuw. Ik voel alleen de werking in mijn stelsel.

‘Voer af na besef.’ Ik ga er eens stevig voor zitten. Ik voel hoe de pijn me vasthield.

Maar dankzij mijn vrouw...

Haar liefde bevrijdt mij nu van mijn pijn. Nu pas besef ik hoe weinig grenzen er bestaan!

Nu moet ik wel alsnog mijn vierde pijler gaan vullen. Maar hoe?

‘Zie in!’ O, ja, ik moet mijn pijn gaan omzetten in wijsheid. Doen we even... of het niets voorstelt.

Mijn pijn verzamelen en omzetten, nou daar gaan we dan: suiker. In mijn geval was ouderdoms-suiker aanleiding geweest om me niet te hoeven verdiepen in het openen van een warm hart.

Ik dacht dat mijn warmte vanzelf wel zichtbaar zou zijn. Nu zie ik in... dat mijn inwendige warmte door een buitenstaander zelden werd opgenomen, omdat die buitenstaander de warmte binnenin mij zou moeten gaan ophalen. Die moeite werd maar zelden genomen.

Nu zie ik in... dat ik mijn suikerziekte gebruikt heb voor uitzondering in plaats van toenadering.

Omgezet in wijsheid?

Buitengewoon was ook mijn onbegrip over de pijnen in mijn hart.

Alle beklemmingen waren voortgekomen uit mijn weigering om gebrek te aanvaarden.

Geen last had ik willen hebben. Mijn interne gevecht tussen last en geen last hield alles in stand.

Met mijn oogkleppen op had ik dat wat ik níet wilde.

Ik zag nu pas in... hoe sterk mijn wilskracht hierin was. Ontkenning van het gaande, zonder wens tot inzicht, maar met de begeerte naar het zoete van de verandering hadden me consument gemaakt van draaglijke pijnen. Deze hartklachten ontwikkelden zich onzichtbaar tot aan het moment van een noodzakelijke operatie. Mijn interne strijd kreeg zijn gelijk.

Mijn vertrouwen in reparatie had ik geheel in handen van anderen gelegd. Wel had ik gegevens verzameld over mijn aandoeningen om anderen kundig op de hoogte te kunnen houden. Zodat ik kon volharden. Geen moment wilde ik dieper schouwen in mijn eigen verantwoordelijkheid.

Ik droeg en verdroeg. Wijsheid opdoen is confronterend.

Nu overzie ik de patroonlijnen waarmee mijn klachten ontstaan waren. De oppervlakkige gebreken hadden te maken met de pijler geduld. Daar waar ik wenste te hollen, kreeg ik een druipneus. Mijn schouders droegen de last van ongeduld. Veel van anderen! Vele ladingen ongeduld werden op mijn schouders gestort om mijn draagkracht te pijken. Ik kon veel verdragen. Mijn geduld was voldoende geweest voor heel wat pijlers van anderen! Andere kwalen met meer onbestemde pijnen hadden hun oorsprong in de pijler respect. Mijn eigen waarden waren maatstaf geweest of een ander onder of boven de streep eindigde. Zij, die de lat triomfeerden, brachten me de kracht van herstel. De anderen brachten me onbestemde pijnen als een herinnering aan gemist respect. Bij mijn chronische kwalen kwam een tweeledigheid om de hoek kijken. Ze waren chronisch, omdat ze steunden op de pijler die ik miste. Mijn kwalen hadden anderen ook de gelegenheid geboden om interesse te tonen in mijn welzijn, waardoor zij hun eigen pijlers konden voeden...

24. Het tweede boek

Plotseling zit ik weer aan tafel en Frans slaat het eerste boek dicht. Dankbaar kijk ik hem aan. Ik zou zo veel aan hem willen vragen en nog meer tegen hem willen zeggen. Frans is mijn kleine broertje. Ik bewonder hem mateloos. Hij doet niets. 'Neem het tweede boek ter hand', zegt Frans en ik kijk naar de titel die me ontschoten was. "De kracht van wezen" staat er in fraaie letters op de kaft aan de voorkant. 'Wat mis je het meest?' vraagt hij en kijkt me zo neutraal aan, dat ik in de war raak. Niets gezellig bij elkaar. 'Wat mis je het meest?' vraagt Frans me opnieuw. 'Ik weet het niet meer', mompel ik en ik weet alleen dat ik volledig in mijn persoonlijkheidsdeel geschoten ben. 'Dat is je antwoord', zegt hij. Verbaasd kijk ik hem aan. Daar zou ik niet aan gedacht hebben. 'Nee, niet aan gedacht, maar je hebt het wel opgemerkt. Je begint onze 'taal' te spreken', grinnikt Frans. Inderdaad mis ik het kunnen samenkomen met onze persoonlijkheidsdelen het meest! Ik begrijp dat de 'taal' die ze hier spreken de integratie is van de innerlijke delen van jezelf. Zodra je die verenigd hebt, spreek je vanuit je hart. Innerlijk omarm ik mijn tussen-ik en mijn meZelf. Nu weet ik ook wat integratie is en hoe het werkt. Ik ben klaar voor het tweede boek. Ik sla het open. Op de eerste bladzijde staan maar drie zinnen. Ik lees: *Het gegeven zal zich vinden*. Daar kan ik blij om zijn. De tweede zin luidt: *Het gedragene mag zich afleggen*. De derde zin: *Nadien volgen herkansingen*. Ik kijk op en vraag hóe ik deze tekst moet lezen terwijl ik ondertussen merk dat het woorden zijn die moeten gebeuren. 'Begin vooraan', zegt Frans met pretlichtjes in zijn ogen. 'Het gegeven zal zich vinden', en ik vraag me af wat ik zoeken moet. 'Schouw in drieën in jezelf', zegt hij. Niet precies wetend wat ik doen moet, onderneem ik een poging om meZelf en mijn tussen-ik aan te spreken. 'Maak ditmaal geen scheiding meer', zegt Frans. 'Ik weet niet wat ik doen moet', zeg ik hem en kijk hem aan. 'Doe niets', geeft hij me terug. Niets doen kan niet moeilijk zijn. Ik ga er eens recht voor zitten. 'Nu ben je bezig met iets', zegt Frans. 'O'. Er is al een hele tijd verstreken en nog gebeurt er niets.

‘Dat komt omdat je zit te wachten. Ook dat moet je laten’.
‘O’.

Niets...

Nu niets gaande is, gebeuren de dingen automatisch. Mijn stelsel wordt transparanter.
Mijn gemis wordt groter...

Spontaan zijn heb ik gemist! Het niets brengt me dit inzicht op een presenteerblaadje.
Zin één is begrepen en ontvangen!

Frans vroeg me al wat ik miste! Hij kent het boek.

‘Het gedragene mag zich afleggen’, leest Frans me de volgende zin voor en ik zie in hem vanzelf...

Dan zie ik zijn stelsel als een doorzichtige beek met een zuivere bodem vol helder water.

Ik bekijk mijn stelsel. Mijn stroompje vertoont wat kleine watervalletjes, heeft een paar grote keien en behoorlijk wat klonterige modderhoekjes. Mijn stroompje is ook duidelijk smaller.

‘Blijf niets doen’, zegt Frans.

‘Ik doe niets! Zou niet durven’, zeg ik.

Spontaan komt er zachte regen in de loop van mijn watertje, waardoor het zich verbreedt.

Ik zie hoe het water zichzelf reinigt door het contact met de modder los te laten.

‘Water kan hechten én onthechten. Dat laatste gebruik je te weinig.’

Langzaam wordt het water doorzichtiger. Na een poosje heb ik ook een heldere stroom, maar nog wel een stroom met keien en een donkere ondergrond.

‘Dankzij de reinigingskracht mag aan het licht komen wat herkansing behoeft’, zegt Henrik.

Hij spreekt de woorden uit op zo’n manier... dat er bij mij niets gebeurt.

‘Exact’, zegt Frans, ‘en daardoor gebeurt het.’

In eerste instantie gebeurt er niets. De stroom stroomt, de keien liggen te liggen en de modder blijft bodem. Ineens neemt het spontane bezit van mij. Als vanzelf komt er beweging in de keien.

Ze rollen naar de zijkant. Het is niet de stroomkracht van het water die dit effect veroorzaakt.

De keien gaan uit zichzelf aan de kant. Ik ben in contact met een kracht die uit zichzelf in staat is om in mij iets te veranderen!

Ik kijk naar de keien aan de rand van mijn beekje en zie dat dit gebeurtenissen waren, waarin ik duidelijk tegen mijn geweten in had gehandeld. De momenten van mijn persoonlijke angsten lagen opgeslagen in de modder.

Ik kijk naar de dichtstbijzijnde kei. Een deel van mijn geweten zit in die kei gevangen.

‘Niets doen’, hoor ik.

‘Ik zou niet durven’, fluister ik.

De kei begint uit zichzelf te wiebelen. Ik voel me aan alle kanten klam uitslaan. Ik merk dat ik verbonden wordt met de toestand van mijn stelsel. Hoe langer dit duurt hoe nerveuzer ik word.

‘Laat gebeuren’, hoor ik zachtjes op de achtergrond. Ja, ja, gemakkelijk gezegd. Ik voel mijn schouders, mijn rug en mijn armen niet meer. Mijn benen worden volkomen week.

‘Aan de andere kant van de verlamming leeft het geweten. Ver daarachter, daar waar jouw angst is uitgeschakeld, vind je het spontane. Het vanzelf...’

‘Uit het vanzelf komt alles tevoorschijn.’

De jonge vrouw die plotseling voor me verschijnt, kijkt me recht aan.

‘Ooit’, zegt ze, *‘droeg ik hetzelfde wezen als jij nu.’*

Het lijkt of er in mij een bom ontploft...

‘Hoezo?’ breng ik nog net uit.

‘Iedere persoonlijkheid wordt gevormd als een facet om het geweten te vervolmaken.’

‘Is dat zo?’

‘Jouw kei is gevormd door mij, omdat ik niet sterk genoeg was je te behoeden voor wat ik zelf vergeten was.’

Ik snap er geen jota van. Verwarring slaat toe.

‘Dit is vreemd’, kan ik nog net uitbrengen voordat ik in slaap val.

Het was lang geleden dat ik wegviel in vergetelheid. Terwijl ik aan het ontwaken ben, blijf ik een onbestemd gevoel houden. Er is iets met me gebeurd. Ik heb last gehad van mijn geweten.

Ik had... ach weet je, wie zou me geloven?

Een golf van zelfmedelijden spoelt me aan de kant. Ik had iets fout gedaan in mijn leven, dat was zeker, alleen weet ik niet wat. Stom boek!

Alles maar laten gebeuren. Poeh!

Zelf het heft in handen houden is beter. Dan kun je ten minste in de gaten houden dat je geen angstige kant opwandelt. Dan kun je bewust kiezen voor een veilige weg.

Laat mij maar zijn wie ik ben. Zonder dit soort rare toestanden.

Dat was het! Het was een toestand. Goddank was ik eruit.

‘Wat nu met die andere keien?’ vraagt Frans.

‘Laten liggen’, zeg ik, ‘ik heb er geen last van.’

‘Wil je niet voortgaan?’

‘Laat mij maar verder gaan en dit vergeten’, zeg ik. Frans kijkt vragend Henrik aan, deze knikt.

Ieder neemt een hand van mij en omsluit die met hun handen. Ik weet niet wat ze doen, maar het brengt rust. Opnieuw val ik in slaap.

Terwijl ik nog slaap, gaat het wakker worden gepaard met heldere beelden.

In die onwerkelijkheid zie ik hoe alle keien schudden en er mensen uit tevoorschijn komen.

Allerlei leeftijden, mannen, vrouwen, kinderen, allerlei kleuren zijn vertegenwoordigd.

Gezamenlijk komen ze me tegemoet.

En ik zeg: buig je hoofd en ze doen het.

En ik schaterlach en zeg: sta toch op, we zitten allemaal in hetzelfde schuitje.

We omarmen elkaar. Stuk voor stuk vergeven we elkaar voor weet ik veel. We raken opgelucht.

De lucht klaart er ook van op.

‘Ik zou wel eens iets anders willen doen dan alleen maar met mezelf bezig zijn’, zeg ik. Niemand reageert. ‘Doen jullie hier niet aan ontspanning om je zinnen te verzetten?’

‘Deze behoefte leeft niet meer in ons’, zegt Henrik stralend.

Het tweede boek ligt voor me op tafel. Ik sla de eerste bladzijde om en lees de regels van de tweede bladzijde. Weer drie zinnen.

Het gebodene mag gezien. Geef contact kans. Laat jezelf toe.

Ik weet dat ik, als ik de derde zin goed uitvoer, de rest van het boek kan laten voor wat het is.

Ik voel de ontsnappingsroute die in die derde regel zit.

Ik was er altijd al goed in om ontsnappingsroutes te ontdekken. En deze zal ik gebruiken!

‘Vooraan beginnen’, hoor ik.

Zin één lees ik opnieuw: Het gebodene mag gezien.

‘Oké, laat maar komen.’

Er gebeurt niets. Het gesodemieter is weer begonnen.

‘Luister naar niets’, zegt Henrik.

Daar gaan we weer. Ik ben alleen te baldadig om weer niets te gaan zitten doen.

Ik wil wat actie, wat beweging, wat nieuws.

‘Jouw drang is erg groot’, zegt Frans.

‘Ik heb tenminste drang. Jullie doen niets voor jezelf.’

‘Dat lijkt maar zo.’

‘Kom nou toch. Jullie zitten de hele tijd met mij opgescheept, te wachten tot ik land vind.’

‘Wij helpen je daarbij’, zeggen beiden.

‘Tjonge, tjonge, wat een feest, hebben jullie niets beters te doen?’

‘Nee.’

Nee? Wat een ontnuchterend antwoord.

‘Nou als dit het beste is, dan laat mij maar weer op aarde leven’, zeg ik.

‘Zonder ons kun je dat niet’, zegt Henrik.

Nu heeft hij me in de tang. Dat is kwalijk.

‘Kan ik daar nooit op eigen houtje naar toe?’ vraag ik.

‘Natuurlijk.’

‘Leer me dat dan!’

‘Dat kan nadat deze cyclus is voltooid.’

En wéér moet ik toegeven. Ze leren je hier wel dimmen. Geen enkel innerlijk vuur wordt beloond.

‘Alles op de juiste tijd, in de juiste plaats van overgave.’

Softies, denk ik, en verbaas me over dit moderne woord.

Uiteindelijk lijkt het me toch het beste om dit tweede boek maar af te maken zodat ik weer vrij kom. Zin één, daar gaan we weer...

‘Nog even kijken naar zin drie’, zegt Frans, ‘de eerste twee heb je al gedaan.’

Perfect! Zin drie is: ‘Laat jezelf toe.’

Hé dit was mijn ontsnappingsmogelijkheid, maar ik zie niet meer hoe...

‘Die is ook al geweest’, zegt Frans, ‘sla maar om en proef de volgende bladzijde.’

Dit gaat vlot. In dit tempo heb ik geen zorgen over een snelle afloop.

‘Die zal er zijn’, zegt Henrik bedenkelijk. Hoe kan die man nu in een paar woorden een intonatie leggen, waardoor ik acuut aarzel of die uitkomst wel wenselijk is?

‘Het openlijk reageren brengt de volgende bladzijde in beeld’, zegt hij weer vrolijker.

En ik lees: *De volgende woorden bevatten integratie wanneer ze in eenheid worden beluisterd.*

Ik snap het, denk ik... en wil omslaan. Even is een aarzeling merkbaar, maar mijn ongeduld wint.

Zolang je maar weet wat je doet, is het goed. Dat is nogal wat!

Ik vat het! De woorden van dit tweede boek moet je via inzicht beleven. Alsof je de inhoud van de zinnen tot leven moet brengen. Deze woorden dalen in je stelsel af, zodat je in staat bent je bijpassende gevoel te ontdekken en te herkennen. Dit is zinvol!

25. Hoger en lager

Ik kijk Frans aan. Zijn blik is neutraal en toch weet ik dat hij me iets wil vertellen.

Intentie en uitstraling zijn ongesproken woorden. Vol goede moed begin ik. Ik luister met mijn hart, zet mijn kanalen open, en ontvang... geen informatie. Zijn uitstraling is nog steeds hetzelfde.

Wat dan... Ik weet dat hij dezelfde zin zit te herhalen, maar ik versta niets.

Ik richt mijn aandacht naar binnen om te zien of daar ergens een bericht is aangekomen. Nee.

Ik check de ruimte in mijn gevoel, maar daarin ligt het antwoord ook niet.

Vervolgens ga ik op bezoek bij mijn tussen-ik, wat globaal eenzelfde neutrale figuur is als Frans nu, en vraag toestemming om in de gedachteopslag te kijken.

Eindelijk! Daar ligt het zinnetje!

De woorden ‘je hebt me gevonden’ moeten beslist van Frans afkomstig zijn.

Ik kijk hem triomfantelijk aan. Hij knikt!

Dit is dus de plaats waar ik een ander kan verstaan zonder woorden!

‘Luister’, zegt Frans, ‘hierdoor leer je afstemmen. Net als bij een radio kun je zo anderen ontvangen. Probeer Henrik maar eens te vinden.’

Voor me zie ik iets verschijnen. Het lijkt op het toetsenbord van een piano. Wat nou weer?

De lage tonen geven de manier aan om met elkaar te converseren vanuit het persoonlijkheidsdeel.

Maar hoe hoger ik kom - ik zit nu zo’n beetje in het middenregister - hoe meer ik via mijn drie-

eenheid converseer. Zo praat ik met Frans. Dan zal Henrik wel bij de hoge tonen te vinden zijn. Al opklimmende lijkt het hier meer op iets van impulsen die mijn weten in resonantie kunnen brengen dan praten.

‘Juist’, zegt Henrik, ‘probeer maar, ik steun je.’

Op een superdirecte manier ervaar ik nu contact met hem. Hoe hoger de toonhoogte, hoe ijler mijn kracht en hoe minder woord er vrijkomt. Henrik versterkt beslist mijn energie om me in deze hoge tonen te kunnen houden. Ik hoor innerlijk geen enkel woord, maar ik wéét wat hij zegt.

‘Kijk om je heen’, zegt hij. Hij knikt ter bevestiging. Ik kijk om me heen en zie een wereld vol weten nu ik boven mijn gedachten uitkom!

Bijzonder veel wetenswaardigheden liggen hier opgeslagen. Fascinerend!

‘Haal de vorm weg’, zegt Henrik en ik weet hoe dat gaat. Ik haal de afstand tussen mijzelf en het weten weg en ineens zijn ze deel van mij. Ik merk dat ik gevuld word met dit weten op een heel ander niveau dan via de normale route van de rechtstreekse beleving.

Ik voel hoe wijsheid toetreedt. Ik begin zachtjes van ontroering te huilen.

Mijn leven lang heb ik geweten van deze wijsheid, maar ik kon er niet bewust bij!

‘Haal ook de vreugde binnen’, hoor ik zachtjes zonder woorden.

En weer word ik opgetild en ik merk hoe de kracht van vreugde toetreedt in mijn stelsel.

Ik voel nu zo wijds aan dat ik het idee heb dat ik veel groter ben dan mijn stelsel.

‘Natuurlijk, breid je nog maar verder uit.’

Ik verlaat de hoge tonen van de pianoladder en breid me nog verder uit. Ik merk dat ik ga vliegen.

En volledig zelfstandig stijg ik op...

Ik vlieg over allerlei wetenswaardigheden heen en ik voel me vrij. Ik ben los van mezelf en geniét.

Ik koester me al vliegend met de kennis van het weten en weet dat ik hier niets van vast hoeft te houden. Vliegen om mijn antwoorden te vinden, wie had dat gedacht. Ik voel me fantastisch.

Henrik komt naast me vliegen en neemt me zachtjes mee terug naar de stoel, de tafel en Frans.

Met stralende ogen ga ik zitten.

‘Ik heb gevlogen’, zeg ik tegen Frans.

‘Ik weet het’, zegt hij.

Er begint langzaam een vraag in mij te groeien. Ik heb het hele klankenpakket van laag tot hoog gehad en zelfs gevlogen boven de hoogste tonen uit, maar zit er aan de kant van de donkere tonen ook nog meer?

‘Een krachtige vraag, ga maar mee.’

We dalen af in de diepte. Henrik en Frans helpen me. We komen langs emotioneel lijnen die ontploffen zonder enig besef van afkomst. Het wordt steeds donkerder.

De duisternis wordt doordringend zwaar en ik ben bang dat ik net als in de ronde zaal weer

overvallen word door angst. Gelukkig voel ik de handen van Frans en Henrik op mijn schouders.

Ik merk dat ik me alleen ga voelen, ondanks de steunende handen. En ik besef dat angst te maken heeft met je niet gesteund weten. Ditmaal sta ik er dubbel in. Ik vóel me alleen en wéét dat ik

gesteund ben. Juist dit weten zorgt dat de angst te verdragen is!

‘Zie al jouw angsten, Hans.’

Ja, ze waren allemaal aanwezig. Angst is enorm compact en zorgt voor de afwezigheid van weten.

Eindelijk... besef ik dat ik zélf mijn innerlijke klankkleur kan bepalen door langs de toonladder op te klimmen naar de plaats waar ik me prettig voel. Ik ga direct klimmen... en al klimmend zie ik het

licht weer verschijnen, komt de omgeving terug en begin ik te genieten. Mijn hoogtevrees is over!

En ik kom terug aan tafel. Op eigen kracht. Al weet ik dat Henrik en Frans me gesteund zouden hebben als ik zou falen. Zij staan nu achter me, net als vroeger Jan.

‘Hallo.’

Ik kijk verbaasd om en zie Jan.

‘Heb jij ál die tijd achter me gestaan?’

‘Zoals ik gezegd heb.’

‘Waarom zag ik je dan niet?’

Ik vraag naar de bekende weg, weet ik. Zoek het in ijlheid.

Mijn beide broers gaan naast elkaar staan en voor mijn ogen lost Jan op.

‘Kan jij dat ook, Frans?’

‘Zie je me nog?’

‘Ja, duidelijk.’

‘Dan heb je een antwoord.’

Ook Henrik is weer verdwenen. Ik wil ook kunnen verdwijnen en verschijnen.

Als illusionist kon het.

‘Dan doe’, hoor ik Henrik zeggen achter in mijn hoofd, ‘pak het weten.’

Ditmaal pak ik de hand van Frans en ik trek mijn innerlijk de hogere regionen in.

Ik voel mijn zwaarte afnemen, de verruiming toenemen en... Jan en Henrik komen weer in beeld.

‘Heb ik... Is het gelukt?... Ben ik nu bij jullie of zijn jullie weer bij mij?’

‘Is dat van belang?’

‘Voor mij wel.’

‘Dan kijk om je heen.’

De zaal is veranderd in een landschap. Het is me gelukt!

Ik merk dat als ik hier blijven wil, ik nog sneller van binnen zal moeten blijven.

Ik ben te traag voor dit landschap.

‘Laat Frans gaan. Hij heeft elders te doen.’

Ik laat zijn hand los en voor mijn ogen verdwijnt hij. Hij of ik?

Wie is er nu verdwenen?

Ik kijk snel om me heen. Naast mij staan Jan en Henrik. Het landschap is er ook nog, dus zal Frans verdwenen zijn. Laten we elkaar handen geven, weet ik plotseling.

Zodra we dit doen, voel ik een kracht door me heen gaan die me meeneemt naar...

een grote leegte waar veel werelden liggen.

‘Bereid je voor.’ We weten deze woorden tegelijkertijd.

Naast de kracht van integratie voel ik mijzelf nu uitbreiden naar nog zoveel meer dan ik ooit dacht te kunnen zijn en voor me slijt de hemel open...

We dalen langzaam neer op een lichtende vlakke en ik zie een groepje mensen voor me staan die me hartelijk welkom heten. Ik wéét me thuis. Ik slaak een zucht van verlichting en ervaar een verbondenheid die me raakt in iedere cel van mijn stelsel. Ik voel me van binnen intens compleet.

Ik voel me volledig opgenomen en merk dat mijn innerlijke warmte zichtbaar wordt.

Dan zie ik mijn liefde voor mijn allerliefste, voor al mijn kinderen, voor de kinderen van mijn kinderen, voor vrienden en vriendinnen en zelfs voor onbekenden en ik voel hoe deze liefde opnieuw vorm wil krijgen.

Via een intense drang tot deling ontspruit er in mij een kracht die in vele richtingen wil ontploffen.

‘Dat is toewijding’, hoor ik door mijn stelsel zingen.

En voor mijn ogen verdwijnt deze wereld weer... en laat me opgevuld achter.

‘Je mag leren deze kracht te gebruiken om anderen te steunen.’

Met open mond kijk ik om me heen. Waar ben ik?

Ik zie vier personen staan. Henrik en Jan zijn verdwenen.

Ik ben gedeeltelijk terug in mijn oude omgeving. Maar er is iets veranderd.

Gedeeltelijk betekent dat ik ongeveer op dezelfde plaats terug ben, zonder Henrik en Frans en in de een of andere straat.

‘Hoe komt het...’ en de vraag krijgt al antwoord voordat ik hem voluit heb gesteld. Het komt,

omdat ik opgevuld ben met toewijding en daardoor heb ik antwoorden. Ik begrijp dat vragen en antwoorden op deze manier in één persoon bij elkaar blijven horen. Het is mijn toewijding tot de vraag die me een antwoord geeft.

Voor me ligt mijn nieuwe taak: me te reinigen.

‘Mag ik bij mij thuis beginnen?’ vraag ik en ik weet dat iedereen in mijn positie deze vraag heeft gesteld en er een bevestigend antwoord op heeft gekregen. Er zijn onder mijn nabestaanden nog vragen over mij die antwoorden nodig hebben. Als ze me maar kunnen verstaan?

‘Om antwoorden te kunnen brengen moet je leren hoe je communiceert met de vergankelijke vorm zonder zelf een vorm te zijn’, zegt een van het viertal.

‘De weg hiertoe heeft te maken met jouw vorderingen in jouw eigen reiniging’, en ik beseft dat ik eerst mijn eigen vragen dien te beantwoorden voordat dit kan.

‘Ga eerst wat rusten.’

Graag!

Na een rustperiode word ik wakker en ik merk dat ik wéér wat veranderd ben. Het klinkt raar, maar eigenlijk ben ik blij dat ik dood ben! Van hier uit is er werkelijk sprake van een vorig leven. Mijn lijfelijke pijn is verdwenen, mijn innerlijke pijn wordt gereinigd én ik mag me voorbereiden op een weerzien. Ik weet er zo een paar te noemen die naast Didy mijn hulp goed kunnen gebruiken. Wanhoop en verdriet wonen nog in het persoonlijkheidsdeel, maar integratie brengt verzachting. Ik vind zelf dat ik vorderingen maak in de versmelting van mijn drietal. Ik ben steeds vaker in totaliteit aanwezig en steeds minder vaak solo in het persoonlijkheidsdeel. Akkoord gaan met de wijze waarop het leven voor je ligt... en achter je ligt zorgt ervoor, dat het niet van belang is waar je nu bevindt. Het wordt tijd om verder te gaan.

Bij de volgende zijstraat zie ik Henrik om de hoek komen en we heten elkaar op hartelijke wijze welkom. Samen lopen we een nieuwe wereld in.

‘Bereid je voor op de wereld van ontmoeting’, zegt hij en ik ben verrast dat we weer met woorden spreken.

‘In ontmoeting zijn jouw woorden nodig. Heb je de vier personen gesproken?’

Tot mijn ontzetting moet ik toegeven dat ik amper een woord met ze gewisseld heb.

Didy noemde me vroeger wel eens lomp. Ik denk dat ze mijn gedrag van nu onder deze titel zou laten vallen. Ik was ze glad vergeten, terwijl ik overtuigd was dat ik wist waar ik mee bezig was.

Hè, ik ging zo lekker.

‘De kracht van vier heb je niet ontdekt.’

‘Is het de bedoeling, dat ik continu zowel innerlijk als met mijn omgeving in contact ben?’ vraag ik terwijl ik het antwoord al ken.

Verdraaid! Ik kan me niet langer verschuilen achter onwetendheid.

Ik wéét het.

26. Een nieuwe wereld

Ondertussen loop ik naast Henrik verder het nieuwe land in. Ik word in beslag genomen door mijn eigen gedachten. Het benauwt me dat pijnlijke kwesties hier zo anders beleefd worden.

De gevolgen van je gedachten zijn ook heel anders.

‘Zodat je leert hoe ze gevormd worden’, zegt Henrik.

Ik vind het aangenaam om zomaar mijn gedachten te laten gaan en er alleen luisterend naar te zijn. Dan weet ik dat ik besta.

‘Dat is een sterke gedachte’, sneert Henrik, ‘als je alléén je gedachten volgt, volg je niet jezelf.’

‘Gaan we katten?’ vraag ik. Ik kan niet tegen kritiek.

‘Waarom zie je dit als kritiek? Kritiek blijft een gevoelig punt, zolang jij je erdoor aangevallen voelt.’

‘Wordt kritiek ooit anders dan aanvallend bedoeld?’ geef ik terug.

‘Is dat jouw ervaring?’ zegt Henrik.

‘In principe wel.’

‘Hoe komt dat?’

‘Weet je dat dan niet?’

Henrik herhaalt rustig: ‘Hoe komt dat?’

‘Wat?’ zeg ik bot, ‘...dat ik kritiek benoem als aanval? Lijkt me duidelijk.’

‘Leg me dat toch maar eens uit.’

Ik meld hem zorgvuldig: ‘Volgens mij vormt kritiek zich vanuit onvrede. Ik heb het idee dat kritiek gegeven wordt vanuit de onmacht om een ander te accepteren in hoe die in wezen is.’

Ik kijk Henrik aan, wil verder gaan, maar hij vraagt: ‘In wezen?’

Deze vraag stoort mijn gedachtegang en ik voel nu duidelijk irritatie in me opkomen: ‘Onderbreek me toch niet. Daar heb ik een enorme hekel aan.’

‘Zie je in dat jij jezelf nu kritiek geeft?’

‘Nee! Jij hindert mij. Dát is het irritante. Ik geef mezelf geen kritiek. Ik constateer wat jij doet.’

‘Dus jij gaf *mij* kritiek?’

‘Ik geef alleen kritiek als erom gevraagd wordt. En dat deed je. Jij vroeg erom.’

Het terugspelen van de bal vind ik nog altijd een aangename bezigheid, omdat het je vrijwaart van de gevolgen.

‘Is dat zo?’

Ik moet toch eens leren hoe ik mijn gedachten kan beschermen tegen inkijk.

Niet alles wat ik denk hoeft gehoord te worden.

Er zit verschil tussen wat ik hardop wil zeggen en wat er ongehoord mag blijven.

‘Waar of niet?’ zeg ik.

‘Dat is de betekenis van dit land’, fluistert Henrik.

Hij glimlacht en zegt: ‘Openheid op álle fronten, zodat binnen en buiten gelijk kunnen zijn en er transparantie kan ontstaan.’

‘Dus jij vindt dat ik nog niet goed genoeg ben?’ vraag ik.

‘Ik vertel je de bedoeling van dit land.’

‘Daar had ik niet om gevraagd.’...

De rust waarmee Henrik me aankijkt, terwijl hij de stilte die gevallen is laat hangen, is tekenend voor zijn manier om mij van repliek te dienen.

Uiteindelijk vraagt hij me: ‘Kun jij inzien dat kritiek ook bestaat om je te helpen?’

‘Vind jij dan dat ik dat niet zie?’ stel ik mijn wedervraag.

Hij grinnikt terwijl hij zegt: ‘Jij voelt je zo snel aangevallen.’

‘Maar dat doe jij... Jij valt mij aan door mij op mijn tekorten te wijzen.’

Hij zegt: ‘Jij ervaart mijn aanwijzingen als een tekort.’

‘Jij moet toch weten hoe ik reageer! Jij bent transparant!’

‘Maar geen doetje.’ ... en voor mijn ogen verdwijnt hij.

Ik sta alleen. Ik val terug op mijn gedachten. Ik slaak een diepe zucht. Een overzicht met gevolgen verschijnt en ik herken mijn eigen verzet tegen kritiek. Hoe ik altijd de schuld kon leggen bij een ander. Toch knap gedaan. Ik kon beslist geen schuld verdragen. Hierdoor heb ik veel onterechte acties gepleegd. Ik wilde door niemand betaald gezet worden. Door niemand. Ik wilde alleen beloond worden voor mijn mogelijkheden, mijn capaciteiten en talenten. Mijn nare zijde mocht niet belicht. Ik mocht van binnen dan wel een rommeltje zijn, van buiten liet ik meestal zien dat het leven gladjes liep. Een schijnvertoning!

Mijn negatieve kanten moesten onzichtbaar blijven. Beter niets doen dan fouten maken. Trok me in mezelf terug. Liever geen schuld. Altijd attent hierop. Ik liet me niet vangen, door niemand. Er was meer zichtbaar geweest dan ik ooit had kunnen vermoeden.

Henrik is terug. 'Ik heb genoeg van hier. Ik wil naar huis', zeg ik.
'Dan breedte het zicht', geeft Henrik.
'Wat nou weer?' vraag ik.
'Zolang jij je bezighoudt met hen die je hier verwacht, zal je hen tegenkomen.'
'Wat? Houd ik zélf in de hand wie ik hier meemaak? En jij dan?'
'Ook ik val binnen dat kader', zegt Henrik.
'Bepaal ik hier echt mijn eigen belevingen?' vraag ik stomverbaasd.
'Voor een deel.'
'Welk deel?'
'Het deel dat overeenstemming zoekt in wie je bent. Denk je dat jouw innerlijk alléén bestaat uit jouw contacten met de mensen hier, samen met jouw overtuigingen en gevoelens van weleer?' vraagt Henrik.
'Dat vormt wel mijn hedendaagse wereld', zeg ik.
'Dan breedte het zicht', zegt hij nogmaals.

Ik proef de woorden nogmaals en merk dat ze me smaken. Het zicht verbreden.
'Hm, ik kan de uitdaging wel aan', meld ik voor de zekerheid.
'Zolang jij het ziet als een uitdaging, zal je getest worden', krijg ik terug.
Ik slaak een zucht. Normaal vind ik het prima om woorden op een gouden schaalte te leggen en ze zorgvuldig te wegen. Maar op dit moment zou ik me een stuk vrijer voelen wanneer ik weg kon gaan uit de benauwdheid van mezelf.
'Open je dan voor meer', merkt Henrik op.
Dat is vast een aanwijzing. Ik open me voor meer... Er gebeurt niets.
'Geduld', zegt Henrik.
Uiteindelijk verschijnen de vier uit de straatjeswereld.
Wat een verrassing... Ze komen recht op me af. En met hen komt ook hun wereld weer in beeld. Ik verdwijn uit de wereld van ontmoeting en verschijn opnieuw in de wereld van persoonlijke reiniging. Ik ben terug in een van de stilzwijgende straatjes.
De vier lopen door, vlak langs me heen. Als een lulletje rozenwater draai ik om en loop ze achterna. We betreden na een wirwar van straatjes ergens een huis.

Vier nieuwe gezichten. Ditmaal ben ik klaar om ze wérkelijk te begroeten. Dit zijn vast de mensen die mij gaan helpen om mijn zicht te verbreden. Om mij bij te staan in hoe ik zélf contact kan gaan maken. Met vroeger... en met hen van nu... Vier nieuwe gezichten.
Ik moet voorbij de keuze komen van iemand wel of niet mogen. Ik heb me tot nu toe altijd laten leiden door mijn indrukken, die steeds iets wisten te vertellen over iedere ontmoeting.
'Een oud patroon', hoor ik ergens van binnen en ik begrijp dat dit soort indrukken niet gewenst zijn. Als we eenmaal binnen zijn, gaan we op ruime banken zitten.
Ik kijk de anderen aan. Ik merk bedreven de ruimte op, die er in mijn hartstreek ontstaat, nu ik me niet laat beperken door de vorming van een mening.
En het inzicht overvalt me: een mening hebben maakt je zicht smaller.
Steeds smaller naarmate een mening doorgroeit tot een overtuiging.
Ook een gewoonte versmalt je zicht.
Zelfs... als ik een positieve overtuiging draag. Dan nog zondert het me af van de rest van de mensen. Ik plaats mezelf niet meer in vergelijk! We zitten alle vijf vredig op banken. Het is bijzonder rustig. Niemand zegt wat.

Wat ik nog niet zo goed begrijp, is hoe dit-met-elkaar-zijn-zonder-woorden enig licht kan werpen op het verbreden van mijn zicht.

‘Volg de communicatie’, hoor ik Henrik ergens vandaan zeggen.

‘Welke?’

‘Die zij samen voeren.’

Ik heb niets gehoord. Ik merk dat ik toch moeite heb om me open te stellen voor een groep onbekenden.

‘Luister... en wees eens stil’, hoor ik ineens.

‘Nou, rustig maar’, zeg ik in mijn hoofd voor ik de stilte opzoek.

...

Niet simpel te vinden.

‘Ssst.’

‘Ik maakte geen geluid!’ zeg ik.

‘Open je voor ons.’

‘Hoe?’

‘Luister naar ons in plaats van naar jezelf.’

Pffft. Toch richt ik al mijn antennes richting groep en begin inderdaad iets te horen.

‘We zullen je begeleiden Hans, probeer eerst te luisteren.’

Ik voel hoe diep hun intentie tot hulp verlenen is en ik leg beide oren te luisteren...

‘De juiste intentie brengt je waar je maar wenst’, zegt nummer één.

‘Dat doe je met de juiste wilskracht’, zegt de volgende.

‘Hier bestaat alleen de wil vanuit je wezen’, komt uit de mond van nummer drie.

‘Wanneer je deze wil inzet, kan het zicht zich breiden’, zegt de laatste.

Ze kijken me alle vier aan. Ieder heeft één regel gezegd. Samen voeren ze één gesprek.

Het lijkt verdraaid veel op een goed ingestudeerd toneelstuk.

‘Niets hiervan is ingestudeerd.’

‘Alles komt uit dezelfde bron.’

‘Neem jezelf mee.’

‘en leer jezelf kennen.’

Dat was het tweede rondje van mijn gesprekspartners. Leer mezelf kennen. Ik doe niet anders.

Daar krijg ik onderhand genoeg van.

Aan de ene kant vind ik het best prettig om zoveel aandacht te kunnen besteden aan mezelf, maar aan de andere kant verlang ik naar thuis. Er was me beloofd dat ik...

‘Dat weten we.’

‘Jij, die nooit veel woorden had, stroomt al tijden over’, zegt nummer twee. Dat is wel waar.

‘Wees er voor allemaal.’

‘en kom tot het zicht’, besluit nummer vier.

Ik kan er niet meer tegen. Ik stop het spel. Ik open me...

Ik voel me leeglopen. Gedachten, agressies, vormen van verzet verlaten me met de snelheid van het licht. Nooit heb ik me zo prettig gevoeld. Er daalt een vreugde in me neer, die zijn weg volgt in mijn stelsel en voor mijn ogen los ik op. Niets is er nog van me te zien.

‘Welkom’, zegt Henrik, maar ik zie hem ook niet.

‘Stop met zoeken, wéét dat ik er ben. Waardeer deze vorm van aanwezig zijn.’

Ik zie mezelf niet meer! Ik ben onzichtbaar. Als onzichtbaar-zijn inhoudt dat ik deze in innerlijke vrede kan blijven, dan blijf ik graag onzichtbaar. Naast vreugde komt vrijheid mijn stelsel binnenwandelen om zich in mij te verspreiden. Dit is genieten!

‘Hoe is het om te leven zonder dominant persoonlijkheidsdeel?’ vraagt Henrik.

‘Fantastisch, nooit meer anders’, lach ik.

Een diepe dankbaarheid overvalt me en vleit zich neer naast vreugde en vrijheid.

Ik ben volmaakt gelukkig.

‘Weet dat jij dit altijd kunt zijn’, zegt Henrik.

‘Ben ik écht transparant, nu?’ vraag ik en weet dat mijn twijfel me weer zichtbaar maakt.

27. Het derde boek

Henrik zegt me: ‘In transparantie leeft geen twijfel. Er leeft vreugde, wijsheid en geluk. Aan jou om dit in jezelf waar te maken.’ Henrik neemt me bij de hand. Ook hij is inmiddels weer zichtbaar, maar ik weet nu dat hij dit doet voor mij. Samen lopen we door de straten naar het derde boek. Opnieuw zet ik me aan tafel en ik bekijk de titel: ‘Invloed van kennis’.

De kennis die hier bedoeld wordt, heeft te maken met transparantie.

‘Niet alleen het weten doet je vergeten wie je bent’, meldt Henrik. Ik kijk hem aan en hij gaat verder: ‘Praktische toepassing brengt het weten in roulatie en is niet in waarde uit te drukken.’

‘Zie, Hans’, zegt hij daarna. Ik kijk hem aan en begrijp direct wat praktische toepassing is.

Voor mijn ogen verdwijnt Henrik weer, mij achterlatend omdat ik mijn gevonden transparantie nog niet blindelings kan inzetten. Ik mis de praktische toepassing er nog van.

Henrik verschijnt weer en zegt: ‘Zo moeilijk is het niet, hoor’, waarna hij opnieuw weer verdwijnt.

‘Wat moest ik ook alweer doen?’ roep ik lichtelijk verontrust.

‘Gebruik wat je weet en breed het zicht’, hoor ik van vijf kanten. Verbaasd kijk ik om me heen, maar zie niemand. Wat moest ik ook al weer doen om hen zichtbaar te krijgen?

‘Wordt zelf onzichtbaar, dan zijn we te zien’, hoor ik weer.

Wil ik aansluiting dan moet ik hun wereld in.

Nu ik de bedoeling begrijp, ben ik klaar om me in onzichtbaarheid bij de anderen te voegen en ik voeg de daad bij de overtuiging. Er gebeurt niets. Frustrerend.

Ik wist niet dat dit moeilijkheden kon opleveren. Hoe kom ik aan de kant van de anderen?

‘Doe niets’, hoor ik in koor, ‘doe niets, dus geen moeite doen.’

‘Nou, ik denk er wel even over na’, geef ik hen ten antwoord.

‘Doe niets’, klinkt er iets dringender.

‘Oké, dan zal ik er niet meer over nadenken’, zeg ik en ga zitten wachten.

‘Doe niets’, klinkt het weer.

‘Ik doe niets, ik zit braaf te wachten.’

‘Doe niets, zelfs niet wachten’, klinkt het opnieuw.

Aha, er begint zich een herinnering op te dringen en ik begin het te begrijpen. Niets doen.

Niets is passief en doen is actief.

Nu moet ik dus tegelijkertijd passief en actief zijn zonder er iets voor te doen...

‘Stop met denken, stop je gedachten, stop je voelen, stop met bezig zijn met jezelf’, klinkt het haast melodieuze om me heen.

‘Hoe stop ik met mezelf?’

Ik weet het ineens. Ik maak mezelf totaal onbelangrijk.

‘Welkom’, hoor ik en zie de vier plus Henrik staan. Het transparante zijn begint me weer te overspoelen, ook al ben ik nog een beetje zichtbaar.

‘Luister’, hoor ik en ik doe niets. Ik merk dat nu mijn bewustzijn transformeert. Het opent zich.

‘Weet je beschermd’, hoor ik zacht en ik schrik terug.

‘Hoezo, kan dit dan gevaarlijk zijn?’

‘Hier niet.’

‘Waar dan wel?’

‘Daar waar jij op wens.. niets doet.’

Dat is krom. Niemand kan op wens niets doen. Dan ben je aan het wensen.

'Zolang er enig aspect van je persoonlijkheid actief blijft, open je je voor van alles. Laat dit duidelijk zijn', zeggen de vijf weer onzichtbaar om me heen. Ik snap er niets meer van. Ik merk dat mijn persoonlijkheid weer prominenter aanwezig raakt. Toch ben ik iets te weten gekomen. Nu nog weten wat...

'Open je... voor transparantie.'

Dat was het. Dank! Je eerst openen voor transparantie door jezelf volkomen onbelangrijk te maken en... dan je pas verder openen...

Ik sta plotsklaps tegenover mijn jongste dochter.

Haar heldere ogen doorboren mijn blik en ze glimlacht warmte.

'Ha pap', zegt ze.

Na mijn eerste verbazing stamel ik: 'Ben jij ook hier? Wanneer?'

'Nee. Steeds maar even en tot ziens' en weg is ze...

Daar sta ik dan... transparant te zijn met ogen op stokjes van verwondering.

Het duurt enige tijd voordat ik in staat ben terug te keren naar de tafel met het boek.

Ik ga zitten en ondersteun mijn hoofd met mijn ellebogen op tafel. Lange tijd zit ik zo maar voor me uit te kijken en kom tot niets. Totdat ik merk dat mijn omgeving is veranderd.

Alsof alles is verdwenen en er niets zichtbaars meer over is, terwijl ik weet dat ik nog steeds met mijn ellebogen op de tafel rust. Alleen is de tafel onzichtbaar. De stoelen ook, alles eigenlijk.

Ik lijk een beetje op het standbeeld van 'de Denker', alleen gebruik ik twee handen om mijn hoofd te ondersteunen. Zwaar hoofd.

Ik weet niet hoelang ik zo al zit. Het kunnen minuten zijn, maar ook uren.

'Het leven gaat verder', hoor ik... zacht zingend en met duizenden stemmen in prachtige klankzettingen... in en om me heen.

In volle vrede besluit ik... dat het leven dan maar moet bekijken of het me meeneemt.

Het volgende moment zit ik weer aan tafel met de hele mikmak. Zo zichtbaar als het maar zijn kan. Ikzelf inclusief.

'Hallo', zegt Henrik, die ook weer is gaan zitten.

'Daar zitten we weer', zeg ik.

'In het transparante leer je dat het leven bepaalt wat er gebeurt. Dat heb je nu ervaren', zegt hij vriendelijk.

'Het zal wel. Blijkbaar ben ik geen steek opgeschoten, want ik zit nog steeds aan tafel', zeg ik licht spottend. We lachen allebei.

'Plezier is een schone zaak', praat ik hardop in gedachten. Hoe snel iets een automatisme wordt...

'Luister', zegt Henrik, 'straks gaan we transpareren.'

Ik schiet in de lach en zeg hem: 'Transpireren? Ik heb wel voor hetere vuren gestaan', en ditmaal moet ik lachen om mijn eigen grap.

'Ik had je wel verstaan hoor', zeg ik nog nagrinnikend. Eindelijk!

Eindelijk loop ik hier rond met een lach in mijn lijf. Voor het eerst heb ik plezier.

'Het is ook je verjaardag', zegt Henrik.

Dat had hij niet moeten doen.

Nog geen seconde later zit ik diep in de put. Ik ben overdonderd, diep bedroefd en ook nog kwaad.

Wat een rotstreek! Ik voel mijn stelsel verstijven, zich krampen en krommen, totdat ik me precies zo voel als tijdens mijn laatste lichamelijke dagen. Wat een pijnlijk harnas!

Ik beleef opnieuw de kracht die het me kostte om te bewegen...

Didy! Hemellief, zij heeft nog het beeld van mijn oude lichaam en oude persoonlijkheid.

'Ik ben al zoveel verder' gil ik zo hard als ik kan met mijn beide handen als een trechter aan mijn mond.

'Help haar', roep ik iets zachter tegen Henrik.

‘Zodra jij klaar bent, mag je haar berichten. Begrijp wat dat inhoudt’, zegt hij in alle rust tegen mijn opstandigheid. Het kwartje valt niet, maar dwars door mijn hoofd dreunt een mokerslag.

‘Ik moet in transparantie zien te leven, zoveel weet ik’, zeg ik tegen mezelf.

‘Heel goed’, zegt Henrik, ‘vergeet niet dat jouw wezens-ik tot veel meer in staat is dan jij in je hele totaliteit.’

‘Hè?’

‘De kern van jouw liefde heeft haar nooit verlaten.’

‘Hè?’

‘Deze kern is tot veel meer in staat dan jij vermoedt en staat ieder moment in verbinding met allen die jou missen. Iedereen - waar dan ook - zal dát van jou mogen ontvangen wat hen naar grotere liefde brengt. Vertrouw daarop.’

Glazig kijk ik Henrik aan en merk dat hij me terugbrengt naar nu.

‘Heb geduld’, zegt hij, terwijl hij me gladstrijkt, ‘aanvaarding brengt ons allen naderbij.’

Soms vind ik hem raadselachtig, zeker nu hij er zo mysterieus bij glimlacht.

Nu krullen mijn tenen van intensiteit en op hetzelfde moment heb ik de moed om verder te gaan.

Hoe doet hij dat toch?

‘Word transparant’, glimt Henrik.

Vandaag is op aarde een herinnering gaande aangaande mijn persoon. Naast Didy zijn er vast nog een paar anderen die me herdenken. Och, konden ze me maar gedenken zoals ik nu ben.

Ik ben zoveel lichter geworden. Als ze dit toch eens wisten.

‘Je gaat je voorbereiden’, zegt Henrik.

‘Voor wat?’ vraag ik. Ik vind dat ik genoeg vorderingen heb gemaakt in mijn persoonlijkheid.

‘Dan geef hem op’, zegt Henrik.

Ach.. Ik weet wat het is om als transparante door het leven te mogen flitsen.

Kort denk ik terug aan wat ik na mijn dood heb beleefd. Hoe ik van een sterke persoonlijkheid veranderd ben in een geïntegreerde op weg naar transparantie.

‘Je mag een wens doen’, overvalt Henrik me.

‘Die bestaan hier toch niet?’

‘Is dat jouw wens?’ vraagt hij verbaasd.

‘Nee!... Mijn wens is voor Didy. Ik wens haar te vertellen hoe ik geworden ben. Zodat ze weet dat ik nog besta en met haar meeleef.’

‘Leef jij dan met haar mee?’ zegt Henrik spottend. Ai!... Beschaamd moet ik nee zeggen.

‘Maar dat zou ik toch graag wensen’, zeg ik timide.

‘Jij wenst met haar mee te kunnen leven?’ vraagt Henrik onderzoekend.

‘Als het kan. Haar heb ik écht lief.’

‘Alleen haar?’ informeert hij.

‘Nee, niet alleen mijn vrouw, maar haar wel het meest’, fluister ik.

‘Je wilt meeleven met jouw vrouw of ook met hen die je verder nog wat liefhebt?’

‘Het liefst met allen die ik kan bereiken’, zeg ik haast onderdanig.

‘Het zij zo’, zegt Henrik en hij verdwijnt voor mijn ogen.

Op hetzelfde moment voel ik me plotsklaps omringd door een gruwelijk sterke wind. Alles rondom me begint te wervelen. In mijn stelsel begint ook alles te draaien, steeds harder en steeds sneller. Ik word opgeslokt en verdwijnt door het midden van de wervelwind...

*Zij die kennis mogen ontvangen
over contact en ontvangst mogen zich melden.*

Plotseling is de wereld weer rustig. Om me heen blijft het donker. Ik zweef ergens in het luchtleidige; ben zo te zien volkomen transparant en tot mijn grote verbazing in volle rust.

Ik ben aanzienlijk veranderd. Om in deze gesteldheid te kunnen blijven, krijg ik vast hulp van iets onzichtbaars. Hoe was het ook al weer: weet dat we er zijn? Laat ik er maar van uit gaan.
Om contact te kunnen maken met een stoffelijke vorm, is het nodig in het transparante te verblijven. Zoveel was me duidelijk.

Besef dat een stoffelijke vorm je niet kan zien, je niet kan horen met stoffelijke zintuigen.
Lijkt me lastig.

Alleen zij die met hartintegratie waarnemen kunnen jou - bij aannname - ontvangen.
Dan vallen er een hoop af.

Dat wat jij mag zenden, is aandacht in de vorm van steun.

Dit had ik graag wat duidelijker omschreven.

Aandacht in de vorm van steun is: doen door te laten.

Gaan we weer zo beginnen?

Doen door te laten is daar zijn waar nodig. Meer niet.

Is dat alles? Daar waar nodig bepaalt het hart van de levende ziel.

Zo, dat is een stevig ingrediënt. Het hart van de levende ziel.

Didy leeft nog. Ik ook. Nu dus op zoek naar het hart.

Het hart ligt gebakend in vrijheid, belangeloze hulp is toegang.

Belangeloze hulp. Dat is de bottleneck.

Mijn houden-van is niet belangeloos, nooit geweest en nog steeds niet. Het is zeker gekoppeld aan willen weerzien. Hoe vrij is mijn hart? Dit is minder simpel dan verwacht.

Snelheid is verplaatsing, rust is plaats.

Dit opent nieuwe perspectieven. Wanneer ik uit mijn rustpunt de wervelwind inschiet, dan zou ik me moeten kunnen verplaatsen. Een soort omgedraaide roulette. Proberen maar! Wow!

Verdraaid, dat gaat hard! Zo snel ik kan, schiet ik mijn rustpunt weer in. Vraag me niet hoe.

Dat weet ik niet. Ik kijk om me heen. Ik ben inderdaad ergens anders.

De aarde is een stuk dichterbij gekomen. Om op de juiste plaats halt te houden, zal nog niet meevallen. Dit wordt precisiewerk.

Raakbaar is niets tijdens verplaatsen.

Zo, dat is een hele opluchting. Geen botsingen of fileproblemen.

Ik probeer het nog een keer... Weer ben ik weg en voor ik het weet schiet ik met duizelingwekkende vaart door Joost mag weten wat. Op het moment dat ik overstap naar rust, lig ik direct stil. Zonder te remmen! Ik vind het wel een aangename wijze van verplaatsen.

Nu leren hoe ik vanuit een bestaande wereld via deze wereld weer uitkom in een bestaande.

Hoe ben ik hier eigenlijk in verzeild geraakt? O ja, die wervelwind nam me mee.

Waar zit ik eigenlijk? Ik stap weer in en nog geen seconde later kom ik ergens te voorschijn en dolgedraaid land ik God weet waar.

Eerst even bijkomen van deze kluts. Van binnen ben ik volkomen rustig, maar ik weet dat mijn stelsel nog als een bezetene om mijn binnenste heen draait. Dit is een vreemde gewaarwording.

Ik open me voor de buitenwereld, merk dat ik zichtbaar word en zit... God hoe is het mogelijk... gewoon op mijn stoel bij de tafel en het derde boek.

Nu rijst in mij toch de vraag: ben ik nou weggeweest of niet?

En ik roep: 'Henrik!' Geen Henrik. Slim zijn Hans.

Ik roep: 'Jan...' Geen Jan.

Niemand. Wat te doen? Ik zie het derde boek voor mijn neus liggen, weet even niets beters en begin alvast te lezen: *Contact maken met hen die zijn achtergebleven is relatief eenvoudig.*

Mijn honger groeit.

Contact maken gebeurt op intentie van waarde in herkenning van zichzelf. Dit bij mate van ontwikkeling. Snap ik niet. Dit is verdorie weer zo'n zin waar ik niet uitkom. Ik neem de eerste

twee woorden bij elkaar en ik lees ze niet alleen, maar ik doe ze. Ik maak contact. Ik maak ik me bereikbaar en hierdoor merk ik mijn intentie. Deze is vervuld van voortgang zonder verlangen. Dat is mooi! Het maakt me niet uit wat er nu gaat gebeuren. Ik besef dat er vertrouwen is. Dat is zelfs mooier! Ik kan nu zó diep in mezelf te kijken dat ik werkelijk iets zie. Subliem!

Mijn meZelf bestaat uit puur vertrouwen en heeft geen zichtbare vorm. Ach, meZelf., nostalgie vult mijn hart. Ik heb geroken aan drie soorten leven. Mijn leven op aarde met mijn genietingen daar, het hierna-nogmaals-leven met al die innerlijke dingen en mijn leven in de transparantie. Van de aarde ben ik plotsklaps en onvoorbereid vertrokken, in mijn tweede leven mocht ik wat hete hangijzers verliezen en mijn derde leven is me nog niet genoeg bekend.

'In jouw derde leven mag je leren contact te maken met hen uit je eerste leven', hoor ik Henrik zeggen. Naast vreugde draag ik vreemd genoeg ook een vleugje melancholie na deze opmerking. Ik besef dat de transparantie me terug kan brengen naar vroeger en ik verlang daar ook naar, maar ik vind het triest dat mijn tweede leven zich pas hier ontwikkeld heeft, terwijl ik het vermoeden heb dat het ook veel eerder had gekund.

'Dat is volkomen juist', zegt Henrik. Hij slaat zijn arm om me heen en vraagt me mee te gaan.

We spiraliseren samen het transparante in.

Naast hem kan ik blijven zien. We naderen nu echt de aardbol. We komen zelfs verrekte dichtbij.

We naderen een gevuld, rumoerig stadion. Op gepaste afstand blijven we hangen.

'Kijk', zegt Henrik, 'kijk eens naar het innerlijk van de mensen.'

En ik zie, ik zie, wat jij niet ziet. Ik kijk dwars door de mensen heen. Winnen, winnen, willen kampioenen. Massawinst. Henrik slaat zijn arm om me heen en even later sta ik op een groot veld. Weer een veld. Ditmaal gevuld met mensen die opkijken naar een goeroe. Ook hier zie ik begerigheid naar winst. Persoonlijke winst. Ik vraag Henrik of er plaatsen zijn waar mensen met hun tweede leven bezig zijn. Hij slaat zijn arm om me heen en ik ga van flits naar flits. Tijdens iedere flits zie ik iemand in verstilling.

Henrik vertelt me: 'Ieder mens kent momenten van verstilling, waarin ze bezig zijn in hun tweede leven.'

'Ontwikkeling van je innerlijke leven is nodig', zeg ik.

'Zolang je leeft naar je eigen aard is het goed', zegt hij.

'Leven naar je eigen aard valt in je eerste leven om den drommel niet mee', geef ik hem aan.

'Weet ik, maar iedere poging is goud waard.'

'O... Waarom?'

'Omdat de eigen aard het dichtst ligt bij de droom. Ieder mens heeft een eigen droom te leven', gaat Henrik onverstoord verder.

'Leven alle mensen hun droom? Doen ze dat?' vraag ik verwonderd.

'Allemaal. Ondanks alles. Dat is de kracht van leven', zegt hij.

Vanuit mijn verwondering barsten vragen los. Het lot van de mensen begint me te beroeren.

Ik weet niet waarom. Deze nieuwe stroming in mijn stelsel veroorzaakt compassie. Voor allemaal.

'Nu nog voor alles en je raakt compleet', zegt Henrik nuchter.

Vreemd genoeg ben ik inderdaad in staat om ook sympathie voor alle levende vormen te beleven in mijn stelsel. Inderdaad: het maakt je meer compleet.

'Nooit verwacht dat het lot van de mensen, dieren en planten je goed doet, wanneer je het je wérkelijk aantrekt', zeg ik.

'Dat is het zicht breiden.'

Zodat dat je een breed beeld krijgt over 'goed en fout', beslis ik zelfstandig in mijn hoofd.

'Er is een wezenlijk verschil tussen goed en fout en... dit is nodig én overbodig. Leer deze uit elkaar te houden. Leer doen daar-waar-nodig en leer laten daar-waar-nodig!' reikt Henrik me - ook in

mijn hoofd - aan.

‘Als er iemand op de grond valt, dan raap je die toch op.’

‘Dat ligt eraan, soms is het nodig iemand op te rapen, soms is het nodig iemand het zelf te laten doen’, zegt Henrik.

‘Hoe weet ik wanneer wat te doen?’ vraag ik.

‘Door transparantie te gebruiken.’

‘Kom oefenen’, zegt hij. Weer slaat hij een arm om me heen en we vertrekken.

Nog geen seconde later staan we op een plek waar een felle strijd aan de gang is.

Nog in dezelfde seconde duik ik in elkaar. Dit ‘onvoorzien in een gevarezone zijn’ pleegt een regelrechte aanslag op mijn weifelachtige vertrouwen.

Henrik staat rechtop naast me en zegt: ‘Je bent niet raakbaar.’

‘Nee?’

‘Nooit meer.’

Héél voorzichtig kruip ik wat op. De knallen vliegen me nog om de oren. Het donderende geraas gaat gewoon door. Ik weet best dat ik niet moet terugdenken aan de oorlogsjaren, maar ik kan het niet helpen. De herinnering is sterker. Ik duik weer in elkaar.

Henrik staat nog steeds rechtovereind. Hij kijkt me aan en steekt zijn hand uit.

Vorzichtig sta ik op. De arm om me heen en de verplaatsing terug naar de tafel brengen mijn gemoed wat tot rust. Allerlei beelden spoken door mijn hoofd. Henrik laat me tobben. Dat zie ik.

Ik weet dat hij hoort wat ik denk en hij laat me gewoon doortobben. Plotseling zie ik Jan staan.

Jan is doodgegaan door de oorlog. Jan weet!

‘Help me’, roep ik kwetsbaar. ‘Jij weet wat het is om je leven voortijdig te verliezen’, zeg ik.

Hij kijkt me strak aan en maakt een miniem rondedansje. Walgelijk! De afschuw giert door mijn strak ingesnoerde keel. ‘Ja, ja’, roep ik piswoest, ‘ik weet ook wel dat je blijft leven.’

Hij kijkt me rustig aan.

‘Hoe was jouw moment van doodgaan?’ Hij gaat zitten, kijkt me ernstig aan en zegt: ‘Voor ieder mens is het doodgaan hetzelfde. In dat ene moment, schakel je door van waar naar hier. Iedereen die hier aankomt, wordt - net als jij - opgevangen en geholpen tot ze tevreden zijn met zichzelf.’

‘En dan?’ vraag ik.

‘Dan wachten we.’

‘Waarop?’

‘Op de vraag naar voortgang.’

‘En als die niet komt?’

‘Vroeg of laat komt die vraag altijd. Eeuwig hetzelfde is bijzonder vervelend.’

Ik ben er weer stil van. Voortgaan. Ik wil eerst wachten op Didy, dat weet ik zeker.

‘Ondertussen is er voortgang mogelijk’, zegt Henrik. Hij slaat zijn arm om me heen en ik merk dat mijn stelsel tot rust komt. Alsof we een nieuwe kant opgaan.

‘Dit is niet alsof, dit is’, hoor ik vaag voordat ik de weg kwijtraak... Voor mijn ogen manifesteert zich langzaamaan een schitterend landschap. Een mild landschap vol gouden gloed. Verwonderd kijk ik om me heen en ik weet dat ik nog nooit zo binnenstebuiten heb gezeten. Alsof mijn diepste binnenste aan de buitenkant zit en mijn gangbare buitenkant binnenin. Henrik heeft me door mezelf heengetrokken een finaal andere wereld in. Ik voel diepe vrede! Mijn nieuwe buitenkant resoneert als vanzelf met zijn omgeving en ik voel dat ik er deel van word.

Ik ervaar een verbondenheid die zo intens is dat ik er bijna in verdwijn...

In mijn nieuwe binnenste zit Henrik. Ergens. Ik wéét het meer dan dat ik het ervaar.

Hij hoorde bij mijn buitenwereld, die nu van binnen zit. Ik weet dat hij wat tegen me zegt, maar ik kan hem niet verstaan. De kracht van de harmonie van het landschap trekt zo sterk aan me...

Ik voel hoe hij roept en roept... Ik voel ook het gouden landschap dat me wil opnemen, waardoor

ik mezelf verlies. Ik ben in paniek en in vrede tegelijk. Ik ben...

Ik ben.

Ik ben nu in de eenheid van het goud. Mijn omgeving heeft gewonnen.

Ik ben in vrede en in een bijzondere samenstelling aanwezig.

Wat-ik-nu-ben brengt de binnenkant héél langzaam en zorgvuldig aan de oppervlakte, waardoor ik het nodige en onnodige zie. Ach, was mijn begrip hierin maar eerder geopend.

Ik zie dat dat-wat-nodig-was-voor-mijn-groei op werkelijk ieder moment voor mijn neus had gestaan! Ik zie dat ik had beslist voor wat ik beseffen kon.

28. Helderheid

Nu zie ik door de illusie heen. De schil van mijn persoonlijkheid dacht een eigen identiteit te zijn. Dacht te zijn, maar was het niet!

‘De illusie van de aardse wereld wordt meestal pas hier ontdekt’, hoor ik Henrik zeggen.

Ik kijk om me heen of ik hem al kan zien.

Ik zie nog niets, dus hij zal nog wel transparant zijn.

‘Nee hoor’, hoor ik hem zeggen, ‘ik ben niet langer van jou afgescheiden. We zijn nu geïntegreerd. We zijn verbonden en op weg naar completering.’

‘Jij bent een deel van mij geworden? Waar dan? Je overvalt me hiermee’ zeg ik. Ik vraag me af hoe ik er nu uitzie. Waarom weet ik niet, maar ik wil graag weten of ik nog een uiterlijk heb.

Dus daal ik af naar de diepte van mijn zijn en ervaar opnieuw het punt waar binnen buiten wordt. Ik durf niet verder. Ik wil wel maar doe het niet...

Dus ben ik weer terug op mijn stoel achter de tafel. Zonder Henrik. De laatste bladzijde ligt voor me open: *overwin jouw angst* staat er geschreven en *zodat voortgang plaats kan vinden op weg naar tolerantie*. Ik beseff dat het gaat om mijn voortgang in transparantie, maar ik ben pas Henrik als apartstaand verloren. Ik heb - vind ik - eerst rust nodig en val ter plekke in een diepe droomloze slaap...

Verkwikt word ik wakker en ik beseff direct waar ik ben. In een dilemma. Ik weet nu dat het voor transparantie nodig is om één grote verbinding te vinden tussen binnen/buiten, tussen het wezens-ik, tussen-ik, Henrik en ik. Het lijkt of we met elkaar verlijmd zijn.

‘Dat is bundeling’, spreekt mijn wezen met stelligheid.

‘Dus jullie *zijn* er apart nog wel!’ roep ik verheugd, ‘jullie en ik zijn samen wij.’

‘Voor transparantie is verbondenheid nodig om gehoord te kunnen worden in dat-wat-anders-denkt-te-zijn.’ Aha, dat verandert de zaak. Hoe weet ik niet. Maar vertel verder...

‘Doordat verbondenheid bestaat, kan dat-wat-anders-denkt-te-zijn-dan-jij bereikt worden. Denk aan jouw bloedband.’

‘Ja, mijn vrouw.’

‘Nee, bloedband.’

‘Mijn kinderen dan.’

‘Ja. Juist in jouw deel in hen vind je verbondenheid. Voor hen die kunnen horen.’

‘Naar wat?’

‘Naar hún innerlijke verbinding.’ Ik denk het te begrijpen. Dus mijn vlees en bloed zou in staat kunnen zijn om mij te verstaan, wanneer het luistert naar de eigen verbondenheid.

‘Mits er transparantie aanwezig is in de stoffelijke structuur.’

‘Hè? Stoffelijke structuur. Bedoel je een lichaam?’

Een lichaam krijg je toch niet opgelost?’ vraag ik.

‘Hoeft ook niet, de capaciteit van integratie is hiervoor bepalend.’

‘Capaciteit van integratie?’ Het moet niet te ingewikkeld worden.

‘Integratie van minstens “drie ikken en de ander” in een vloeiende eenheid van beleven op intentie.’ ‘Dat gaat me boven mijn pet. Wat betekent dit nou weer?’ zeg ik.

‘Dit betekent dat deze eenheid er in de stof kan zijn wanneer er voldoende concentratie op innerlijk evenwicht beoefend wordt.’

‘Wat kost dat?’

‘Kruim... en oefening.’

Nee..., ik kan het niet goed samenvatten.

‘Een mens op aarde, die zich innerlijk leert ontwikkelen, heeft een directe verbinding te ontdekken met dat deel in zichzelf wat zich in anderen bevindt. Dit is de eerste les in transparantie.’

‘Hoe zit het dan met Didy?’ vraag ik. ‘Zij is qua bloedband dan wel niet met mij verbonden, maar zij is degene met wie ik het liefst verbinding zoek.’

‘Welk deel in haar is van oorspronkelijke afkomst van jou?’

Ik word stil... Stel me even later zo open mogelijk op. Voel tot zo diep ik kan en vind... een verbonden verbinding! In die verbinding ervaar ik hetzelfde als in de wereld van het binnenste-buiten leven. Ik jubel!

‘Op het moment dat jij wéét dat zij in haar leven op exact dezelfde verbinding staat, mag jij haar steunen. Daar waar nodig. Dan is er contact.’

Na het aanvaarden van deze genade hoor ik ergens op de achtergrond: ‘Met daar-waar-nodig word je voorlopig nog geholpen, gezien jouw enthousiasme.’

29. Geen drie maar vier delen

De kalmte, die door deze toezegging ontwikkelt, is genezend en ik sta toe dat mijn hele stelsel stelselmatig onderzocht wordt. Er verdwijnen stukjes blinde hapering alsof ik goed gestofzuigd word en ik voel me schoner worden.

Na enige tijd ligt alles in mij op de juiste afstand en in de juiste samenstelling gegroepeerd, zo comfortabel als een zorgvuldig gestreken overhemd. Ik begin op een andere manier te ervaren.

Er draait zich iets om...

Het eerstvolgende beeld wat me voor ogen komt, is het volgende: mijn verschillende ikken komen symbolisch op me af en ik realiseer me dat ik dat waarneem alsof ik Henrik ben. Mijn drie verschillende ik-delen gaan ergens op staan wachten. Ik zie mijn wezens-ik omgeven door een witte gloed aan de linkerkant staan. Ik zie mijn tussen-ik in het midden staan en aan de rechterkant staat mijn persoonlijkheidsdeel Hans. Het is vreemd om mezelf zo te zien. Ik zie eruit of ik een jaar of dertig ben, recht van lijf en leden met de ogen van een bijna tachtigjarige.

Fascinerend.

‘Integratie, daar wachten wij op’, meldt mijn tussen-ik en het doet een stap voorwaarts: ‘Iedere keer dat jij en wij in ontmoeting komen, ontstaat dit contact dankzij mij.’

Mijn tussen-ik is nogal een apart persoon. Onzijdig, krachtig, maar ook zacht. Niet eenvoudig te beschrijven. Functioneel, dat is er mogelijk een passend woord voor. Het tussen-ik heeft geen duidelijke menselijke vorm, hij bestaat meer uit contour.

Ik besef dat ik nu op Henrik lijk en in de rol van ‘de ander’ sta.

‘Dus via jou konden wij communiceren’, vraag ik ten overvloede aan mijn tussen-ik.

‘Nee, ik maak enkel het contact. Daarna word ik bijna altijd aan de kant geschoven door het persoonlijkheidsdeel en komen mening en oordeel al opzetten voordat ik goed en wel verdwenen ben.’

‘En nu?’ vraag ik.

‘Nu hebben we alle ruimte om een zuiver contact op te bouwen, zonder dat het persoonlijke Hans-deel zich meldt en het overneemt.’

Dat klopt, want ik zie dat deel er wat afzijdig bij staan.

‘Wat wil je dan opbouwen?’ vraag ik weer. Het tussen-ik verplaatst zich en komt vlak bij me staan. Het tussen-ik en dat-wat-ik-nu-ben staan naast elkaar. Verderop staan het wezensdeel en het persoonlijke Hans-deel. We zijn als het ware opgesplitst.

‘Deze tegenstrijdigheid vind je overal terug in mensen, maar dan onbewust. Voor hen lijkt het of een ander meer zeggenschap over hun leven heeft dan zij zelf. Verlies van innerlijke eenheid is hier oorzaak van.’

Ik merk dat ik medelijdend kijk naar die twee daar verderop, omdat ik duidelijk merk dat ze zonder ons tweeën niet veel kunnen doen.

‘Gebrek aan communicatie tussen gesplitste delen is in de stof niet zichtbaar, maar wél werkzaam! Aan deze kant van het leven wordt het zichtbaar om de samenwerking tussen ál jouw delen te kunnen bestendigen. Het verenigen van deze delen gebeurt meestal hier, omdat de mens in de stoffelijke materie ‘de ander’ bijna altijd als ‘de ander’ blijft zien en meestal pas hier tot de ontdekking komt, dat ieder ander een weerspiegeling is van een deel van zichzelf dat aandacht behoeft’, zegt mijn tussen-ik met een zekerheid dat ik er ontzag voor krijg.

Hé, ho, wacht eens even... De befaamde schellen vallen mij plots van de ogen.

Henrik vertegenwoordigde in zijn eentje ‘de ander’!

Ik ben er zeker van. Henrik is absoluut een deel van mijn zijn.

Onmiddellijk vloeit dat-wat-ik-nu-ben over naar mijn persoonlijkheidsdeel en daar besef ik dat Henrik symbool staat voor wat alle anderen mij te leren hadden. We zijn nu met zijn vieren.

Ik vind dat integreren een merkwaardig gebeuren.

Eerst leer je elkaar kennen, dan ontwikkel je vriendschap, je gaat vervolgens op de ander rekenen en dan integreert hij ineens, zodat je hem kwijt bent als hulpverlener. Zou het de bedoeling zijn dat ik iedereen die ik ontmoet op dezelfde manier als Henrik laat integreren in mezelf?

Wat een omslachtig gebeuren! Daar kun je eeuwen mee zoet zijn.

Henrik staat uit me op en zet zes passen naar rechts. Hij komt uit mij? Wie ben ik dan nu?

Wie is waar gebleven? Ik kijk onrustig rond.

‘Vertel me’, onderbreekt hij mijn zoeken, ‘voel je je meer compleet mét mij in je stelsel of zonder mij?’ Ik moet toegeven dat toen hij er nog in zat, ik me vollediger voelde.

Niet voller, wel vollediger.

‘Juist’, zegt Henrik, ‘zou je je kunnen voorstellen dat wanneer je wéér iemand tegenkomt en opneemt, dat je je nóg vollediger zou voelen?’

‘Nou’, verklaar ik kritisch, ‘alleen als die nieuwe erbij zou passen. Ik neem beslist niet iedereen tot me!’

‘Het zij zo’, zucht Henrik. Hij loopt op me af en loopt in me, waardoor hij uit beeld verdwijnt en ik me weer volledig voel. Ik vraag me af of ik als persoonlijkheidsdeel ook een stapje achteruit zou kunnen doen om te kijken wie er dan het heft in handen zou nemen. Ik doe een stapje terug en zie mijn wezensdeel het overzicht behouden, mijn tussen-ik openstaan voor contact met anderen en mijn nieuwe deel, dat ik Henrik blijf noemen, zich richting voortgaan begeven.

Misschien is het nog niet zo stom om nog meer anderen in me toe te laten. Ik concentreer me bewust op al mijn delen en breng deze samen door acceptatie. Eén voor allen en allen voor één.

Er valt me iets in: mijn roepnaam was Hans. Mijn doopnaam Henricus.

Zou Henrik een vorm van Henricus zijn?

Ik weet het niet, ik laat deze gedachte maar weer gaan. Ik kies nu voor de Hans-vorm met wat Henrik-trekjes, gevuld met wezens-ik in een sausje van neutraliteit van mijn tussen-ik en ga op weg naar een nieuwe omgeving.

Ik heb Henrik niet langer losstaand nodig.

Ik zou hem niet meer willen missen.

Ik word steeds meer samen.

Het onderweg zijn verloopt rustig, terwijl ik niet weet waar we uitkomen. Ik ben in staat om te genieten van het onderweg zijn. Vroeger wilde ik graag van te voren weten waar ik naar toe ging en waar ik dan uitkwam. Het liefst reed ik langs dezelfde routes om er zeker van te zijn, dat me onderweg geen al te grote verrassingen konden overkomen.

Hoe meer zekerheid, hoe liever ik dat had.

Ditmaal geniet ik van het onderweg zijn. Al mijn delen zijn als één geheel op weg. Ik ben geen bosje individuen meer. Ik ben een compleet mens, reizend naar een nieuwe wereld.

In alle rust kom ik in een licht, open, doorzichtig huis en krijg een ruime kamer toegewezen door drie van nature uiterst wijze personen. Ik merk onmiddellijk dat mijn uiterlijk onbelangrijk is.

De communicatie verloopt via de innerlijkheid van deze aanwezigheden. Je kunt ze geen persoonlijkheden meer noemen, want dat zijn ze niet. Het zijn aanwezigheden.

De aanwezigheden laten me alleen en ik begin wat om me heen te kijken.

Het eerste wat me opvalt, is een sterke lichtheid, die me voedt in substantie.

Heel deze sfeer ademt licht uit en ik merk dat mijn stelsel zijn vorm begint te verliezen en zich opmaakt om ook als een lichtaanwezigheid te verschijnen!

Er is géén paniek in mij! Er is overgave!

Alle belangen van een lichaam en een stelsel vallen weg en daarvoor in de plaats komt een bundeling van krachten. Ik ervaar een lichtheid, die ik tot zover pas één keer aan deze kant van het leven heb gezien en terwijl ik aan haar denk staat ze voor me: mijn moeder.

Alle mogelijke golven doortrekken in volle vaart mijn aanwezigheid en dankbaar ontvang ik wederom het levenslicht van haar. Wat ze me in handen geeft, maakt me sterk en ik voel de kracht van het licht door me heen trekken.

Ik kijk haar aan en ze zegt: *'Nooit weer is afscheid nodig. Daar waar je me nodig hebt, zo zal ik zijn. Ontvang de genade van het kind zijn.'* Ze tikt lichtjes in de buurt van mijn hoofd en ik ervaar de oerkracht van de baring. Opnieuw word ik geboren - ditmaal in het licht - en ik vraag haar: *'Doet iedereen dit hier opnieuw?'*

Ze glimlacht. Dwars door tijd en ruimte heen ontvangt ieder kind in dit licht opnieuw zijn geboorte, omdat in dit licht alles bestaat als één.

'Jouw leven gaat verder vanuit de transparantie van het Licht. Zo zul jij mogen zijn', hoor ik haar zeggen. Haar stralende ogen kijken me aan als ze zegt: *'Afdalen naar eerder blijft altijd mogelijk, maar gebeurt op aanvraag van diepe wens vanuit degene die daar aanwezig is. Zoals jij geholpen bent door jouw zus en broers, zo zal jij hen die jou in hun hart dragen, mogen bijstaan.'*

Zoveel heb ik haar nog niet horen zeggen.

Ik ben diep ontroerd en begrijp dat ik opgenomen ben in transparantie.

'Deze opname in het Licht brengt jou later naar meer. Nu is het de bedoeling je te concentreren op alles.' Na deze opmerking verdwijnt mijn moeder. Haar lichtende transparantie lost op en ik blijf achter en ik weet dat dit innerlijke licht al bestond, toen ik als mens geboren werd.

Ik weet niet goed wat te doen. Ik sta hier in volle tevredenheid een aanwezigheid te zijn en realiseer me ineens dat ik op aarde ook soortgelijk aanwezig kon zijn.

Zodra ik op het toneel stond, ontstond deze kracht van aanwezig-zijn als vanzelf.

Ik noemde het simpelweg: het door de coulissen gaan. Daar gebeurde het bij mij.

Op het moment dat ik door de zijdoeken het podium opkwam, transformeerde ik naar deze kracht van zijn. Aanwezigheid noem ik het hier. Toch prettig zo'n herkenning.

Heb ik toch iets 'van hier' in de wereld daar neergezet!

Ik voel een golf levenskracht door me heen vloeien. Nu begrijp ik voortgaan!

Op mijn gemak geniet ik - zeer aanwezig - van de kracht van groeiende zijn.

Het is een kracht, die je als kind ook te ervaren kreeg in het lijfelijk 'groter groeien'.

De onstuitbaarheid in je eerste levensjaar om je te ontwikkelen; om grip te krijgen op je armen en

benen; om ze te kunnen gebruiken naar wat de geest zich indacht. En nu, na ongeveer tachtig jaar voel ik me weer als een baby met dezelfde kracht tot ontdekken. Dit krijg je mee als je hier als aanwezigheid geboren wordt.

Ik ben door de dood heen in een grotere eenheid geboren.

Met meer warmte en begrip en meer ontzag voor de kracht van levend zijn.

Het volgende moment ben ik onderweg in deze wereld van het lichte zijn.

Overal zijn aanwezigheden met wie ik me direct verbonden voel. Er heerst nergens rivaliteit.

Overal is rust. Deze figuren leven allemaal zonder zorgen!

Er bestaat geen onrust van persoonlijkheidsdelen. Hier hangt een serene rust.

'Waarom pas hier?' roep ik openlijk uit en iedere aanwezigheid draait het hoofd mijn kant op.

'Niet pas hier', hoor ik, 'dit kan overal, wanneer je beseft in de kracht van leven.'

Verbluft beseft ik wat er bedoeld wordt en het grijpt me aan. Groei, die ik heb laten liggen door te luisteren naar de gebruiksaanwijzingen van het aardse niveau. Een verloren kans op bezieling.

Nog zo kort in deze nieuwe wereld en ik ben nu al van slag af.

Verdwenen is mijn zonder-zorgen-zijn. Ik ben een chaos en ik verstoort vast de hele mikmak hier.

Hoe in godsnaam werkt dat lichtend zijn en hoe zit het met mijn verloren kracht van groei?

Ik word door de drie aanwezigheden uit het begin van deze wereld meegenomen naar een plaats waar kalmte me omvat, terwijl de vraagtekens uit mijn oren blijven komen.

De drie blijven bij me staan en één van hen begint te vertellen: *'Ieder levend wezen ontvangt dezelfde kracht van groei en ontwikkeling. Deze kracht voedt het hele leven. Ook nu, maar deze kracht zal zich niet altijd zo sterk manifesteren als in de beginfase. Dit heeft een bedoeling.'*

'Geef me aan welke bedoeling..', open ik.

'Dankzij de kracht van groei is alles in staat zich te ontwikkelen naar behoren.

Wat door belasting gevormd wordt, mag zich via verwerking omzetten tot doorleving.

Iets wat doorleefd is, levert 'bezit' op voor de aanwezigheid. Hierdoor groeit het geweten.

Doorleving zorgt voor continuering van behoud en groei op hetzelfde moment. Beide krachten, behoud en groei, vormen samen de basis van bestaan, zodat er zijnsvormen kunnen ontstaan.

Na het afleggen van belasting kan ontlasting zorgen voor verlichting.'

'Dit laatste spreekt me aan. Zo simpel kan het toch niet zijn?'

'Zo simpel kán het zijn!'

'Overal? Ook op aarde?'

'Daar waar de illusie is doorzien en het beseft van het simpelweg aanwezig-zijn aangenomen wordt.'

'Maar al die meningen van al die verschillende mensen dan?'

'Zolang ze denken mens te zijn, schouwen ze niet door de illusie heen. Zodra ze waarachtig beseffen een aanwezigheid te zijn, wordt het anders.'

'Had ik dit maar eerder geweten!'

'Jij hebt hierin al eerder ontdekt, iets wat je nu niet wilt beseffen.'

'Ja, maar het was onmogelijk om een aanwezigheid te blijven.

Ik werd als kind al vaak weggestuurd, juist dankzij mijn zo aanwezig zijn. Ik heb me zo vaak afgewezen en onbegrepen gevoeld. Werd arrogant genoemd. Op kostschool had ik 'attitude' en begreep werkelijk niet wat ze bedoelden.'

'Dat is hier bekend.'

'Maar WAAROM?'

'Dankzij belasting ontstaat doorleving, waarbij het lichaam gesterkt wordt in draagkracht.'

'Dank je de koekoek. Ik werd hartpatiënt en suikerpatiënt.'

'Toch heeft jouw lichaam vele jaren gewerkt in belasting, waardoor de grondtoon van de stof gesterkt werd.'

'He?'

'Dankzij belasting wordt de kernlaag van het lichaam van de aarde in staat gesteld leven van materie te voorzien.'

'He?'

Dit voelt razend diep, al snap ik er geen jota van. Iets helpt me beseffen dat het verdragen van belasting ervoor zorgt dat er nieuw leven kan blijven ontstaan. Ik moet het hierbij laten. Ik kan dit nog niet verdragen. Ik wil alleen nog duidelijkheid over mijn moeder en waarom ik haar hier als een lichtende aanwezigheid heb gezien. En waar ze nu is.

'Dat zijn veel vragen. Besef dat jij te zien krijgt wat binnen jouw vermogen ligt.'

Onverwachts denk ik sterk aan de ouders van Didy. Die zijn ook ergens hier.

'Dag Hans', hoor ik. Ik kijk op en zie ze beiden staan. Gearmd. Tranen stromen over mijn wangen als ik ze voorzichtig omhels en in de ogen kijk. Ze zijn samen. Op hetzelfde moment heb ik alle vertrouwen in de toekomst. Voor Didy en voor mij. Ook wij zullen ooit weer hand in hand lopen. Ik heb veel indrukken te verwerken. Veel om over na te denken.

Deze wereld is een wereld van hereniging. Het maakt me niets meer uit hoe lang het duurt voordat ik Didy aan deze kant van het leven weer ontmoet. Ik weet nu zeker dat het zal gebeuren.

'Kijk mee om te leren', hoor ik en ik doe snel mijn ogen open. Twee van de drie aanwezigheden komen voor me staan. Vlak voor me veranderen ze in zichtbare wezens-ikken. Buiten de wezensdelen zie ik ook de twee persoonlijkheidsdelen, die zich zo aan elkaar vastgeklonken hebben dat ze compleet verstrengeld zijn. Dat zie ik...

Dan zie ik dat de persoonlijkheidsdelen uit elkaar gerukt worden en een van de twee wordt weggevoerd. Wat overblijft, is het andere persoonlijkheidsdeel, dat zelfgeboeid ligt te kronkelen, niet bij machte om zichzelf te bevrijden. Daarnaast zie ik de wezensdelen nog steeds naast elkaar staan en sterker worden naarmate de persoonlijkheidsdelen verder uit elkaar gaan en zichzelf 'ontknopen'. Daarom moet dit! Ineens begrijp ik waarom het noodzakelijk was dat ik overleed. Om onze wezensdelen te kunnen sterken moesten onze persoonlijkheden uit elkaar getrokken worden. Door het uit elkaar zijn kunnen de wezens-ikken zich steeds krachtiger opstellen.

Wat een wezenlijke ontdekking!

Zolang Didy op aarde is en ik hier, maken we onze verbinding sterker en sterker.

Door deze gedwongen afstand groeit bij beiden onze wezenskracht!

'Kijk!', en ik zie, tijdens het sterker worden van de wezensdelen de kracht op een gegeven moment ook weer overslaan naar de beide persoonlijkheidsdelen. Dankzij mijn toch redelijk onvoorziene vertrek heb ik ongewild het voortouw genomen om deze wereld alvast te ontdekken, terwijl zij haar wijsheid en kracht nog aan de wereld schenkt.

Daar past voor mij het woord voorzienigheid bij. Ik heb er nu vrede mee.

De rust in mij keert weer. Natuurlijk heb ik nog vragen over de aankomst van geliefden.

Maar wat ik óók heb is iets anders.

Ik heb het vertrouwen dat er een kracht aanwezig is, die alles heeft begrepen!

En ik herken ineens het vertrouwen dat Didy met zich meedraagt.

Ik besef dat iedere scheiding die je moet doormaken een hoger doel raakt.

Ik word gevraagd om verder te kijken en te zien wat er gebeurt met de wezens-ikken en de persoonlijkheidsdelen. Het schouwspel, waar ik naar zat te kijken, is nog niet afgelopen.

Wat zie ik nu toch gebeuren? Dit is te apart voor woorden.

Ik zie in de persoonlijkheidsdelen een korte uitwisseling ontstaan!

Het wezensdeel van de één wisselt voor een moment met dat van de ander! Ongelooflijk!

Zou dit inhouden dat de wezensdelen van Didy en van mij dit ook...?

En ik weet dat als Didy het écht nodig heeft, mijn wezens-ik even zal ruilen met het hare.

'Ieder wezensdeel kan even wisselen met een ander. Dit gebeurt regelmatig en overal.

Het wezensdeel is nooit en zal nooit van stoffelijke constructie zijn.'

'Hè?'

'Daarom is het persoonlijkheidsdeel geschapen om het behoud te garanderen.'

'Hè?'

'In een stoflichaam is het behoud eenvoudig, omdat men zich meestal als een persoonlijkheid beschouwt; weinigen willen leerling zijn van hun tussen-ik.'

'Hè? Waarom noem je het tussen-ik? Hoe werkt dat dan?'

'Het tussen-ik vertegenwoordigt het kleurloze zijn, waarin kennis vanuit het wezensdeel kan instromen en deze kennis kan doorstromen tot in het persoonlijkheidsdeel. Dit alleen bij noodzaak van aanvraag.' 'Ja, maar als ik contact maak met iemand op aarde, hoe moet dat dan?' vraag ik.

30. Bron der verrassingen

'Kom maar mee, dan mag je het proberen', zegt een van de aanwezigheden met een warme stem. Nou, dat is niet aan dovemansoren gezegd. De drie aanwezigheden nemen me mee.

Er is geen sprake meer van lopen. Aanwezigheden bewegen zich voort zonder te lopen.

Ik heb wat opstartproblemen, maar zodra een van de andere aanwezigheden me aanraakt, lukt het me ook. Automatisch begeef ik me in de juiste richting.

Alsof het commando 'volg' werd gegeven zonder enig bevel.

Enige tijd later stoppen we bij een bron. Er borrelt helder kristalwater op, net als bij een fontein-tje. De aanwezigheden glimlachen. Het water fonkelt en dat doet me denken aan die keer dat ik met Twinkeltje op stap ben geweest naar Didy.

'Juist, kijk daar staat ze.' Zonder enige moeite verplaatst mijn hoofd zich richting Twinkeltje.

Nu pas zie ik haar! Ze glimlacht omdat ik haar niet eerder heb herkend als een van de drie aanwezigheden.

'Daarom glimlach ik niet', zegt ze, 'hier is het bekend wanneer je je bekend mag maken, en dat is nog niet nu.'

'Ik herken je toch?' zeg ik.

'Jawel, maar je weet niet wie ik ben.'

Hierdoor krijg ik een vraagteken in mijn hoofd', zeg ik tegen haar en ik besef direct dat ze me bekend zal worden wanneer het nodig is. Het vraagteken verdwijnt.

'Goed zo', zegt ze. En nu glimlach ik.

Als vanzelf draaien we allemaal richting bron en ik zie het water borrelen.

'Verzamel je bewust', hoor ik om me heen. Ik verzamel mijn delen zo goed als ik kan, werk uiterst zorgvuldig aan een juiste verdeling van de aandacht. Geef alle kansen open.

Er dan wordt er gevraagd of ik een impuls wil oproepen.

Even ben ik in paniek, want waar haal ik zo'n ding vandaan?

Maar ik hoor mijn tussen-ik brommen: dimmen Hans, wij zijn er ook nog.

Dat stelt me gerust, blijkbaar hoef ik niets aan te leveren.

Diep vanuit mijn wezen ontstaat een steeds sterker wordende kracht, die aanwakkert tot windkracht acht om dan te ontsnappen aan mijn totaliteit en om midden in de bron te landen, waar het als een draaikolkje een watergat maakt.

'Kijk nu goed wat ermee gebeurt', zegt Twinkeltje.

Ik vind het fijn dat ze bij me is.

'Kijk nou', zegt ze en ze stoot me zachtjes aan. En ik kijk met al mijn aandacht.

Mijn wezensdeel, het tussen-ik en Henrik verdwijnen plotsklaps in het watergat.

'Volg het beeld', hoor ik. Ik blijf geboeid staan kijken.

Ikzelf sta er wat magertjes bij, zo in mijn uppie. Eigenlijk net zoals vroeger. Mijn mijmeringen vallen weg wanneer ik zie hoe het watergat een impulsballetje maakt, wat razend rap contact

maakt met een wezensdeel waardoor dat wezensdeel ineens midden in de bron zit!
'Wat doe jij hier?' vraag ik in opperste verbazing want ik herken mijn dochter.
Ze antwoordt: 'Jij riep me op. Wat wil je me zeggen?'
Ik weet het niet. Ik sta verstomd. Ik sta er onnozel bij, want ik wéét het niet.
'Deze ontmoeting had ik nooit verwacht', zeg ik en ik kijk haar aan.
In mij ontstaat direct een vreemde rust. Nee, het juiste woord is berusting.
Ik kijk weer naar het water, zonder enige behoefte om iets te zien. Ik kijk gewoon. En wat ik zie, is wonderlijk. Ik zie hoe het impulsballetje moeiteloos instroomt in het wezensdeel van mijn dochter, die daarop verdwijnt. Het water wordt glad zonder één rimpeltje.
'Wacht af', hoor ik. Ik voel me op een vreemde manier nog niet compleet.
Het komt me voor, dat er nóg een deel van mij zich ergens in de buurt zou moeten bevinden en dat het op dit moment op weg is naar mijn verzameling tot zover.
'Dat klopt', hoor ik.
'Zodra je zélf in staat bent contact te maken, voegt dat meer toe dan je voor mogelijk zou houden. Kijk!'
En ik kijk hoe het water in de bron opnieuw begint te borrelen en er waterdruppels omhoog beginnen te springen.
'Lees het water', hoor ik. En ik lees het water.
'Er is contact gemaakt met het wezen in jouw dochter en haar structuur en zij zit te wachten op verdere actie', zo meldt het water mij.
'Geef haar antwoord', hoor ik. Uit het niets vertel ik, dat ik haar op de hoogte wil brengen van hoe ik nú in elkaar steek. Dat ik nu anders ben. Ik geef haar een spontaan verzonnen tekstje.
Mijn wezens-ik, het tussen-ik en Henrik komen terug uit het impulsgebeuren, vloeien in me en het water wordt weer rustig. Zo snel als dit alles ontstond, zo snel is het weer verdwenen.
'Wacht af en luister', hoor ik.
Ik doe het zonder moeite en door het wezen van mijn dochter is een bericht van leven opgevangen dat via haar tussen-ik is doorgegeven aan haar persoonlijkheid, die dit - zo hoor ik van Twinkeltje - zelfs op papier heeft weten te krijgen. Ook mijn tekstje:

*Zoals vleugels vliegen zorgt de tijd voor rijping
waardoor hoogte laagte wordt in aanschijn van het leven.*

Ik sta paf! Twinkeltje vertelt me, dat op deze manier contacten gemaakt kunnen worden. Iedere bron in deze wereld is een contactpunt voor mogelijkheden.
'Kan ik Didy even bereiken?' vraag ik hartstochtelijk.
'Jouw wezensdeel heeft contact met haar. Zorg voor eenheid in al jouw delen.'
'Kan ik haar nu bereiken?' vraag ik weer.
'Nee.'
'Waarom niet?'
'Omdat we dan alleen bezig zouden zijn om jouw persoonlijkheidsdeel te versterken en daarom ben jij niet hier.'
De vraag 'waarom dan wél' moet zich nog op mijn lippen vormen, als ik al word onderbroken.
'Ervaar nogmaals jouw eerste impuls.'
Zonder enige moeite keer ik terug naar het moment vóór de herkenning van mijn eerste impuls. Ik merk dat de mogelijkheid voor contact toen nog niet bestond.
'Goed zo, lees eerst de impuls.'
En ik lees opnieuw mijn eerste impuls: inderdaad zou ik willen zeggen dat ik niet zo dood ben als men denkt. Ik vind het knap dat ik zelfstandig een impuls kan lezen. Wie kan dat?
Een impuls is toch een aandrang, die je aan het volgen bent, vóórdat je beseft dat je iets aan het

doen bent wat je niet zelf had bedacht. Een van de aanwezigheden zegt me: 'Jij bent nu in staat om je impulsen te lezen. Een impuls is het resultaat van een intentie. Jij weet dat je hier bent om je intenties te leren herkennen.'

'Nou, dan kom ik in de buurt.' De aanwezigheden lachen.

Hun lachen werkt aanstekelijk en voor ik het besef, heb ik zelf ook plezier.

'Maak innerlijk contact' en ik doe het onmiddellijk. Ik merk dat al mijn delen aanwezig zijn en net zo vrolijk als ik. Ik voel hoe ik begin weg te zakken in mijn aanwezigheid.

'Nu weet je wat het is, als binnen aan buiten gelijk is', hoor ik lachend en ik wéét het. Het is volop samen delen! Deze complete vrolijkheid doet me denken aan intens geluk.

'Dat is bijna hetzelfde. Geluk is een moment van vijf delen in jezelf in eenheid. Dat heet bundelen.' Bundelen doet mij terugdenken aan knopen leggen bij de padvinderij. Ik heb daar geen fijne ervaringen mee. Juist door het te dicht op elkaars lip zitten, heb ik een enorme aversie opgelopen tegen 'gezellig' verplicht samenzijn. En ik zeg hardop vanuit mijn afweer: 'Als dit bundelen heet, dan laat mij maar los.'

Er valt een stilte... Alle aanwezigheden kijken me aan.

Ik sta er, na mijn zegje gedaan te hebben, toch wat ongemakkelijk bij. De stilte duurt weer. Eindelijk zegt een van de aanwezigheden dat hij begrijpt hoe ik aan die ervaring kom.

Nou dan weet hij meer dan ik.

Hij zegt me: 'Jouw intensiteit om te delen was in aanleg erg groot, zodat jij er anderen mee kon omvatten.' Ik snap er geen donder van. 'Denk aan je toneelleven. Zolang jij afstand kon bewaren tussen jou en deze anderen ging dit prima. Maar zodra jij te dicht in de buurt kwam van iemand die weerstand droeg, kon jij niet naderen.'

En Twinkeltje voegt toe: 'Jij, die zonder weerstand begon in je afgelopen leven, hebt daarin veel weerstanden leren kennen'. Mijn vrolijke stemming is geruïneerd en ik ben moe. Moe van alle belevenissen die... weet ik veel.

Ik zou terugwillen naar een bed en dan even door naar de vergetelheid. Even geen Hans in ontwikkeling zijn, even geen Hans in bijzondere omstandigheden, maar gewoon Hans.

'Dat was je in je vorige leven. Daar was je gewoon Hans.

Daar voelde je je juist bijzonder en zocht je een mysterieuze uitweg om je persoonlijkheid vorm te geven. Hier bèn je die bijzondere persoonlijkheid die openheid krijgt in zijn opmerkelijke talenten.' Geen van deze opbeurende woorden neemt mijn huidige stemming weg.

Ik trek me terug in mezelf en kom oog in oog te staan met mijn eigen delen.

Er ontstaat stilte. En in die stilte kom ik mezelf tegen.

Mijn toekomstdromen komen aanzetten en dringen zich aan me op. Ik kijk ernaar als naar een film. Als buitenstaander zie ik hoe mijn dromen zich overgaven aan het verlangen om ontdekt te worden door de massa. Natuurlijk als een speciaal, uitzonderlijk persoon. Dat er zomaar ergens iemand was die mijn verborgen talenten kon zien. Dat ik ontdekt werd en beroemd zoals sommige mensen daadwerkelijk overkomt. Didy wist dit.

Hé! Ho! Ik ben me bewust geworden van mijn vijfde deel! Deze dromen hebben hun grondslag in het vijfde deel! Dit deel kan contact maken! Het wordt weer spannend.

Nu ik het vijfde deel ontdekt heb en zorgvuldig bekijk, vind ik er inderdaad mijn diepste verlangens, en als ik nóg beter kijk... mijn intenties. Daar zijn ze dan!

'Waarom zo?' vraag ik per ongeluk hardop. Henrik geeft antwoord. Hij zegt dat dit nodig is om de diepte van dit deel te kunnen begrijpen. Mijn wezensdeel bemoeit zich er mee door me te vertellen, dat er in dit contactdeel de mogelijkheid bestaat om je door het léven te laten leiden. Maar ik leef zonder dat ik weet hoe ik het doe. Ik ben ook doodgegaan zonder te weten hoe ik dat deed. Ik leef nog steeds zonder dat ik weet wat daarvoor zorgt.

Mijn wezensdeel zegt dat dit contactdeel hier meer weet van heeft.

Zelfs in meZelf zit nog onontdekte wijsheid, zodat ik me schaam dat ik hem niet meer aandacht heb gegeven. Wanneer dit soort zaken zich openbaren, ben ik nu blij om me te kunnen terugtrekken. Ik sta dan liever op een rijtje met de rest in plaats van er één of soms twee stapjes voor. Ik geloof zelfs, dat het de bedoeling is om me nog wat meer terug te trekken, zodat ik beter pas tussen de anderen. Ik raak steeds meer bereid mijn hoofdrol op te geven.

Mijn wezensdeel buigt zijn hoofd naar mij toe en ik merk dat ik hetzelfde gebaar ga maken. 'De volgende keer doen we het misschien wel tegelijkertijd in plaats van ik eerst', zegt meZelf vrolijk en ik besef dat bij werkelijke overgave 'tegelijkertijd' een belangrijk punt is. Nergens baas boven baas. Geluk. Harmonie. Vrede. Direct gevolg van gelijktijdige overgave!

31. Innerlijke verdeling

Na deze constatering wacht ik af in welk deel er actie ontstaat. Nergens dus. Ik merk dat het persoonlijkheidsdeel inderdaad de gave heeft zich te openen of te sluiten voor zijn andere delen! Weer een ontdekking!

Mijn tussen-ik en mijn wezensdeel staan zelf onafgebroken geopend voor zowel het binnen- als het buitengebeuren. Henrik is speciaal voor buiten. Henrik springt automatisch aan als ik me naar buiten toe beweeg. En mijn contactdeel? Op het moment dat ik mijn contactdeel zou willen aanspreken verschijnen de drie aanwezigheden en kijken me aan. Mijn contactdeel is dus geborgen in de wereld van aanwezigheden.

De aanwezigheid naast Twinkeltje wenkt me en ik volg. We verplaatsen ons allemaal rustig zwevend naar een standbeeld op een sokkel. De sokkel zelf is meer dan tien meter hoog en bestaat uit ondoorzichtig witte mist. Bovenop staat een doorzichtige vorm.

'Kijk', zegt mijn hulp.

'Naar wat?'

'Kijk zowel in de mist als in het heldere deel', hoor ik.

Niet precies wetende hoe, kijk ik naar de dichte mist en dan naar het glazen beeld erbovenop, dan weer naar de mist en vervolgens weer naar het beeld. En dat is alles wat ik zie.

'Kijk niet naar de buitenkant. Kijk er in.'

Vroeger zou ik daar ophef over gemaakt hebben. Nu denk ik dat ik daar het contactdeel voor zou moeten vragen. Moet je dat deel wel kunnen vinden. Hoe vind je zoiets? Ik zoek rond in mijn stelsel. Ik kijk via mijn gedachten in mijn tussen-ik, vraag Henrik of hij iets gezien heeft, maar hij staat met opgetrokken schouders en open handen...

Dan blijft er nog maar één deel over en dat is het wezensdeel. En inderdaad, achterin mijn diepste meZelf vind ik een soort toegangspoort.

Ik spreek mijn meZelf aan met de woorden: 'Kan jij me vertellen hoe ik bij mijn contactdeel kan komen?' en schrik van het antwoord: 'Zodra jij je oplost in mij en jezelf vergeet, opent het contactdeel.' Recht voor zijn raap, als altijd.

Ik sta in een vacuüm... Alle actie verdwijnt. Er opent zich automatisme.

Zonder dat ik iets doe, doe ik iets. Ik krijg met open ogen besef over het stralende beeld op een inmiddels goud geworden sokkel: dit beeld leeft! Dit is een beeld van pure levenskracht!

Levenskracht, die je dit zicht ontnemt zodra jij denkt het leven te bezitten! En voor mijn ogen wordt de sokkel weer mistig en het beeld doorzichtig. Sodeju. Dit is een levensles!

Opnieuw Hans... Opnieuw!

Ik reduceer me opnieuw tot nul. Ik geef me volledig over aan mijn wezens-ik en verwacht niets. Het duurt...

Is niet belangrijk... Het duurt...

Zou ik het wel goed doen? Is niet belangrijk. Het duurt...

Niets is belangrijk.

Niets is belangrijk en hierdoor gebeurt het. Vanzelf verandert de sokkel en de mist trekt weer op. Er mist niets meer. Alles is er.

Ik zie nu met de ogen van het wezensdeel. Niet ik heb een wezensdeel. Nee. Het wezensdeel heeft mij, heeft ook Henrik, heeft het tussen-ik, heeft het contactdeel waarin God weet wie woont en nog zoveel anderen die ik nog niet ken. En ik? Ik geef me over.

Diepe tranen van ontroering ontspringen aan mijn ogen. In slow motion herken ik in de diepte van de traan de helderheid van de druppel in de bron. Levenswater. Leven schept en vormt zichzelf.

Ik merk dat dit hele gebeuren meer indruk heeft gemaakt dan gedacht en ik trek me terug om een stukje vergetelheid te genieten. Na een verkwikkend dutje merk ik dat ik het koud heb.

Ik voel de rillingen over mijn achterkant gaan en ze stiekem langs mijn zijkant glijden om mijn voorkant te omsluiten. De aanwezigheden, die in een kringetje om me heen staan, schijnen er geen last van te hebben. Ben ik de enige die hier gevoelig voor is?

‘Verwarm jezelf’, zeggen ze. Ik krijg dus geen hulp van buiten.

Ik kan twee dingen doen. De kou laten duren of proberen er iets aan doen. Ik ril. Ik wrijf mijn handen. Althans... dat dacht ik. Ik kan ze niet vinden.

Ik kijk naar de aanwezigen om me heen. Dat me dat niet eerder is opgevallen. Als aanwezigheid schijn je geen vaststaand lijf te hebben. Geen duidelijke benen, geen duidelijke handen. Wel iets van een vage menselijke vorm, maar geen details. Geen knieën, geen voeten, geen ellebogen.

Hoofden hebben een beetje vorm, maar ook geen detail, alleen uitspringende ogen. Ik snap niet dat ik deze verandering niet eerder heb opgemerkt. Ik kijk op. Mijn omgevingsbeelden zijn ook wazig, alsof ze er niet toe doen. De aanwezigheden zijn net zo mistig als de sokkel van het standbeeld. Dat me dat niet eerder opgevallen is.

Toch zag ik op een gegeven moment heel duidelijk dat één van de drie aanwezigheden Twinkeltje was, maar nu ik ze alle drie opnieuw bekijk, zou ik niet weten wie van de drie...

‘Weet beter’, hoor ik.

Inderdaad. Meer via ‘weten’ dan via zien, merk ik wie van de drie zij is.

Met ‘weten’ kijk ik met ‘wij allemaal van binnen’.

‘Dan vervalt de afhankelijkheid van het zien met de ogen en je zicht wordt beter’, zegt ze.

Ze heeft gelijk! Ik zie zonder ogen. Ik zie méér en door de dingen heen.

Mijn oude ogen zagen iets, waarna mijn kennis het overnam en herinnering de rest deed.

Mijn vorige hoofd dacht door de binnenkant heen te zien, maar nu zie ik dat dát puur projecties waren van mijn eigen overtuigingen!

‘Vergis je niet in de omkering die je aan het maken bent’, hoor ik een van de twee andere aanwezigheden zeggen.

Dat is waar. Ik ervaar beslist dat deze wereld me binnenstebuiten aan het draaien is.

Zoiets heb ik toch al eens eerder bij de hand gehad? Ik probeer terug te zoeken waar en wanneer dat was. Dat binnenstebuiten gebeuren. Waar was dat nou? Het schiet me niet meer te binnen.

‘In déze omkering zit je niet buiten óf binnen, hier ben je *zowel* buiten *als* binnen op hetzelfde moment!’ Ik had het kunnen weten. Nog niets heb ik hier een tweede keer beleefd.

Iedere keer is het weer anders, met andere spelers.

Hier bestaan geen gewoontes, behalve dat je ze om de oren krijgt. In deze wereld bestaat er zelfs geen stelsel meer, waaraan je enig houvast kan ontlenuen. Hier bestaat géén ritme.

Geen enkel ritme! Dit laatste was me nog niet eerder opgevallen.

Ik zie inmiddels wel verschillen in de drie aanwezigheden.

Twinkel herken ik als geen ander. Zij is drager van een warme, gouden gloed.

De andere twee dragen een oprechte helderheid. Leuk om te zien. Maar toch...

Mij blijft de kou nog steeds vasthouden.

Geen prettig gebeuren, al heb ik geen kans meer op wintertenen.

Op de een of andere manier moet ik toch iets zien te veranderen. Zou deze kou te maken kunnen hebben met persoonlijke wilskracht? Het is zomaar een idee. Zou je jezelf door wilskracht in de kou kunnen zetten? Maar wat wil ik dan toch? Behalve het warmer krijgen?
'Kijk naar jouw diepste wens', hoor ik om me heen. Toch goed aangevoeld! Waar vind ik mijn diepste wens? Ik daal vanzelf af in de tijd... Ik zie mezelf teruggebracht worden van zeventig naar zestig jaar, van vijftig naar veertig en nog verder terug. Tijdens en tussen het wisselen der jaren krijg ik regelmatig impulsen vanuit mijn diepste wens. Ongelooflijk!
Die impulsen schoten ergens mijn leven in en deden me een bepaalde richting opgaan, zonder dat ik ook maar gemerkt had erdoor gestuurd te worden!
Het kan niet anders: dit moet het Leven-zelf zijn dat mij toen vast had en nu nog vast heeft.
Het Leven-zelf is in staat mijn omgeving te bepalen!
Ach, hoe onbetekenend word ik als persoonlijkheidsdeel.
Ik, die dacht zelf belangrijk te zijn, begin te beseffen dat het samenspel van alle delen meer van belang is dan ik ooit had kunnen vermoeden!
Het Hart! Ineens weet ik het.
Op de een of de andere manier is het Hart in staat om je verschillende delen samen te brengen en te bevestigen. Daar heb je het hoofd niet voor nodig! Door deze ontdekking trekt de mist in mijn hoofd op en ik voel me in staat om te kijken wat hart en warmte met elkaar te maken hebben, want mijn doel om het niet koud te hebben is niet uit het oog verloren.
Uit het oog, uit het hart, mooi niet!
Warmte tegenover kou. Het hart tegenover het hoofd. Ergens vermoed ik een verband.
Het duurt toch nog lang voordat ik zie dat samenwerking de sleutel is van overdracht.
Ik vraag Henrik me te steunen Hij leeft in de rechterzijde van mijn aanwezigheid.
Mijn tussen-ik en mijn wezens-ik vind ik binnenin terug, mijn nieuwe contactdeel bevindt zich voornamelijk op links en ik voel me nog steeds het totaal van alles.
Ik weet, dat ik in het kwetsbare gebied van de buik behoor te wonen.

...

Het duurt lang voordat ik besluit dat ik beter kan verhuizen. Dat ik me terug moet trekken naar mijn plek, zodat ieder ander deel verlost wordt van mijn dominantie. Ik pak mijn spullen. Al mijn gedachten van eigenheid en de baas spelen worden meegenomen naar mijn nieuwe domein. En ondertussen merk ik dat mijn leeftijd terugloopt. Ik kom aan in mijn buik. Daar zie ik dat het persoonlijkheidsdeel in eerste instantie bedoeld is om in een lichaam uit te groeien tot een heerser. Alleen in éérste instantie! Niet ook als laatste!
De persoonlijkheid dient geen heerser te blijven! Ik zie nu wat het daardoor verliest. Het contact!
Als een persoonlijkheid zijn contact kwijtraakt, dan dént hij de volledige autonomie in handen te hebben. En stilletjes zeg ik: 'Zo'n persoonlijkheidsdeel denkt te winnen door een ongekend verlies te lijden.' Het inzien gaat verder.
Ik zie dat alle, maar dan ook alle kwetsingen rechtstreeks doorgespeeld zouden kunnen worden naar het wezensdeel wanneer het persoonlijkheidsdeel er niet steeds tussen zou komen. Dit zou onnoemelijk veel woede, jaloezie, teleurstelling, frustratie en ergernis schelen! Het zien stopt.
Het zal genoeg zijn. Genoeg inzichten voor nu. Het is eigenlijk zo simpel.
'Bepaal dan nu een samenstelling die jou past', hoor ik dwars door mijn inzichten heen. Ik maak balans tussen al mijn delen. Een balans, waarin ik niet meer dan een vijfde deel van mezelf hoeft te vullen met mijn persoonlijkheid. Mijn aanwezigheid verandert alsof er een interne verbouwing gaande is. Ik dompel onder en voel hoe ik teruggebracht wordt tot mijn eigen portie.
Op het moment dat het voltooid is, besef ik wat het is om een echte aanwezigheid te zijn.
De kou is weg! De wereld is helder!
'Dit was les twee in transparantie', zegt Henrik boven me. Ik vind het best. Het maakt niet meer uit

waar het volgende moment mee gevuld gaat worden. Veel geleerd sinds ik hier ben. Het leven opent zich voor ontspanning. Ik ervaar hoe de vier andere delen zich beraden op een ontspannen samenwerking. Door deze ontspanning voel ik dat er een bundeling plaatsvindt. Als één deel voel ik me nu. Ik ben nu een samen-horende.

‘Open je voor ons’, hoor ik ergens vandaan. En ik open me als vanzelf om aankomende informatie toe te laten stromen. Nu ken ik bereidheid!...en ik ben er dankbaar voor.

Ik ben dankbaar dat mijn nieuwe totaliteit tot stand gekomen is.

‘Henricus Josephus Maria Hagemeijer... kom...’

Ik schrik van deze warme stem. Henrik geniet en voelt zich aangesproken. Mijn contactpunt was al geopend. Mijn tussen-ik aanschouwt de stem. De verbinding, die door mijn contactpunt werd opgevangen, doet mijn wezensdeel opstaan. Ik ben verbaasd over al deze acties tegelijkertijd. Mijn complete aanwezigheid verheft en verplaatst zich. Zonder moeite. "We" komen uit bij een plaats, waar mijn compleetheid nog verder gevuld wordt. Ik wist niet dat dit mogelijk was!

‘Mijn stem is je gegeven. Erken de autonomie.’

Haast schallend vullen deze woorden mijn aanwezigheid. Ik voel hoe genade en vergeving hun weg vinden. Zelfstandig wonen we samen in de grote stem van alle delen.

‘Neem dan nu de derde en laatste les in transparantie tot je, Hans’, hoor ik via de stem en direct besef ik, dat ik hierbij weer de dominante rol krijg toegewezen.

‘Niet helemaal.. als je onze steun toelaat’, fluistert Henrik.

‘Ik heb helemaal geen trek meer in een dominante rol’, zeg ik en op hetzelfde moment ontstaat er zo’n chaos, dat ik die hals over kop absorbeer. Zodra ik besef wat ik gedaan heb, gooi ik - zo snel ik kan - deze chaos naar mijn binnengezelschap.

Ik had gezegd dat ik geen trek had in een overheersende rol! Mijn contactdeel is bezig om de chaos gelijkmatig te verdelen. Mijn tussen-ik maant tot orde in deze wanorde.

Mijn wezens-ik kijkt toe en steekt geen poot uit. Henrik kijkt radeloos om zich heen.

‘Wat een zootje!’ roep ik uit.

‘Leer samenwerken, gebruik ons als steun’, zegt mijn tussen-ik op de achtergrond.

‘Opgeblazen kikkers, dat zijn jullie! Grote woorden! Rauwkost, gebakken lucht!

Zodra er samenwerking nodig is, reageren jullie ook vanuit je eigen stramien.

Jullie zijn net zo beperkt als ik!’

Zo dat is eruit. Dat vage gedoe van samenwerking heb ik op één hoop gegooid!

Ik draai me om en loop weg. Ik loop weer. Ik zweef niet langer. Zal me worst wezen.

Ik heb me veel te veel door het avontuur van eenheid laten inpakken!

‘Waar is je geduld?’ vraagt Henrik.

Hij is de enige die zich naast mij manifesteert. Samen lopen we weg.

‘Mijn geduld is op!’ Mijn ontevredenheid ontplooft zich via een tirade van gemopper.

Spetters vliegen in het rond als bij een hond die zich uitschudt na een koude douche en ik spui... tot ik leeg ben.

En dan ben ik leeg. Het gif is eruit. Ik val stil.

Lange tijd gebeurt er niets. Dan lopen we samen terug naar mijn rest en ik wil integreren.

‘Nee, dank je’, zegt het contact.

‘Wat nou?’ zeg ik...

‘Wat nou?’ roep ik. ‘Mijn niet toestaan me te voegen bij mijn rest? Wie ben jij wel om nee te kunnen zeggen?’

‘Niet voor je weet wat je hebt geloofd’, zegt mijn tussen-ik.

‘Wat, jij ook?’

‘Kijk eens wat jij draagt’, zegt mijn wezens-ik.

‘Ach stik!’ Geweigerd worden door je eigen delen is stom! Mijn kwaadheid wint het van mijn

angst. Ik loei ongenoegen uit en gooi er niet zulke frisse krachttermen uit. Mijn geduld is écht op. Mijn angst ontaardt zich tegelijkertijd. En ik zie wat ik aan het doen ben. Ik raak een groot masker kwijt! Ik heb de moed gekregen om te verliezen!

32. Het zesde deel

Het naar buiten brengen van mijn gevoelens is moeilijk voor me. Ik begrijp dat ik mijn gevoelige kant altijd heb geprobeerd te beschermen. Hoe onbeschermd ik me gevoeld heb, blijkt wel uit de hoeveelheid angst die ik droeg.

Angst is immers de afwezigheid van wat aanwezig zou moeten zijn...

‘Angst is de afwezigheid van samenwerking in je eigen delen en ontstaat als het persoonlijkheidsdeel een te grote plek inneemt.’

‘Wie zegt dit?’ vraag ik.

‘Angst zorgt ervoor dat je bepaalde gedachten vergeet’, zegt mijn wezensdeel en voegt zich bij Henrik en mij.

‘Het zal best’, zeg ik, ‘krijgen jullie dan problemen in de verwerking?’

‘Wij niet.’

‘Hierdoor verwerk jij niet’, hoor ik en ik weet weer niet wie dit zegt.

Ik kijk stiekem om me heen of ik me kan onttrekken, maar Henrik houdt me in de gaten.

Dan gebruik ik gewoon mijn tweede optie. Ik houd mijn mond en wacht tot het over is.

‘Beide reacties ontstaan uit angst’, hoor ik mijn wezens-ik zeggen.

Gaat je niets aan, denk ik zachtjes zonder iets te zeggen.

‘Ga je reactie aan’, zegt het contact, ‘ga je reactie aan!’

Ik voel me hier echt niet prettig bij! Ik voel me gedwongen. Ik haat dwang!

‘Ik heb geen zin meer. Ik weet echt niet hoe dit verder moet’, roep ik.

‘Dat is eerlijk’, hoor ik van alle kanten.

‘Ontvang onze hulp’, hoor ik ook nog.

Bits zeg ik: ‘Ik heb zo vaak aan een van jullie hulp gevraagd.’

‘Vraag toch naar ons allen!’ ‘Sluit toch niemand buiten.’

Ik zie dat mijn meZelf en het contactdeel onderling geen problemen hebben. Ik zie ook dat meZelf met geen van de anderen moeite heeft. Ik zie dat het contactdeel onbepaald met allerlei andere wezensdelen verbinding kan hebben. Het contactdeel heeft alleen moeite met Henrik en mij wanneer ik weiger om Henrik als een deel van mezelf te accepteren.

‘Henrik houdt het zicht op samenwerking. Jij niet!’

En de Stem geeft: *‘Het contactdeel heeft het vermogen zich te koppelen aan wezensdelen om bundeling te brengen. Het wezensdeel brengt de kracht van het contact tot leven en kan deze voeding doen uitstromen over alle delen. Henrik zorgt dat het contact via andere vormen teruggebracht wordt naar ontwikkeling.*

Het tussen-ik brengt de klank van het wezensdeel steeds opnieuw bij het persoonlijkheidsdeel en omgekeerd. Dit is de boodschapper.

Tot slot jouw deel: Hans is het unieke gebeuren. Wanneer Hans niet in totaliteit leeft met zijn andere delen brengt hem dat golven van gebeurtenissen. Dit om het verlies aan te vullen.

Wanneer Hans wel in totaliteit met zijn andere delen leeft, hoeft hij geen enkel gebrek te lijden!’

Ik ben er stil van.

Na de stilte besef ik dat ik altijd ál mijn delen nodig heb.

‘Waarom wordt dit niet eerder duidelijk?’ roep ik kwaaiig. En het antwoord druipt van me af. In de compleetheid brengt ieder deel in een gebeurtenis zijn eigen gezichtspunt in, als in een puzzel met zes stukjes. Heb je alle stukjes dan wordt het beeld duidelijk.

‘Een zesde stukje? Wat is dat zesde stukje?’ vraag ik.

Henrik helpt me het beeld te vangen.

'De Stem?'

'Ja, de stille stem', zegt hij rustig.

'Hoor die Stem ook bij mij?' vraag ik.

'Wie hoort die stem?'

'Wij allemaal?'

'Juist, wij allemaal.'

Ik ben toe aan een pauze en ga plompverloren zitten. Nu er weer een stukje bij is gekomen, vraag ik me af hoeveel puzzelstukjes ik eigenlijk nog moet ontdekken en of er ooit een eind aan komt. Ik voel er weinig voor om de rest van mijn leven op deze manier bezig te blijven. Kijk, het is wel leuk zo'n ontdekkingsreis, om te weten hoe je innerlijk in elkaar steekt, maar ik zou liever gewoon weer eens een normale conversatie houden.

Je leert hier niets over wat ik belangrijk vond om te weten. Niets over creativiteit, vakmanschap, welk vak dan ook. Misschien is dat innerlijk iets dat je achter je moet zien te brengen, maar dan zou ik willen weten hoever ik al gevorderd ben.

Kijk als ik nog maar een klein stukje hoef, dan kan ik wel de moed opbrengen om het af te maken. Ik ben tenslotte een perfectionist.

Mijn gedachten springen terug naar vroeger, toen ik nog gewoon in een lichaam leefde.

Openbare prestatie, daar was je als mens op aarde toe verplicht om je op te richten.

Ik verlang opeens naar anderen in deze wereld. Ik ben mezelf zat. Ik weet niet eens hoe ik anderen kan bereiken, hoe ik ze kan ontmoeten of contact kan maken.

Contact. Ik hoor het mezelf denken. Het contactdeel in mijn verzameling behoort zichzelf nu te activeren. En voor ik het goed en wel beseft ben ik opnieuw in mezelf verzonken.

Ook een oud patroon.

Laat ik dat maar onder ogen zien. Dat zal de bedoeling wel weer zijn.

Ik maak een nuchtere analyse: Mijn gedachten hebben me altijd kunnen boeien.

Ik heb onvermoeid jaren en jaren naar ze kunnen luisteren in verbazing over hun tomeloze stroom van aanvoer en passering.

'Zo heb je ook een hoop gemist', zegt Henrik. Stilte...

Stiltes, die vallen, worden vaak in gedachten gevuld. Stiltes zijn maar zelden rustpunten.

Stiltes kunnen lavend zijn, wanneer je beseft waar ze voor dienen.

Stiltes dienen. Stiltes dienen je altijd.

'In de diepste stilte hoor je al het andere', fluisteren stille stemmen.

En ik ga luisteren...

'Zolang je luistert, hoor je jezelf', wordt er om me heen gefluisterd door mijn eigen delen.

En ik laat de stilte dienen... en weldra klinken er stemmen van anderen. Echt van anderen!

Langzaam worden de stemmen bij elkaar gebracht en ik hoor ze zingen in harmonie. Zonder lied.

Zonder compositie. Geen koor. De Stem zegt: *'Dit is leven!'*

Het zal best.

En de Stem zegt: *'De stilte, die mijn stem is, vormt jouw zesde deel. En toch is er nog completering nodig.'*

Ik schrik een beetje. Ik voel me nog steeds aangesproken wanneer er imperfectie speelt.

Nog completering nodig... Deze drie woorden laten me met een rotklap terugvallen in mijn persoonlijkheidsdeel. Het spel gaat weer verder.

'Completering vind je in de stilte', helpt de Stem me.

Dit moet opgelost worden.

'Voor eens en voor altijd moet dit opgelost worden', roep ik.

'Ik heb completering nodig; hebben jullie dat ook gehoord?'

Geen antwoord. Mijn delen zwijgen in alle talen. Waarom krijg ik toch geen antwoord als ik hun hulp nodig heb? Ik begrijp, dat ik degene ben die moeite heeft met de woorden 'completering is nodig'. Wat ik niet begrijp is, dat mijn andere delen er niets aan willen doen.

Ik weet het niet meer.

Misschien is dit hele gebeuren ontstaan als een farce vanuit mijn eigen gedachtegang?

'Geef je je over?' hoor ik sterk in mijn achterhoofd.

'Nu niet!'

Ik krabbel mezelf bij elkaar. Ik denk na.

Zodra ik mezelf overgeef, raak ik beslist verder van complettering af.

Compleet maken is toch juist áánvullen. Waarom krijg ik toch regelmatig de vraag om mijn persoonlijkheid op te geven? Dit is al de zoveelste keer. Zo raak ik toch nooit compleet.

Waar ik bereid toe ben, is om mezelf terug te brengen naar één vijfde deel van de totaliteit.

'En de Stem van de stilte dan?' hoor ik mijn tussen-ik zeggen.

'Nou oké, dat door mij nog onbegrepen deel mag er ook bij, zodat ik terugval naar een zesde deel, maar verdere concessies doe ik niet', besluit ik luid en duidelijk.

Er valt een stilte. De zoveelste.

Het doet me niets. Ik wacht wel.

Het duurt wel lang. Héél erg lang...

Ik hang nu al uren tegen een symbolische wand van stilte aan.

Deze stilte heb ik vast over mezelf afgeroepen.

'Taal dwingt je de stilte te verlaten!'

'Ik heb toch...' Ik probeer ondertussen om met mijn rug weer tegen de stilte aan te leunen, maar val plompverloren op mijn billen. Blij ze te hebben.

'Vanuit de kant van het woord heb je billen, vanuit de kant van de stilte heb je er geen', zegt de stille Stem. En dan begrijp ik, dat de kracht van de stilte een wezenlijk deel uitmaakt van het transparant zijn, want toen had ik immers ook geen duidelijke handen en voeten.

Ik ben bereid om de stilte te accepteren als wezenlijk deel van mijn totaal.

Als er om de stille Stem te kunnen verstaan stilte nodig is, is dat akkoord.

Wat er nodig is, is complettering. Hoe eenvoudig nu.

Ik krijg een duidelijk overzichtsplaatje.

Dit is niet specifiek iets van hier, dit kan al plaatsvinden in een fysiek lichaam.

Ik zie dat een wakkere persoonlijkheid niet meer dan een zesde deel van de totaliteit in beslag neemt en zo samenwerkt met het tussen-ik als een vaste combinatie.

Ik krijg ook te zien dat het wezens-ik en de stilte dragers van de nacht zijn.

Henrik wordt gezien als verzameling van iedereen die in je leven voorkomt.

Het contact flitst af en toe, meestal diep in de slaap.

Maar ik slaap allang niet meer. Wat is er in mij veel veranderd!

Wat ben ik blij dat ik geleerd heb om te kunnen samenwerken met mijn andere delen!

Zichtbaar genietend zie ik al mijn delen, inclusief het persoonlijkheidsdeel, de dans der delen uitvoeren. En ik besef dat ik erbuiten sta. Ik sla de verrichtingen gade van al mijn delen.

Ik sta er buiten. Ik ben een zevende deel!

33. Het zevende deel

'Ik vertegenwoordig het overzicht in de aanwezigheid', zeg ik tegen de opkomende strijd vanuit mijn persoonlijkheidsdeel. In mij-nu zit niets van die strijd. Als overzichtsdeel ben ik de overkoepling van álle delen. Ik besta apart én in alle delen tegelijkertijd. Ik ervaar dubbelheid. Ik kan ieder deel afzonderlijk, maar ook gezamenlijk en zelfs tegelijkertijd gadeslaan. Ik ben het onpersoonlijke deel van het leven, dat meedraait op andere wetten. Ook ik draag verbindingen.

Mijn verbinding met de bundeling-van-zes is de kracht om deze groep tezamen te houden. Daarin ben ik zelfs tot in de stof werkzaam zonder zelf enig stoffelijk element te dragen. In de delen van deze groep kan zich van alles afspelen, edoch ik bewaar het overzicht. Wanneer er in mij de wens ontstaat tot in de vorm te komen, dan is het aan mij een directe lijn te starten, waarbij ik de delen van de groep in mijn volgorde activeer. Ik begin in de stilte om contact te maken via wat-er-is om zo het wezen te activeren, waarna de benodigde elementen voor stoffelijke manifestatie worden toegevoegd, te weten het tussen-ik, Henrik en als laatste de persoonlijkheidsvorm. Dat een stoffelijk leven zich vanuit de persoonlijkheidsvorm dient te ontwikkelen heeft een betekenis. Om stoffelijk materiaal te kunnen laten evolueren, is er een vorm nodig die het aannemelijk maakt dat stoffelijk materiaal iets bijzonders is. Daarvoor is het persoonlijkheidsdeel gecreëerd. Het tussen-ik met diens verbinding naar het wezen brengt een herinnering op gang, die de uiteindelijke evolutie van het stoffelijk materiaal kan gaan verwezenlijken. Stoffelijke voortgang is nodig! En nodig voor de ontwikkelingsgang van materie is aanwezigheid. Aanwezigheid ontstaat pas bij transparantie, daarin had het Hans-deel de juiste conclusie getrokken. Bij transparantie start ook het onzichtbare inzicht. Na transparantie ontstaat het Zicht. Het Zicht werkt altijd twee kanten op. Als overzicht is het onzichtbaar. Mijn vorm in deze. Als mogelijkheid voor *inzicht* zal het zichtbaar moeten kunnen zijn. Zodra het Hans-deel in staat is zich over te geven aan mijn zijn vervalt zijn mogelijkheid zich te onttrekken aan de groep. Zijn deelname krijgt dan een permanent karakter. De verwerking van zijn aardse leven zal opnieuw bekeken mogen worden op hoogtepunten als extra helderheid! Dit *doorzicht* brengt de totale evolutie verder. Zo draagt iedereen op eigen kracht een steentje bij aan het doorzicht van de mensheid.

Langzaam word ik wakker. Ik voel me nog wat licht in mijn hoofd. Ik voel me 'druk' van binnen. Ik zit vol met iets, terwijl ik tegelijkertijd leeg ben. Mijn gewoonlijke behoefte om de zaakjes in de hand te nemen, komt niet opzetten; ik voel niet de behoefte om op te staan en het heft in handen te nemen. Ik geniet van 'geen activiteit'. Zo voelt het dus om een één-zesde te zijn! De cirkel komt rond. In mij is een samenwerkingsverband gelegd dat sterker is dan wat ik tot nu toe heb ervaren. Kijk, als mijn delen bij elkaar zijn, zit ik praktisch vol. Maar dit is voller! 'Het is goed zo', hoor ik mijn delen samen zeggen alsof ze meer weten dan ik. Dat roept toch nog direct reactie bij me op. Dat had ik niet verwacht. Ik activeer en neem het heft in handen door te zeggen: 'Zo, en dan gaan we nu op weg om anderen te ontmoeten!' Toch wel weer erg spannend!

34. Ontmoeting?

'Henrik? Is er hier een wereld waar ik mensen kan ontmoeten?' Henrik splitst zich af van de groep en plaatst zich in zichtbaarheid. Daardoor weet ik dat ik ook zichtbaar ben. Ik grijp zijn schouder en zeg: 'Kom, laten we gaan.' Henrik zucht even, kijkt me dan aan en zegt: 'Is dit wat jij wenst?' En ik zeg: 'Ja.' Volmondig! Ik ervaar een vrijheid van handelen, die ik alleen maar kan hebben gewonnen door compleet te zijn. De kracht om anderen te besturen ben ik niet kwijt, want Henrik maakt zich klaar voor vertrek. We gaan op weg. Henrik en ik. Ik merk dat we op de een of andere manier afdalen. Niet dat het zichtbaar is, maar toch heb ik het idee dat we zakkende zijn. Op een gegeven moment komen we bij de ingang van een diepe grot.

‘Niet mijn keuze’, meld ik Henrik.

‘Kom met me mee naar binnen’, dringt Henrik aan, maar ik weiger. Hier heb ik geen zin in. Ik wil ergens komen waar de zon schijnt. Waar ik op mijn gemak een paar fijne mensen van hier kan ontmoeten. Henrik verzoekt me nogmaals uitdrukkelijk om hier binnen te treden.

Ik weiger opnieuw, ook uitdrukkelijk.

Hij blijft me aankijken, maar ik blijf nee schudden.

Hij haalt uiteindelijk zijn schouders op en we gaan verder.

Vervolgens komen we aan bij een kuststrook. Ditmaal heeft Henrik zich gehouden aan mijn verlangen. De zon schijnt en de temperatuur is bijzonder aangenaam. Ik kijk om me heen.

Het komt me bekend voor. Het hierna-nog-maals is minder uitgestrekt dan ik dacht.

‘Dat denk je maar’, zegt Henrik. Ik kijk naar mezelf. Ik zie dat ik weer een duidelijk stelsel tot mijn beschikking heb. Dit behoorlijk stevige stelsel is natuurlijk door mijn gevoel van neerdalen ontstaan. Verder terug dan dit hoeft ook niet, deze vorm voldoet. Ik wrijf in mijn handen en kijk om me heen. Ik sta op een blond strand met de wuivende palmen bij het azuurblauwe water.

Ik kijk om mij heen. Naast me staat Henrik en in de verte lopen een aantal mensen...

‘Kom’, zeg ik en ik zet het plots op een lopen. Ik zet er vaart achter.

‘Als jong mens kon ik goed hardlopen’, zeg ik achterom kijkend, maar Hendrik loopt naast me.

Hij knikt ijverig. Hij houdt me bij. Natuurlijk...!

Ik was vergeten dat hij in mijn lichaam ook al deel van mij uitmaakte; al was ik me toen niet van hem bewust. Ik merk wel, dat het in een stelsel moeilijker is om hem als deel van mezelf te zien.

We naderen die andere mensen.

Ik minder vaart, kom naast hen lopen en zeg enthousiast en licht hijgend: ‘Hallo, ik ben Hans.’

Ze kijken me aan of ik gek geworden ben...

En fel kijk ik Henrik aan en zeg: ‘We zitten hier ook helemaal fout.’

‘Jouw haast was ook zo groot’, geeft hij terug.

Gemakkelijk hoor..., mij de schuld geven.

Ik loop woest weg. Wat nu? Overmacht. *Hij* kent de weg. Verdorie! Ik zucht en draai me om.

Ik voel weerstand.

Deze weerstand ontstond eigenlijk al bij die grot. Daar begon de ergernis. Ik realiseer me ook, dat de reactie van die mensen geen antwoord op mijn begroeting was, maar een antwoord op mijn enthousiasme. Eerlijkheid!

Eerlijkheid is dat wat er in deze wereld leeft. Ik vraag me af hoe ik dit kan weten.

Het lijkt erop, dat ik ergens nog in contact sta met mijn andere delen.

‘Ongezien aanwezig zijn wij altijd al geweest, dus ook nu’, zegt mijn wezens-ik.

Ik ga op het strand zitten en kijk Henrik vragend aan. Henrik komt naast me zitten. En ik weet.

Ik weet dat ik nooit meer terug kan naar hoe het vroeger was. Ik weet dat ik me nooit meer kan onttrekken aan mijn andere delen. Ik weet dat ik er nooit meer onbewust mee kan omgaan.

Het werkt niet meer. Met mijn beide armen om mijn benen geslagen en mijn hoofd rustend op mijn opgetrokken knieën, tuur ik lange tijd over het water. Ik ben veranderd sinds ik hier ben.

Ik wéét het nu.

Ik kan mezelf niet langer voor de gek houden. Mijn maskers raken op.

Mijn façade, die ik in mijn vorige wereld had opgebouwd, is in elkaar aan het storten.

‘Dat komt omdat er hier geen vaste vorm bestaat’, zegt Henrik.

Ik weet het.

Wat ik jammer vind, is dat de contacten die ik op aarde opgebouwd had om mijn leven te veraangename, hier weg zijn. Intermenselijk contact lijkt iets te zijn van de aarde.

Veel mensen van mijn generatie moeten hier ergens leven.

Ik weet dat ze hier ergens moeten zijn, maar ik weet niet waar.

Mijn familieleden moeten hier ook ergens zijn. Mijn vader heb ik hier nog niet gezien. Maar hem hoef ik ook niet meer te zien. Anderen zou ik graag terugzien. Gewoon wat samen zijn met anderen. Als reïncarnatie bestaat dan begin ik te begrijpen dat dit vanaf hier gewenst wordt. Vanaf hier wil je op den duur heel graag terug naar de aarde. Genieten van het met elkaar samen kunnen zijn.

Er ontstaat een innerlijke consternatie in mezelf, want ik besef plotseling hoe de heimwee van mijn vrouw tot stand gekomen is. De kinderen en wij woonden ver van elkaar. Didy wilde gewoon aanwezig kunnen zijn wanneer nodig. Ik vond dat overtrokken. De kinderen hadden hun eigen leven en wij dat van ons. Mijn contact met hen zat meer van binnen. Didy leeft bewuster in de aardse wereld dan ik ooit gedaan had!

Tranen beginnen over mijn wangen te biggelen. Ik ben nooit zo betrokken geweest.

Ik genoot meer van binnen dan van buiten van de mensen die er in mijn leven waren.

Met sommigen had ik een warme vriendschap. Bij de meeste mensen ontstond er in mij geen behoefte aan contact. Soms kon ik wel profijt trekken uit de mensen met wie ik in relatie stond. De weloverwogen vitamine R. Héél belangrijk volgens mijn vader.

Mijn vader was een gewiekste zakenman en zag mensen uitsluitend als vitamine Relatie.

Hoe ervan te profiteren. Dit was een kunst, die hij beheerste tot in zijn vingertoppen.

Ik haatte het, maar deed het zelf ook. De paplepel viel niet ver van de boom.

Ik was lang niet zo erg als mijn vader, lang niet! Maar ik maakte er wel gebruik van. Mensen eerst beoordelen op hun functie en dan de mogelijkheden, die hun functie mij kon bieden, benutten.

Die vriendjespolitiek, waarvan de aarde nog steeds bol staat, heb ik ook gebruikt.

De laatste vijftien jaar van mijn aardse leven heb ik geprobeerd om zonder die vorm van manipulatie te leven. Dat wel. Ik heb het geprobeerd.

Henrik zit geduldig naast me en kijkt me aan na deze lange, intense gedachtegang.

‘Je hebt je leven toch gebeterd’, zegt hij opgewekt.

‘Ik heb niet volledig geleefd volgens mijn eigen aard; ik heb de vergiftiging door mijn vader serieus genomen. Ik heb deze stelling zelfs uitgedragen als zijnde belangrijk’, zeg ik terneergeslagen.

‘Dat is waar. Maar zo’n sterk karma wist zich niet in één generatie.’

Ik kijk op en kijk Henrik ongerust aan. Ik denk aan mijn kinderen.

‘Het vergif heb je niet doorgegeven’, zegt Henrik uitdrukkelijk.

‘De aard dient zich uit’, zegt hij nog. Ik hoor hem al niet meer. Henrik geeft me alle tijd om mijn moedeloosheid te beleven.

‘Hier kan ik toch niet in blijven hangen’, zeg ik op een gegeven moment. ‘Hier schiet ik niets mee op. Wat geweest is, is geweest.’

Ik verzamel mijn moed en mijn doorzettingsvermogen en sta op. Henrik blijft zitten.

Kijk, daar kan ik pissig om worden. Hij is toch een deel van mij.

Een deel wat me zou moeten steunen. Een deel dat weigert mij te volgen.

‘Als ik een duidelijk besluit neem, dan kun je me er toch in steunen?’ vraag ik hem op de man af.

‘Het is *jouw* besluit’, zegt hij.

‘Van samenwerking is zo toch geen sprake als jij me niet volgt’, zeg ik vinnig.

‘Van samenwerking is inderdaad geen sprake’, zegt Henrik op zo’n teleurgestelde toon, dat mijn ogen opengaan.

‘Sorry’, zeg ik hem, ‘ik ben zolang de baas geweest dat ik delen moeilijk vind.’

‘Delen vermeerdert altijd jouw mogelijkheden’, zegt Henrik nog steeds teleurgesteld.

Ik ga weer naast hem zitten.

Henrik zegt zachtjes: ‘Hier leer je omgaan met je eigen aspecten. Op aarde leer je omgaan met anderen. Alles heeft een en dezelfde functie. Je bent zowel een individu als een deel van een groep. Waar je ook bent. Hier of in de stof. De opdracht blijft dezelfde!’

Mijn overlijden gaf me het verlies van contact met mijn achterban. Maar die vorm van contact maken kan ik hier leren. Iets in mij neemt het van me over. Ik ervaar, dat ik me wil minimaliseren tot mijn één-zesde deel. Overgave, hoor ik vaag van binnen. Ik ervaar, terwijl ik smelt in omvang en belangrijkheid, dat Henrik ook weer invloeit.

Ik merk dat mijn transformatie in transparantie start. Mijn andere delen kunnen hun aanwezigheid weer kenbaar maken en ik voel me weer verbonden en compleet op mijn plaats van zijn.

Mijn aanwezigheid stelt zich op in het landschap. Ik ontvang een verheldering. Dit de baas spelen, deze ogenschijnlijke winst voor mijn persoonlijkheidsdeel, brengt overduidelijk verlies van transparantie en eenheid. Nu ik aan belangrijkheid verloren heb, wordt de winst weer zichtbaar. Wanneer ik mijn dominantie verlies, kunnen alle delen zich manifesteren, waardoor mijn zijn een aanwezigheid wordt. Als aanwezigheid heeft ieder deel zijn kracht en warmte te bieden.

De verschillen zijn in overeenkomst samengebracht.

De groep is één.

'Stel je eens voor... dat je hier andere aanwezigheden bijhaalt', hoor ik de Stem zeggen.

Berusting is zo aangenaam. De strijd, die ik zolang gevoerd heb om winst en aanzien te behalen, is eindelijk weggevloeid. Wat het me brengt, is permanente vrede.

'Deze vrede is de startplaats om het leven de kans te geven zichzelf te manifesteren', spreekt de overkoepeling.

Ik voel de steun van de overkoepeling aan ons allen. Nooit eerder heb ik me zo beschermd geweten! Het doet me denken aan mijn geloof in God. Van Hem verwacht ik ook bescherming én onvoorwaardelijke liefde. Permanente vrede. Deze overkoepeling lijkt me dit te bieden!

'Last van hoogtevrees?' hoor ik zeggen. Ik weet niet wie het zegt en ik heb ook geen zin om het uit te zoeken. Wanneer we met zijn zessen in deze aanwezigheid present zijn, waarom zou ik dan steeds degene moeten zijn die het initiatief neemt? Laat een van de anderen maar eens uitzoeken of er last van hoogtevrees aanwezig is in ons totaal. Ik merk dat geen van de andere delen actie onderneemt. Zoals gewoonlijk! Het is zeer opvallend, dat iedere keer alleen mijn deel actief wordt. 'Ieder deel heeft zijn eigen functie', vang ik op. Dat zal best. Ik houd me stil, wil niet meer mijn nek uitsteken. Ik geef alle andere delen de kans om zich te laten zien.

Ik ben overigens best geïnteresseerd in de taakverdeling van de rest. Dat kan ik niet helpen.

Dat is inherent aan mijn deel, denk ik.

'Dat is juist', krijg ik te horen.

'Zoals jij het reactiedeel bent, zo zorg ik voor de actiekant', zegt het wezensdeel en het vervolgt:

'Ik ben degene, die een impuls tot leven kan brengen door deze impuls door te geven aan het tussen-ik.' 'Prachtig', denk ik hardop.

'En ik zorg er dan voor, dat deze impuls wordt omgezet in wens en verlangen en daarna doorgroeit tot een behoefte. Daarom spring jij steeds op', vult het tussen-ik geanimeerd aan.

Vals!... Als een marionet voel ik me. Als een trekkop aan een touwtje.

Ik ben het er overigens helemaal niet mee eens. Ik ben geen hansworst! Daar heb ik sterk voor gewaakt! Ik wist al heel lang dat, wanneer je een wens had die toch niet dichterbij te halen viel, je die beter kon opgeven. Dat heb ik immers vaak genoeg gedaan!

Smalend vraag ik aan mijn tussen-ik: 'Heb je zelf ooit enige andere actie gepleegd naast dat omzetten van een verlangen in een behoefte?'

Geen antwoord... Daar kan ik pijnlijk om worden...

Ik blijf dit niet doen! Ik keer terug naar het collectief en open me voor allen. Daardoor begin ik te begrijpen dat het wezensdeel zijn impulsen verstuurde om ze tot uitdrukking te kunnen brengen. En daar had hij mij voor nodig! Zonder mij viel er niets te openbaren!

Dat is een geruststelling, maar het zit me nog niet helemaal lekker.

'Heb ik nog iets anders gedaan dan de behoeftes uitwerken, die zo galant werden doorgespeeld

door mijn tussen-ik?' sneer ik.

'Jawel', hoor ik van meerdere kanten. Mijn tussen-ik komt met een verklaring. Het kan maar beter een goeie zijn.

'Iedere respons, die jij onderneemt op een behoefte, doet een beroep op jouw ethische en esthetische fijngevoeligheid. Hierdoor ontstaat keuze. Deze keuze brengt je de vrijheid om deze behoefte te toetsen aan wenselijkheid. Welk aangedragen verlangen is wenselijk voor het persoonlijkheidsdeel en welk is wenselijk voor het totaal?

Bij gekozen wenselijkheid voor je eigen deel breng je een actie gericht op vergroting van het persoonlijkheidsdeel tot beleving. Als de wenselijkheid aanblijft, verandert hij in begeerte. Maar bij gekozen wenselijkheid voor de groep breng je een reactie op gang, waardoor álle andere delen geactiveerd worden en gaan meedraaien, zodat de wenselijkheid vanzelf verwezenlijkt wordt en tot vervulling komt.'

Mooi gesproken, ik ben voldoende gekalmeerd.

Ik begin de belangrijkheid van mijn eigen deel in te zien. Loop ik mijn eigen neus achterna bij een impuls, dan verbreek ik de reactieketen voor de rest. Ik kan ook voor de groep kiezen, dan gooi ik wens en verlangen de groep in en dan kan er daar samenwerking ontstaan, zodat ik de wijsheid en het inzicht van allen mag gebruiken in mijn eigen deel.

Maar dit kan alleen als ik me bewust ben van de impuls.

'Dus, jullie zijn behoorlijk afhankelijk van mijn keuze', zeg ik triomfantelijk en laat deze zin even nasudderend in de uitgestrektheid van het moment.

'Alleen voor het stuk dat helderheid behoeft', zegt het contactdeel.

'Het zou er uitzien', fluistert het wezensdeel.

'Onze werkwijze is transparant', zegt de stille stem, 'onzichtbaar dus, om te voorkomen dat er doelbewust profijt getrokken kan worden. De draagwijdte die het contact, het wezensdeel en ik hebben bij een impuls is van geheel andere orde.'

Alsof ik opzettelijk profijt zou trekken uit een impuls.

Ik moet eerst nog zien te ontdekken wanneer ik ze binnenkrijg.

'Ik begrijp hieruit, dat die orde van jullie mij boven mijn pet gaat', zeg ik hooghartig. 'Ik leid eruit af dat mijn deel uitsluitend bekrompen te werk kan gaan', gooi ik er nog sarcastisch achteraan.

'Klopt', zegt de Stem.

Ik ben beledigd. Zelfs zwaar beledigd. Alsof alles wat ik doe voor eigen interesse en belang is.

Alsof ik me nooit heb opgeofferd... 'Door je over te geven aan een belang van iemand anders?' word ik onderbroken. En voor ik ook maar iets kan zeggen, gaat mijn tussen-ik verder: 'Stel voor dat jij je bewust overgeeft aan het belang van iemand anders, dan is er nog steeds opbrengst. Dan trek je die ander de klei in.'

'Het enige belangeloze dat een persoonlijkheidsdeel kan doen', voegt het wezensdeel toe, 'is de impuls doorgeven aan de groep. Dat is werkelijk de enige onzelfzuchtige mogelijkheid. De persoonlijkheid heeft dan een impuls doorgegeven zonder er zelf de revenuen van op te strijken.'

'Dus het enige dat ik in het vervolg moet doen, is de impuls die ik opvang doorgeven aan de rest?' vraag ik verwonderd en bedenk me op hetzelfde moment: toen ik dat probeerde, kreeg ik geen antwoord uit mijn groep. Toen lieten ze me gewoonweg stikken.

'Je vergeet mij', zegt Henrik. Dat is waar. Henrik was de enige die me bijstond als de rest me in de steek liet...

Ook pas vanaf het moment dat ik me echt van hem bewust werd!

Daarvoor was het mijn wezens-ik, dacht ik. En daarvoor mijn tussen-ik, geloof ik.

Zeker weten doe ik dit niet. Het kan ook zijn, dat ik gesteund werd door het deel dat me ter bewustwording werd aangeboden.

'Waar denk je dat ik voor dien?' vraagt Henrik.

Zijn ogen glimmen als hij zegt: 'Vergeet niet dat ik symbool sta voor de ander. Jij en ik zijn de delen waar het waarmaken van belangeloosheid het moeilijkste is.'

'Waarom?' vraag ik.

'Wat deed ik voor jou?' gaat Henrik verder alsof hij me niet hoort. 'Bestonden mijn handelingen niet uit begrijpen, tegengas geven, steunen, sturen en incasseren, naast het uitdragen van mijn wensen en verlangens? Maar realiseer je eens... was ik écht afhankelijk van jouw buien, was ik écht ondergeschikt aan jouw oordelen? Of was ik de spiegel waarin je kon zien, hoe jij jezelf hielp om tot jouw beslissingen te komen?'

'Wat een hoop vragen', zeg ik en ik merk dat ik nog bezig ben met wat me verteld is over die impulsen, maar ik wil niet tactloos zijn en zal Henrik's vragen beantwoorden.

Al denk ik wel, dat ik daarmee de impuls naar me toetrek. Dan volgt daar weer uit, als ik goed doordenk, dat ik de vertaling van een impuls ervaar als de wil om iets te doen of te laten...

Zonder me nog druk te maken over impulsen zeg ik hem: 'Ik zie jou als kameraad, wanneer ik het in mijn kop krijg om mijn eigen verhaal te volgen. Ik zie je als de ander, wanneer je dwarsligt. Ik zie je als hulp voor iedere keer dat ik in de knoop zit en jij me verder brengt. Ik zie je als een man, die me leert het leven hier te begrijpen en ik zie je als degene die me niet in de steek zal laten...' Hij heeft volkomen gelijk.

Ik heb hem gebruikt als steunpilaar, als klankbord en als pispaal. Vol eigenbelang.

Het contactdeel helpt onverwachts in ons gesprek: 'Jullie delen zijn beide nodig om kristallisatie te verwezenlijken. In alle eenvoud zijn jullie beiden in dienst van verheldering. Hans aan de ene kant en Henrik aan de andere kant. Iedere impuls krijgt een baatzuchtig vervolg wanneer Hans zijn verlangen behoudt dan wel doorspeelt naar Henrik en er op deze wijze duidelijkheid moet ontstaan in het waarom van de wil.

Beider wilskracht draagt een motivatie aan die ergens anders op gericht is. Als de persoonlijke wilskracht van Hans en Henrik is overwonnen door de impulsen niet voor eigen of voor ander gebruik in te zetten, maar terug te geven aan het totaal in de aanwezigheid, dan ontstaat er naast groothartigheid ook de opening naar de subtiele wilskracht van de overkoepeling, die op haar beurt weer de poort opent naar de ziel, die weer de poort is naar...'

Prachtig gezegd. Ik ben er stil van. Even dan, voordat ik het woord weer neem: 'Dus, als ik zelf een impuls gebruik of Henrik ermee bestook, dan is deze impuls voor eigen voordeel gebruikt, maar hij brengt wel duidelijkheid in wat ik te leren heb. Dan is dat toch een prima zaak?'

'Dus jij gebruikt mij uitsluitend voor jezelf?' vraagt Henrik, 'en hoe ik er vanaf kom interesseert je niet?'

'O, maar ik ben blij met jou! Ik heb je nodig!'

'Weet je wat je nodig hebt? Toewijding heb je nodig. Dat zou je mij moeten geven', zegt hij.

'Dan help jij mij niet, maar ik jou', zeg ik weer.

'Dat is nog maar de vraag', zegt Henrik, 'toewijding lijkt op een vorm van opoffering, maar treft een ander doel.'

'Een doel dat bij ons behoort', zegt het wezens-ik, 'een doel dat hoort bij het contact, bij gedeelde stilte en het overkoepelende zijn. Voornamelijk bij het overkoepelende zijn!'

En de stille stem voegt toe: 'Toewijding brengt de mogelijkheid dat overkoepelingen elkaar steunen tot in de materie. Maar dan moet je wel toewijding geven...'

'Oké oké, ik geef al toewijding! Heb ik met de toevoeging van toewijding deze actie afgewerkt? Wordt alles onderhand weer rustig?'

'Niet zolang jij nog zo pulseert', hoor ik ergens vandaan.

'Dus ik word als de onruststoker gezien? Trouwens, je kunt mij wel de schuld geven door te zeggen dat ik voor de onrust zorg, maar ik kan nooit de oorzaak zijn. Van wie krijgt het wezens-ik die impuls, waardoor dit hele gedoe begint?'

‘De oorspronkelijke impuls komt vanuit de overkoepeling’, antwoordt het wezens-ik, ‘de bedoeling van een impuls uit het overzicht is dat die impuls er weer in terugkomt na beleving. Als jij, als persoonlijkheidsdeel, een impuls gebruikt voor verheldering en beleving van jouw delen in jezelf, dan kán ook uit *jou* deze impuls naar het overzicht terugvloeien. Daar hopen we iedere keer op, wanneer er een impuls verzonden wordt.’

‘Hoe vaak verzenden jullie zo’n impuls?’ vraag ik terwijl ik rustiger word.

‘Niet te tellen hoe vaak. Volop kansen dus. Iedere actie ontstaat vanuit een impuls. Sommige impulsen hebben een lange levensloop. Vanuit één actie ontstaat een keten van reacties en een hele karavaan aan gevolgen. Andere impulsen zijn zo voorbij. Zeker die impulsen die rechtstreeks doorgevoerd worden naar het totaal! Wanneer je een impuls doorsluis aan de groep kan deze een ongekrompen vervolg krijgen.’

Ik laat het allemaal bezinken. ‘Maar dan doe je toch niets meer, als je alleen impulsen doorstuurt?’
‘Dan ben je waarlijk een één-zesde deel en mogen wij allen intreden in de overkoepeling. Intreden in het overzicht is voor jou zoiets als de hemel betreden.’

Ik weet niet wie dit zegt, maar ik ben er stil van. Nu begrijp ik waarom ze mij vanaf het begin gevraagd hebben om overgave. Dan zou mijn hele toekomst dichterbij geweest zijn.

35. Wakkere slaap in het licht

Daar zit ik dan. Een één-zesde deel te zijn in mijn aanwezigheid om een impuls te ontdekken en door te sturen. Ik voel ze onopvallend opkomen... als een aanloop om later iets te gaan doen. Ergens herken ik dit. Ik weet dat ik vroeger ook impulsen heb doorspeeld, maar toen liet ik ze los in mijn directe omgeving. Werkte perfect!

Nu laat ik ze op Henrik los, om te zien of hij reageert, maar hij heeft me door. Ach, ik probeer maar wat, stuur ze gewoon door aan het totaal. Aangezien ik toch niet hoogstaand genoeg ben om te mogen ervaren wat de rest van mijn aanwezigheid ermee zou doen, heb ik zoiets van ‘ach laat maar’. Berusting. Het is wel passief. Veel variatie is er niet.

Het lijkt op pingpongen zonder tegenstander, zelfs zonder muur. Balletje verschijnt, balletje krijgt tikkie terug, balletje verdwijnt. Einde. Opnieuw en opnieuw. Ik ben moe.

Wat ik wel merkwaardig vind, is dat mijn geheugen begint te vervagen. Ik herinner me steeds minder. Zelfs het belang van herinneren raakt zoek. Ik zie ook hoe ik steeds doorzichtiger word. Net als de rest. Ik val in slaap.

Ik weet zeker dat mijn één-zesde deel ligt te slapen. Henrik, mijn tussen-ik en het wezens-ik zijn ook in rust. Ik ervaar een vage activiteit in het contactdeel, dat met de stille stem iets nog onzichtbaars aan het ondernemen is. Ik wacht wel af. Ik weet dat ik slaap.

Ik word wakker aan de andere kant van mezelf. Aan de andere kant in mijn aanwezigheid. Ik zit duidelijk aan de kant van de hogere functies. In mijn onderdelen begint steeds meer licht te verschijnen. Totdat het licht overal is.

Ademloos zie ik middenin dat licht een nog fellere lichtheid ontstaan.

Het is een helderheid, die steeds meer compactheid vindt, als een stralend ochtendzonnetje. Tot mijn grote daar ineens Twinkeltje.

Het effect, dat ze op me heeft, is nog steeds groot. Ik zie haar lichtintensiteit zich nóg verder uitvergroten. Pure vreugde om het weerzien vervult mijn hele aanwezigheid en alle delen worden wakker.

‘Herken je me nog?’ vraagt Twinkel.

‘Natuurlijk! Jij komt me vergulden met een bezoekje. Waarvoor ik je dankbaar ben.’

‘Ja, maar herken je mij?’ vraagt ze opnieuw. Iets in mij brengt me terug naar de echtheid van een eerder moment. Net aangekomen, liggend in het rusthuis, lag ze onaangekondigd naast me.

Het jonge, vrolijke meisje dat me opa-meneer noemde. Verwonderd kijk ik haar aan. Ik zie mijn voortgang die ik gemaakt heb. Van dat moment tot dit moment ligt een wereld van ontdekkingen. 'Die ik niet hoefde te doen, omdat ik niet zolang ben weggeweest', zegt Twinkel.

Ik knik.

Begrijpelijk.

Twinkel was in staat om haar lichtende gestalte snel terug te vinden. Ik verbaas me over mijn redenering. Ik, als Hansdeel, zou beslist gevallen zijn over het woord terugvinden. Daar zat iets bij, wat voor mij boven mijn pet van bewijsbaarheid zou zijn gegaan. Dit zou immers inhouden dat ze het eerst h d, toen kwijtgeraakt was en het daarna weer tegenkwam. D t zou het persoonlijkheidsdeel gezegd hebben... Gelukkig kan ik het laten gaan.

Ik merk dat ik nóg meer een geheel word.

'Doe jij dat, Twinkel?' vraag ik voorzichtig.

'Integratie in het licht der delen gaat automatisch', zegt ze, wetende dat ik daar niet wijzer van word. Het is rondweg kostelijk om te ervaren dat geen enkel deel plannen maakt om te ontsnappen.

'Ik ben mezelf ontstegen', zing ik triomfantelijk.

'Ik ben mezelf ontstegen', zingt de hele aanwezigheid en ik kijk plotseling met de ogen van Twinkel.

'Niet schrikken', zegt ze schalks. Ik kijk met haar ogen naar de intense blijdschap van die prachtige aanwezigheid, die iets verderop een vreugdedansje aan het maken is.

'Hoe prettig is het om afstand te kunnen nemen van je eigen perikelen', zeg ik en kijk stralend om me heen.

'Weet dat jij dit licht kunt dragen', hoor ik voordat ik teruggezet word in mijn eigen aanwezigheid. En ik begrijp, dat wérkelijke eenheid in je delen zorg draagt voor het ontmoeten van anderen in het licht.

'Licht maakt alles gemakkelijker', zeg ik tegen Twinkel die nu weer naast me staat.

'Ditmaal mag je behouden wat je in deze staat hebt beleefd. Zo dadelijk zal je wakker worden in je persoonlijkheidsdeel. Je zult de herinnering aan het licht behouden en ernaar verlangen.

Dat is de kracht van een impuls die de overkoepeling bereikt!

Tot nu toe zat je te veel in je persoonlijkheid om er iets van te onthouden en mee te nemen.

Ditmaal is het anders, omdat je als één-zesde deel bent gaan rusten, waardoor het mogelijk wordt om de hele aanwezigheid de overkoepeling in te trekken. In die overkoepeling is licht een natuurlijk bestanddeel. Grappig h ?'

Grappig? Ik vind het fenomenaal.

Als ik exact in mijn   n-zesde deel weet te blijven, dan kan ik wakker worden in de overkoepeling, terwijl ik dat dan bewust merk en blijf wéten! Eindelijk!

Eindelijk weet ik hoe het zit! Eindelijk weet ik het hoe. Nu nog het waarom...

Dat je toch eerst moet sterven om erachter te komen wat het leven je te bieden heeft.

Hoe wonderlijk zou het zijn om dit te weten als je nog in een lichaam woont.

Maar ja, dat zal wel niet mogen, anders was het al lang bekend geweest.

'Voor alles is een juiste tijd', zegt Twinkel.

'Het is toch een persoonlijke ervaring', zeg ik zonder erbij na te denken. Ik moet beslist weer in mijn persoonlijkheidsdeel zitten. Hoewel ik niet heb gemerkt dat ik wakker werd.

'Zo subtiel is het nou', zegt Twinkel.

Ik weet het. Ik weet het. Ik weet het altijd pas achteraf. Nooit tijdens het moment.

'Dat geeft niet, dat ontwikkelt wel', hoor ik meZelf zeggen en ik word dit wezensdeel en zeg: 'Ik weet dit, omdat ik zelf de impuls van wakker worden naar het Hansdeel heb verzonden en hij laat zowaar de impuls voor wat die is. Hij blijft in zijn   n-zesde deel! Knap van hem.'

‘Deze kans mag benut worden’, zegt het contactdeel en het maakt verbinding met de stille stem. Een serene rust daalt neer op onze complete aanwezigheid en de omgeving vervaagt. Er komt zachtheid opzetten. Zoals het vroeger kon gaan waaien, zo komt er nu een milde bries van zachtheid, die ons ten volle omhult...

Importantie, belangrijk zijn. Het vervaagt.

Deze eenheid brengt ons terug totdat we precies zo belangrijk zijn als ons toegewezen deel. Eén triviaal menselijke aanwezigheid tussen een gigantisch aantal anderen. Belangrijkheid is volkomen te verwaarlozen en er ontstaat Stilte. Deze Stilte is zuiverend!

Grootseheid is pas echt te ervaren, als je teruggebracht bent tot je allerkleinste belangrijkheid! Hans zegt, dat het ongelooflijk is om deze beide uitersten te ervaren. Hij beleeft er duidelijk plezier aan. Voor de eerste keer, dat wel, zo zegt hij.

De zachtheid is púre tolerantie. Het is duidelijk dat de kracht van de Stilte deze zachtheid heeft opgeroepen. Zo is het eenvoudig om anderen te accepteren zoals zij zijn. Nu deze pure tolerantie door ons heen gaat, verdwijnt alle verborgen ergernis.

‘Ja’, zegt Hans verguldt, ‘hoe kleiner je je maakt, hoe groter het effect.’

In deze grote Stilte komt de stille stem en het contactdeel als vanzelf meer tot leven door diep, wérkelijk contact. Het vijfde en zesde deel zijn belevendigd in besef en Hans wordt er stil van. Vervolgens wordt er contact gemaakt in de beide aanwezigheden tussen het Hans- en het Twinkeldeel. Vanuit Stilte opent dit contact dieper liggende gebieden. Er leeft een grote oprechtheid achter het Twinkeldeel en ze vraagt mijn totale aanwezigheid erin af te dalen. Terwijl het Hansdeel het griezelig vindt, gaan toch alle delen verder met het benaderen van de peilloze diepte. Over de rand van de diepte komt haar aanwezigheid ons tegemoet en dan is er een bijzondere vorm van deling. Ik zie haar zoektocht naar púre tolerantie, kracht en zachtheid en ik weet dat zij ook mijn verzameling ziet.

‘Weet en beséf dat dit soort *wérkelijke* uitwisselingen plaats kunnen vinden tussen gebalanceerde aanwezigheden en niet wanneer de zes delen een beetje rommelig zijn’, zegt Twinkel’s aanwezigheid.

‘Wat dan met Didy en mij?’ meldt plotseling het Hansdeel: ‘met haar heb ik intens geleefd! Met háár wil ik dit kunnen uitwisselen.’

De stille stem zegt: ‘De verbinding die jullie mochten genieten, besloeg een aantal van jullie zesden.’ Stil is het Hansdeel weer en hij wacht rustig af. Alsof hij donders goed beseft dat deze hele toestand onmiddellijk opgeheven wordt als hij ook maar iets doet.

Doordat hij zich zo bewust weet te onthouden van reactie, gebeurt er iets.

‘Gevuld worden door een andere aanwezigheid brengt een verwerkingsproces op gang. Het is de aanzet tot een nieuwe samenstelling! Deze integratie is een cadeautje van je hogere delen. Nu wordt je nog meer heel’, zegt Twinkel.

‘Maar leef ik nu niet in jouw aanvulling?’ vraagt het Hansdeel en verbind zich spontaan met het tussen-ik dat zegt: ‘Je beseft de kortzichtigheid en de kwetsbaarheid van het persoonlijkheidsdeel. Ook het doel dat het dient. Om vanuit blindheid opening te creëren om duidelijkheid te krijgen in de eigenschappen en de inhoudelijkheid ervan.

Nu uitzicht op al de delen meer inzicht heeft opgeleverd, begrijp je de beperking van de lichamelijke mens, die maar zelden verder kijkt dan de eigen neus lang is. Zo was jij ook.’

‘En toch... had ik wel dat vage verlangen. Dat verlangen dat onhoorbaar aanwezig was in de zoektocht naar mezelf. Zoekend naar mijn diepere gedachten in de stilte van de kamer’, zegt Hans en hij gaat door: ‘De functie om een ander als bron van informatie voor mijn innerlijk te zien was me tijdens mijn lichamelijke periode niet duidelijk. Dat heb ik pas hier geleerd van Henrik. Ik heb ook niet veel aangenomen van anderen. Ik trok het me wel aan, maar ik nám het niet aan.

Ik liet het bij de ander.'

'Daar miste jij het heldere zicht', antwoordt Twinkeltje, 'ieder ander draagt aan vanuit eigen vermogen. Daar waar het vermogen van een ander het jouwe overstijgt, mag je onderzoeken in aannahme. Gebruik aangedragen gegevens via het Henrikdeel. Hij is in staat de baatzucht te neutraliseren.'

'Hoe dan?'

'Keer eerst weer terug in je totaal', zegt Twinkel.

'Zit ik daar dan niet meer in?' vraag ik onrustig. Zonder dat ik het in de gaten heb gehad, zit ik weer in het Hansdeel. Dat onbewuste zou onderhand toch over moeten zijn.

'Stap nu uit je Hansdeel en maak contact met Henrik', zegt Twinkel.

'Hoe kan dat nou? Hoe kan ik nou contact maken met Henrik als ik niet in mijn persoonlijkheidsdeel zit?' vraag ik.'

'Wil je duidelijkheid?' vraagt Twinkel.

'Ja, natuurlijk!'

'Dan stap uit je persoonlijkheidsdeel.'

36. De overkoepeling

Als ik duidelijk aangespoord word, legt mijn weigering nog steeds alles lam.

'Onderzoek of je wilt weigeren of helderheid wilt', zegt Twinkel.

'Dat is een domme opmerking', zeg ik verontwaardigd, 'natuurlijk wil ik het kunnen begrijpen.'

'Dan geef je weigering op.'

'Ik sta nog in verzet.'

'Met verzet maak je de verwarring alleen maar groter', zegt Twinkel en vervolgt: 'via weigeren trek je je het wel aan, maar je trekt er geen lering uit. Jouw les ligt bij de keuze tussen verzet of helderheid. Dáár ligt het bepalende punt in jezelf! Stap uit je persoonlijkheidsdeel', zegt Twinkel. Ditmaal doe ik het, omdat ik het snap.

Ik stap uit mijn persoonlijkheidsdeel door het stilletjes te reduceren tot volkomen onbelangrijk. Henrik staat op, maakt zich zelfstandig los uit mijn aanwezigheid en trekt op zijn beurt het persoonlijkheidsdeel uit het totaal. Omgekeerde volgorde! Verbazingwekkend om te zien dat het tussen-ik en het wezensdeel zich direct bij het persoonlijkheidsdeel aansluiten en het ieder aan een kant ondersteunen!

Het persoonlijkheidsdeel met zijn beide compagnons krijgt weer een stelsel, terwijl ik het hele spel mag bekijken vanuit de andere delen van mezelf. Het hogere is lijkt zo gescheiden van het lagere.

'Wees stil', zegt Twinkel en ik weet dat ik in het stiltedeel moet blijven.

Het Hansstelsel, dat zich tegenover Henrik gevormd heeft, ervaart zichzelf als losstaand.

Henrik heeft ook een stelsel, maar eentje van een lichtere substantie.

'Wat apart om dit te beleven', fluister ik op mijn allerzachtst richting Twinkel.

'Ik zou....'

'Wees stil!' fluistert Twinkel.

En ik ben stil.

Ik beleef dat het Hansdeel is opgebouwd uit een aantal overtuigingen.

Henrik is vloeiender, omdat hij 'de ander' vertegenwoordigt en daar is een veel ruimere variatie in mogelijk. Ik ervaar hoe beiden op elkaar reageren. Wanneer Henrik iets stellig beweert, dan reageert het Hansdeel hierop door in te krimpen. En als Henrik iets inschikkelijks naar buiten brengt, wordt het Hansdeel weer groter.

Omgekeerd: als het Hansdeel iets zegt, trilt Henrik lichtjes mee. Het maakt Henrik niet uit of het Hansdeel aarzelend zijn woorden naar buiten brengt of met de stelligheid van de paus.

Als ik mijn mond wil opendoen, fluistert Twinkel rap: 'Zie nu toch wat er gebeurt! Kijk hoe het kan

veranderen!' Ik let weer op.

Henrik beweert op exact dezelfde manier als daarstraks iets met bewuste stelligheid, maar het Hansdeel maakt zich nu ondergeschikt aan zijn beide steunpilaren. Hierdoor worden de woorden opgevangen door het tussen-ik. Daarna worden de woorden doorgespeeld naar het wezens-ik en komen via een 'omweg' weer bij het Hansdeel. Het wezensdeel taxeert eerst de intentie en dan pas beoordeelt het Hansdeel de woorden. Van beiden komt er een respons, die door het tussen-ik wordt geanalyseerd en geneutraliseerd en dan pas teruggekaatst wordt naar Henrik.

Een gebundelde reactie in een fractie van een seconde!

Het antwoord dat uit dit totaalje kwam, droeg een wezenlijk verschil.

Het gebruik van het tussen-ik als stootbumper en het wezens-ik voor de bepaling van de intentie brengt Hans veel minder turbulentie. Hoe vaker het Hansdeel beseft steun te kunnen genieten van zijn beide ploegmaten, hoe minder zijn innerlijke tumult zal zijn!

Na dit inzicht zie ik dat Henrik en Hans met zijn medewerkers weer terugvloeiën, waar wij weer tot een aanwezigheid samenklinken.

Resumerend moet ik inderdaad toegeven dat het handig is om steun te gebruiken.

'Laat staan dat je beseft wat het gebruik van *alle* delen tegelijk in de juiste volgorde voor je kan doen', glimlacht Twinkel ondeugend en maakt aanstalte om op te staan.

'Wat gaan we doen?'

'Mijn tijd is ook gekomen. Ik ga je verlaten.' En ze lost op.

Er valt een gat. Het Hansdeel zit verstomd te zitten in de aanwezigheid en zegt: 'Als Hansdeel beseft ik hoeveel ik op haar ben gaan rekenen. Dankzij haar heb ik me de laatste periode nooit alleen gevoeld. Dat is overigens altijd mijn bedoeling geweest. Om niet alleen te hoeven zijn.

Nu zal ik wat ik geleerd heb moeten gaan toepassen. Wat er tot mijn beschikking staat, is het samenspel met mijn delen.' Het Hansdeel geeft zich over aan de peinzende diepte van zichzelf...

Het morrelt enige tijd in het Hansdeel. Het Hansdeel blijft in zichzelf geloven, maar is in staat om al zijn activiteiten tijdelijk te laten gaan. Hij gaat in rust en doet een poging om zichzelf over te geven aan zijn totaliteit.

Hij doet zijn best en op een gegeven moment komen zelfs alle delen even in eenheid samen.

Wie zou kunnen zien wat er dan gebeurt, zou zien dat dan de hele aanwezigheid verdwijnt.

Nu verdwijnt je niet zonder ergens anders te verschijnen. De aanwezigheid is daarnet wel verdwenen, maar een verschijning komt tevoorschijn.

De verschijning is de overkoepeling. Het zevende deel manifesteert zich als een zelfstandige verschijning. Vanuit de overkoepeling is het leven simpel.

De overkoepeling begrijpt immers waarvoor al deze verschillende onderdelen in het leven zijn geroepen. Het Hansdeel, het tussen-ik en het wezens-ik, horen samen met Henrik tot de poolvorming in de aanwezigheid. Deze poolvorming bestaat om te leren *beide* polen te gebruiken voor verbreding van de eigen zienswijze! Het Jij en het Ik als een eenheid.

De twee andere onderdelen, het contact en de stille stem, brengen gegevens.

Contact geeft altijd informatie om de samenwerking tussen de delen te versterken.

De stille stem verwoordt aanwijzingen die tot een uitkomst in de bestaande situatie kunnen leiden. Alle delen staan altijd blijvend in relatie tot elkaar. Hoe meer afstemming er tussen de zes delen bereikt wordt, hoe eenvoudiger de gegevens uitgewisseld kunnen worden.

Als overkoepeling neem ik mijn doopnaam aan. Henricus. Hiermee kan ik mijn verschijning aanduiden zonder verwarring. Ik leef thans als overkoepeling en dat bevalt me uitstekend.

Het doordringende van het Hansdeel dreigt af en toe naar boven te komen, waardoor ik zou terugvallen tot aanwezigheid. Maar nu er een moment eenheid is tussen alle delen, kan ik als overkoepeling mijn naam innemen. Ik heb geen stelsel, geen vorm. Ik ben een bundel Licht.

Een bundel die zich kan spreiden en verzamelen.

Ik heb ook geen zintuigen meer. Geen ogen om mee te kijken, geen oren om te luisteren, geen smaak, geen reuk en geen voel- en tastvermogen. Dat soort zaken horen bij het poolvormende gedeelte. Als aanwezigheid kan je er wel in afdalen, maar op dit moment ervaar ik liever de kracht van het Licht. Het is bijzonder. Ik heb een kern, waarin ik een sterke bundeling ervaar. Alsof het Licht zich compact samenhoudt. Daaromheen is het Licht lossier. En ik weet dat ik het zó los kan maken, dat een enkel puntje ervan de aarde kan bereiken en daar een impulsje kan afgeven. Een ander bereiken is eenvoudig, erin doordringen minder. Dan ben je afhankelijk van de eenheid van de delen in dat lichaam. Zoals Hans op aarde zijn persoonlijkheid leerde kennen, zo heeft hij hier zijn overige delen in aanwezigheid ontdekt. En ikzelf mag als een overkoepeling ook gaan beginnen in de ontdekking van mijn grotere geheel zodra er in het Hansdeel overgave leeft.

Op een typische manier beleef ik me als oud en nieuw tegelijk. Ergens vind ik een vertrouwdheid in deze bestaanssituatie en ergens is het nieuw. Licht is in staat informatie te bevatten en te versturen. Als een soort superpostkantoor. Het licht bevat een grenzeloze dosis wijsheid. Veel uitgebreider dan het geweten van het wezensdeel. Daarin zat maar een klein pakketje in vergelijk met deze immense hoeveelheid. Ergens nog onbegrijpelijk voor me, maar ik beleef dit licht als oervertrouwen. Ik zou verwachten dat ik hier een hele hoop zou vinden over het geloof. Dat zou ik verwachten. Maar er is niets over te vinden. Dat brengt wat onrust op gang. Onrust in de overkoepeling veroorzaakt verzwakking van het licht, valt me op. Snel stoppen dus.. Toch vind ik het vreemd dat ik in de wijsheid van het licht geen geloof kan vinden.

Het Hansdeel heeft geloofd. Hij was overtuigd Katholiek, zonder kerkgang. De kerk droeg hem op te geloven en hij onderwierp zich daaraan. Zijn leven lang heeft hij geloofd op dit gezag van een ander. Hij is zelfs misdienaar geweest. Hij hield van het sfeertje. Een zweempje heiligheid, waarin hij zich kon wentelen. Het was zo tastbaar op deze manier voor hem. Als Henricus weet ik dat er nog steeds een sterk geloof leeft in het Hansdeel. Vele puntjes licht dwarrelen in het Hansdeel rond. En in het wezensdeel. Daarin ervaar ik ook een hoopje licht. Juist al die gelovende puntjes licht in die beide delen houden de verbinding met mij als overkoepeling in stand! Geloven heeft een doel! Zacht om me heen hoor ik prachtig gezang. Het Hansdeel in me jubelt. Hij gelooft in engelen. Ik weet dat hij het hoort. Het Hansdeel staat te dansen en te springen van vreugde. 'Eindelijk', roept hij. 'Eindelijk!' Voor me verschijnt Twinkel. 'Ga je mee?' komt er uit haar bundel en samen gaan we op weg. 'Het Hansdeel is bijna glashelder', zegt ze en vervolgt: 'ik neem hem mee naar een sfeer die hem past.' Ik merk dat het Hansdeel gek wordt van vreugde. Hij kan zijn geluk niet op! Ik, als Henricus, weet ineens wat hem nog te wachten staat...

37. Het laatste pad

Heel zacht en vloeiend verlaat ik Henricus en keer terug in mijn aanwezigheid. Moeiteloos volg ik Twinkel op weg naar een sfeer die mij past. Voor verplaatsing is het voldoende als ik me op haar lichtbundel afstem. Als een aanhangwagentje volg ik haar naar God weet waar. 'Er staat je nog één klus te wachten', bruist Twinkel en ze spreekt rechtstreeks het Hansdeel aan: 'Hans, jij mag leren je zelfstandig te gaan manifesteren in de overkoepeling. Zonder enige hulp! Zodat de instabiliteit in de overkoepeling voor altijd overwonnen is. Jij bent het enige deel dat in staat is om deze stabiliteit te beginnen. Dan ben je daar waar je hoort te zijn!' We komen in een serene omgeving aan. Licht dat het hier is! Hans houdt zijn handen tegen zijn

voorhoofd om zijn ogen te beschermen tegen het felle licht.

‘Hans, hoor je mij?’ vraagt Twinkel. En ik als aanwezigheid zie hem knikken en verheugd om zich heen kijken.

‘Ben jij bereid om jezelf op te geven?’ Hans begint weer te sputteren. Ik merk dat hij zijn innerlijke slagorde aan het opstellen is.

Twinkel vraagt Hans: ‘waar ligt eigenlijk jouw verlangen? In behoud of in groei?’ Het Hansdeel wil ze allebei.

‘Kies’, zegt Twinkel, ‘én doe het ditmaal bewust.’

Ik weet dat het ditmaal erop of eronder is. Mocht Hans besluiten om zichzelf niet op te lossen dan zal hij zich niet in Henricus kunnen manifesteren.

De stille stem laat Twinkel weten: ‘Spreek hem aan op zijn geloof.’

Twinkel verspreidt haar straling mijn richting uit en zegt: ‘probeer het zelf maar.’

Ik maak mijn kern heel compact en laat een diffuus licht uit me vertrekken, wat ik de vorm van een verlicht pad meegeef. Op het moment dat het Hans bereikt heeft, maak ik hem er attent op met de volgende woorden: ‘Hans, jouw pad is gekomen, betreed en volg het...’

Ik ben me bewust dat hij aarzelt en voeg er snel aan toe: ‘Hans, weet je geborgen.’

Hij komt iets tot rust. Ik besef dat hij meer moeite nodig heeft om zichzelf te overtreffen.

Ik spreek hem opnieuw aan. ‘Hans, ben jij bereid om ultieme vrede te ontdekken?’

Dat wil hij wel en vol verbazing kijkt hij naar het pad.

Nog één zetje heeft hij nodig: ‘Hans, kom en verenig je.’ Hans ziet het begin van het verlichte pad nu heel duidelijk en kijkt naar boven. Voorzichtig zet hij een eerste voet op het pad...

Wat een typisch paadje begint er voor mijn voeten. Ik weet niet of ik er verstandig aan doe om door te lopen. Wat ik hoor, klinkt erg verleidelijk. Ik kan niet kiezen.

‘Hans, kom en verenig je.’

Ik hoor de zangerige stem en voel de geborgen straling, maar toch... als ik zeker wist dat ik hierdoor dichterbij Didy zou komen dan zou ik het pad wel oprennen. Maar mezelf opgeven?

Mijn angst zegt me, dat ik dan verder van haar verwijderd raak.

Maar het pad trekt zo hard aan me. Mijn verlangen naar Didy trekt me de andere kant op.

Mijn liefde trekt me naar haar. Help me. Help me toch...

Henrik zoekt contact met Twinkel en laat haar merken: ‘Mogen we hem zeggen dat het vanuit Henricus veel gemakkelijker is om contact met haar te maken? Ik vind het zo moeilijk om Hans op dit moment zo in dubio te laten.’

‘Wacht het af’, straalt Twinkel met felheid.

Dat stomme gedoe ook altijd. Elke keer als ik écht hulp nodig heb is het hier van de stille.

Waarom verschijnt er dan ook ineens zo’n stom pad voor mijn neus.

Al die ongevraagde... En ik snap het! Helemaal uit mezelf!

Al die ongevraagde omgevingen die hier verschijnen, komen van hogerhand!

Ik herinner me ineens dat, toen ik net aan deze kant van het leven kwam, er een landschap verscheen. Toen durfde ik ook niet. Als ik wel de moed had gehad, dan had ik me een enorme omweg bespaard. Dit pad komt natuurlijk ook van hogerhand.

In het begin van mijn leven hier wist ik dat nog niet. Daarom durfde ik ook niet.

Ik durfde alleen bekende dingen aan. Niet dat ik laf was, maar ik wilde het eerst kunnen begrijpen.

Wie niet. Maar nu?...

Wat moet ik nu doen? Via dat pad naar het licht? Doen?

Ik heb al één stap gewaagd. Lang sta ik stil met die ene voet op het pad. Ergens besef ik dat ik geen hulp krijg. Geen Henrik, geen tussen-ik, geen van de anderen. Dit gaat puur om mij!

Het enige wat ik van het begin af aan gewild heb, is contact met mijn liefde.

'Dan maak contact met jouw liefde', hoor ik plots de zangerige stem zeggen.

En ik denk aan haar, met hart en ziel en blijf aan haar denken met alles wat ik nog ben...

en ik besef dat ik bereid ben hier desnoods vele jaren in volle eenzaamheid op haar te wachten als ik nog één keer bij haar mag zijn.

'Maak je keuze, blijf of neem het pad.' Deze woorden smelten mijn hart. Hier kan ik haar niet bereiken. Ik zou terug moeten zien te komen naar het begin van mijn leven hier, toen ik even bij haar mocht zijn. Of wat later in dat sterrenland. In dat stralende licht.

Zou dit pad daar naar toe gaan? En met haar in mijn hart stap ik op het pad.

Zijn eerste stappen zijn gezet. Hans is zonder hulp op weg naar zijn eigen verlichting.

Op eigen kracht! Nu hij zijn delen herkend heeft en met elkaar kan gaan verbinden, mag hij aan het eind van het pad intreden in het diepst van zichzelf. Hij heeft al zijn aspecten gevonden.

Hij loopt het pad op en de omgedraaide tijd begint zijn genezende werk te doen. Zijn wijsheid blijft behouden in de aanwezigheid van een jongeling. Dat is de vorm waarin hij zich kan manifesteren, mocht dat nodig zijn. Nu is hij op weg naar zijn eigen Licht.

Met het bewust betreden van zijn pad komt hij in eenheid met zijn diepste intentie en uitstraling.

Dan kan hij de eigen sfeer bewandelen en ontmoetingen aangaan.

Het lichtende pad van zijn aanwezigheid helpt hem omhoog.

Zodra Hans het einde bereikt heeft, begint zijn transformatie.

Terwijl hij loopt, krijgt hij links en rechts van hem nog beelden te zien.

Beelden over de betekenis van zijn handelswijze voor anderen...

...Mijn eerste stappen zijn gezet. Ik loop op het verlichte pad mijn toekomst tegemoet.

Er begint zich al snel iets te openbaren. Overal om me heen krijg ik beelden te zien.

Flarden van situaties. Ik kan niet meer denken en voel de emoties van de beelden dwars door mijn bast gaan. Buitengewoon onaangenaam. Even omkijken. Stug doorlopen. Ik zal wel moeten.

Er is geen weg meer terug! Achter mij lost het pad op. Verdomme!

Vooruit dan maar. Al lopende zie ik rommelige impressies van mensen. Wat een stom gedoe.

Deze mensen vertonen allerlei reacties, terwijl ik toch alleen maar langs loop. Wat is dit voor een belachelijk gedoe? Het lijkt of ik al die stomme reacties ook nog eens door me heen voel gaan.

Bijzonder onaangenaam! Gaandeweg worden de beelden uitgebreider. Hier ben ik niet blij mee!

Woorden, gebeurtenissen, mensen, ze verliezen hun samenhang. Ik kan alleen nog maar doorlopen, ondergaan en aanzien...

...Hans loopt het pad der aarzelings. Zou hij op dit moment helder hebben kunnen denken, dan zou hij ongetwijfeld een vluchtroute gecreëerd hebben. Naarmate hij vordert op dit pad, komen er mensen die dichterbij hem hebben gestaan.

Wat achter hem ligt, verdwijnt automatisch uit het zicht...

...Diep in mij groeit - al lopende - een verlangen om wat ik te zien krijg, los te laten.

Om me heen verschijnen er reacties van bekenden, van wie ik nooit geweten heb dat ik ze überhaupt geraakt heb, met wat ik zei of deed.

Waarom is er geen weg terug? Waar ben ik aan begonnen?...

...Hans nadert nu het stuk van de weg, waarbij het pad zich meer spreidt en er beelden van dankbare mensen worden getoond...

.....Ik krijg nu meer ademruimte om te lopen. Het pad wordt wat breder. Gelukkig.

Ik zie beelden van blije, dankbare mensen. God, dat doet me goed! Had ik maar een brilletje.

Deze mensen verschijnen net niet helder genoeg om ze te herkennen. Ik heb dus ook goede dingen gedaan. Ik begon er al aan te twifelen. Ik heb er nooit bij stilgestaan dat mijn aanwezigheid

zoveel impact heeft gehad op anderen. Nu ik te zien krijg dat ik ook veel mensen blij heb kunnen maken, komt er weer wat meer evenwicht in mij. Het sterkt me...

...Dat zal ook nodig zijn, want direct volgt het pad der wanhoop. Niet veel mensen en beelden wonen er langs dat pad, maar wel indrukwekkende...

...Het pad versmalt zich weer. Ik weet alleen, dat ik door moet gaan. De sfeer om me heen verandert. Het beangstigt me. Ik probeer in het midden te blijven, ga er zelfs voor op handen en knieën om zo goed mogelijk op het matig verlichte smalle pad te blijven.

Het is een zacht pad, voel ik nu...

...Hans kruipt door en ik zie zijn schouders schokken door de beelden die hem getoond worden. Nog maar een klein stukje...

...De tranen vallen zo uit mijn ogen op het pad. Iets verderop zie ik het pad weer wat breder worden. Gelukkig ligt hier geen stof anders had ik ook daar doorheen moeten kruipen...

...Het pad verbreedt zich weer en Hans staat voorzichtig op, kijkt om zich heen, neemt er de tijd voor, steekt zijn handen in zijn zakken en loopt al slenterend verder. Hij loopt het pad der goede daden. Het oogsten van zijn goede daden doet hem zichtbaar plezier.

Veel waarde krijgen zijn uitspraken. Hij kon woorden zo gebruiken, dat ze een ander tot in diens vezels raakten. Lichtvoetig loopt hij dit deel van het pad.

Het volgende deel is het pad van de haast. Het heet ook wel het pad zonder eind...

...Ik merk weer dat ik aan een volgend stuk begonnen ben. Ik kom nauwelijks vooruit. Ik krijg de behoefte om hard te gaan lopen. Ik zou het kunnen. In mijn besef breekt oorlog uit. De ene kant gilt 'hollen' en de andere kant roept 'dimmen'. Ik ken dit! Ik ken dit nog van vroeger... Van links en rechts zwiepen de beelden voor me langs met de bedoeling me te laten struikelen, maar ik spring behendig over deze opgeworpen horden. Dit pad krijgt mij niet gek!...

...Het laatste deel komt in zicht. Hans krijgt hier hartenpijn van anderen te zien. Kon ik hem hier maar voor wapenen...

...Het pad verandert weer. Het wordt harder en kouder. Vrieskoud! Geen jas. Ik ril en blijf staan. Ik word getroffen door grote vlokken emotie. Ik duik weg en verschuil me achter mijn handen. Kon ik maar denken in plaats van voelen! Ik voel een ontzettende brok verlatenheid op me af komen. Als een zware griep velt dit gevoel mijn kracht. Ik val...

Landend op de spuugharde grond merk ik dat mijn armen en benen verstarren. Ik verlies mijn souplesse en word steeds harder. Zo kom ik niet verder... Mijn hart is hard. Ik moet het masseren. Uren blijf ik bezig om mijn hart met mijn tranen te ontdooien...

...Hans beseft dat dit pad gevolg draagt. Door het verzachten van zijn eigen hart - de plaats van reiniging - schenkt hij zichzelf vergeving. Hij merkt nu hoe verstarrend hartenpijn is. Nog even, dan haalt hij de eindstreep. Nog even... Veel kan hij niet meer hebben. Toch zal hij nog verder moeten. Nu hij zo verkleumd op de grond ligt te lijden en beelden hem om de oren slaan, komt zijn loutering hem tegemoet. Hou vol, Hans, hou vol!...

...De pijn van de beelden, de kastijding, is nog te verdragen. Mijn eenzaamheid is te groot voor woorden. Ik zie de intenties van mijn dierbaren en mijn vermogen ze op afstand te houden. Ik kon ze niet dichterbij laten, zo bang voor pijn. Nu ervaar ik hun pijn. Hun pijn in mijn onbereikbaarheid. Met zijn allen tegelijk. Ik was gesloten. Ik was bang, voornamelijk bang!

En dan zie ik het beeld van mijn vader op me afkomen en opnieuw schieten er scheuten angst door me heen. Ik duik weg en maak me zo klein mogelijk. En weer laat hij zijn tirade op me los.

Ik kan zijn woorden dromen. Over mijn waardeloosheid. Het 'galg en rad' waar ik voor opgroeide. Zijn teleurstelling in mij. Dat ik niet was zoals hij. Ik was geen handelaar. Ik kón het niet. Nog steeds niet.

Ik lig in elkaar gedoken en voel zijn woorden op mijn rug beuken. Zijn kinderen hebben hem teleurgesteld. Behalve Jos, mijn zus. Zij niet. Mijn vader eiste van de jongens, dat wij beter werden dan hij. Ik was niet beter. Frans, mijn jongste broer, liep weg toen hij vijftien jaar was. Hij kwam niet terug. Jan, mijn andere broer, trok zich vaak terug. Ontliep alles zoveel mogelijk, totdat een kogel hem raakte. In de oorlog.

Jos deed het nog het slimste. Dat was ze ook. Zij kon met hem omgaan. Ik was te levenslustig. Ik droeg als kind geen ernst. Dat is me opgebroken.

Ik begrijp nu, dat ik me afgesloten heb om mijn levendigheid te behouden. Die vitaliteit leefde opgesloten in mijn hart. Mijn hart kon deze hoeveelheid frustratie op den duur niet meer aan, het kreeg omleidingen, maar nooit ben ik de angst te boven gekomen. Afstand houden deed minder pijn, dan de kans op kwetsing. Het zoete in mijn leven hield ik buiten om dezelfde reden.

Ik snap het helemaal nu. Hoe zeer ik mijn ziektes gecreëerd had, zag ik hier.

Angst als basis is sterker dan verlangen! Het is waar.

...De flitsen van loutering hebben Hans bereikt. Ik zie dat hij begint te ontdooien. Hij heeft in zichzelf herkend waarom hij anderen geen toenadering gunde. Zijn angst was groter dan zijn geloof in zichzelf. Nu afwachten...

...Mijn leven lang heb ik anderen de macht gegeven om deze angst te besturen. Ik heb mezelf te weinig gekend om iets te ondernemen tegen mijn onvermogen. Je verleden is geweest. Toch? Ik lig nog steeds op de grond en hoor de woorden van mijn vader, maar ze slaan niet langer kraters in mijn gedachtewereld. Ze voelen nu aan als stortregens, als uitingen van *zijn* ongenoegen, van *zijn* gebrek om een ander te beheersen. Mijn vader was een baasje. Een venijnig baasje.

Er begint in mij iets te gloeien. Een vlammetje besef: ik moet nog steeds iets doorbreken.

Mijn vader heb ik nog steeds op afstand staan. Ver weg zelfs.

Wat nu? Ik gebruik de impuls die begint op te komen. Ik heb hem nodig! Ik kan ermee overeind komen, en ben blij weer op poten te staan. Nu kan ik zelf bepalen om deze akelige plek te verlaten en voel ik me direct sterker worden. Ik bepaal... Ja, wat eigenlijk?

Dat ik verder ga op mijn pad? Kan ik anders? Ik bepaal nog steeds niets.

De omstandigheden bepalen me nog steeds. Ik ben nog steeds een speelbal van jewelste...

Ik begin te geloven dat het slimmer is om mezelf maar op te geven. Zouden die toestanden waar ik nu mee geconfronteerd word, dan verdwijnen? Ik kijk nog even terug op mijn leven en de belangrijkheid ervan valt weg. Ik heb een paar goede dingen gedaan.

Ik heb gehouden van mijn zus, mijn broers en mijn moeder. Dat heb ik gedaan. En van mijn kinderen. Dat ook. En van enkele andere familieleden. Dat ook. En van enkele vrienden. Die ook.

Nu ik dit pad gelopen ben, zie ik wat ik betekend heb voor anderen. Nou en?

Ik heb onderweg zelfs nog een struikelblok genomen in de vorm van mijn vader. Nou en?

Ik heb één ding altijd heel gemakkelijk gekund en gedaan. Ik heb van Didy gehouden. Veel.

Heel veel. Dat doe ik nog steeds. Ik ben een klein mens geweest met grote verwachtingen.

38. Mijn moeder

Ik sta aan het eind van het pad. Achter me is het pikdonker, voor me is het licht. Ik zet mijn laatste stap en het donker verdwijnt. Ik heb het gehaald! Het pad is verdwenen. Ik sta boven. Vlak voor me verschijnt mijn moeder. Ze omhelst me en heet me welkom. Ze straalt aan alle kanten. Ik voel me opnieuw een kind onder haar beschermende vleugels. Ik kijk haar aan en voel weer die sterke verbondenheid, die ze me altijd als klein kind liet beleven. 'Welkom thuis', zegt ze.

Ik kijk om me heen in deze lichtende omgeving. Alles sprankelt en is vervuld van zachte, warme aandacht. Koesterend ervaar ik de kracht van deze wereld. Ik voel me er onmiddellijk thuis. 'Kom', zegt ze en als vanouds volg ik haar met heel mijn hart vol overgave. We komen bij een prachtig landschap met zachte kleuren. Een ware streling voor het oog. Samen lopen we het landschap in en ik voel het op me inwerken. Ik geniet en mijn moeder vertelt: 'Voor je hier verder mag, mag ik je eerst laten genieten van je eigen presentie. Je leert later als vanzelf deze vorm in het licht aannemen. Iedere keer beter.' Ik voel dat ik hier mijn werkelijke genezing ga ontvangen, zodat ik vrij kom van wrevel, angst en andere ongemakken. Ik voel dat deze sfeer speciaal geschapen is om oude persoonlijkheden zoals ik, de gelegenheid te geven zich te herstellen. Deze sfeer draagt zachtaardige, kalme, fluwelige muziek. Oorstrelend. De sfeer draagt de koesterende geur van een bepaald soort Spaanse kamperfoelie in volle bloei. Het licht is aangenaam en zonnend zacht op hetzelfde moment. Ik voel dat ik diep van binnen begin te ontspannen... We slenteren rustig voort in deze prachtige wereld vol vlinders en ik merk dat mijn omgeving meer zomerse trekjes gaat vertonen. Zoals deze wereld begon met de teerheid van de lente, zo staat de omgeving nu in de uitspatting van de zomer. Ik ben volkomen gelukkig. Ik loop naast mijn moeder. Haar vertrouwdheid doet goed. Ik was het vergeten. Ze brengt me bij een waterval en ze zegt: 'Hansekind, deze waterval brengt je het contact met al je andere delen, waardoor je mag opgaan in het Licht, en je terugkomt wanneer je verpozing nodig hebt.' 'Verpozing vind ik zo'n verfijnd woord', zeg ik, maar ze brengt haar vinger naar haar mond. 'Ssst', maant ze en vervolgt: 'als het voor je nodig is om te rusten of te genieten van deze wereld, dan kom je naar hier. Een ieder die je wilt spreken, zal hier zijn. Een ieder die je wenst te ontmoeten, zal hier voor je zijn.' 'Echt waar? Dit is mijn wereld!' Een wenswereld, mijmer ik. Wie had dat gedacht. Ik vraag om een comfortabele buitenbank en samen gaan we zitten. Ik geniet! Ik nestel me in haar armen en slaak een diepe, diepe zucht. Thuis... Eindelijk thuis... Ik val in een diepe slaap en word wakker in precies dezelfde wereld. Ik rek me uit en wens onmiddellijk Didy in deze wereld. Ze verschijnt wat korzelig, een stukje verderop. Ze kijkt verstoord om zich heen, schudt zich uit, maar kan niet verder. Ik zwaai enthousiast met grote wuifarmen en roep haar. Ploef doet het beeld. 'Doe dit niet, mijn zoon', zegt mijn moeder en ze staat op. Ik sta ook snel op, want ik ben in verwarring. Mijn moeder slaat haar arm om me heen en samen lopen we geruisloos verder. Ze begint me uit te leggen: 'Met hen met wie de band verder voert dan het gewone moet je voorzichtigheid betrachten, omdat je zo toegang verschaft tot hun energiepatroon.' 'Dat wist ik toch niet, moeder. Ik heb haar toch niet beschadigd?' 'Nee, maar jullie verbinding is zo sterk dat jij jouw remmen moet leren gebruiken.' 'Hè?' 'Als jij haar beeld in deze wereld projecteert, kan zij dat in haar wereld ervaren. Je dringt dan in. Let op: Deze wereld is een voedingswereld voor je tekorten. Hier mag je bijkomen, uitrusten en genieten. Er zijn andere werelden waar je contact kunt opnemen met hen met wie je verbonden bent.'

Ik ben niet op de plek waar ik wezen moet!

...

'Dan geef je persoonlijkheid op.' Dwars door me heen schieten deze woorden mijn verkeerde keelgat in. En als vanouds sta ik op de barricade om mezelf te verdedigen. Ik heb mijn vinger al klaar om richting schuldige te wijzen. Voor me staat mijn moeder. Zij is geen schuld. Ik trek acuut

mijn ammunitie in.

‘Knaapje’, glimlacht ze, ‘nog even ondernemend als het om je verlangen gaat.’ Ik buig mijn hoofd onder de liefdevolle reprimande.

En weer flitsen er beelden van herkenning door me heen. Mijn moeder die suste, die me altijd afremde, die mijn verlangens hierdoor onverzettelijk maakte. Nooit bewust gemerkt.

Nooit geweten.

Altijd nivelleerde ze mijn ervaringen. Alles viel wel mee. Mijn diepste wanhoop viel wel mee.

Bij mijn hevige enthousiasme: ‘Rustig jongen, denk aan vader...’ Ik zie de beelden gaan. Ik zie haar manier van omgaan met mijn vader. Héél voorzichtig, vol warmte is ze met hem begonnen.

Voorzichtig is ze gebleven, de warmte werd gestadig minder. Ik zie haar frustratie, haar gevecht en haar onmacht. Mijn vader was een driftig dictator.

Ik sla mijn armen om haar heen en houd mijn moeder vast, net zolang tot de rust in mij is weergekeerd. Opnieuw helpt ze me attent te zijn op de vrije omgevingsfeer zodat deze op me in kan werken. Zij loopt hand in hand met me terug naar het lentedeel en samen blijven we staan bij een prachtige waterval...

39. De laatste stuipen worden aangejaagd

Ik sta te kijken naar het neervallende water, dat de kleuren van de regenboog in zich laat sprankelen. Nu heb ik het nodig, dat ik precies weet wat me staat te gebeuren en ik wens dit te zien. Slim van mij. En voor mijn ogen zie ik, ondanks de verspreiding van een fel licht, de waterval in tweeën splitsen en ertussendoor komt een wonderlijk lichtvoetig wezen, waarin ik op de een of andere manier iets van mezelf zie.

Poef... doet het beeld. En het licht wordt weer rustig.

‘Waarom gebruik je zo weinig van je mogelijkheden om te genieten van zo’n voorstelling?’ vraagt mijn moeder in opperste verbazing. Ik kijk haar nietsvermoedend aan.

‘Gebruik toch alles wat tot je beschikking staat’, zegt ze.

Ja, zo was ze wel.

‘Waarom houd je je focus op willen zien?’

‘Dat weet ik niet’, zeg ik, ‘ik wil graag van te voren weten wat er komt.’

‘Doe het nog eens, maar gebruik dan al je mogelijkheden.’

Opnieuw kijk ik naar de waterval en ik open al mijn mogelijkheden.

Om... en in... doorspoelen de kleuren, klanken en geuren van het Licht me op een manier waardoor ik mezelf vergeet. Het is wonderlijk! Ik word alle klanken, ik word alle kleuren, ik word alle geuren, ik los... op en merk hoe ik opga in iets anders. Er is een versmelting gaande.

Tjonge wat bijzonder! Een versmelting, die allesomvattend is. Het komt niet uit mezelf.

Iets nog ondefinieerbaars laat dit gebeuren. Een zeer krachtige hoedanigheid, waaraan ik me overgeef. Op hetzelfde moment klinkt het ‘halleluja’ als een herkenbaar element voor mijn zielenheil.

Mijn zielenheil!

Wat ben ik toch een pias! Geen moment heb ik gedacht aan mijn zielenheil.

Deze schok van nalatigheid laat alles verdwijnen. De kleuren, geuren en klanken vallen weg en ik sta ‘berooft van alles’ bij mijn moeder langs de waterval.

Ik kijk haar hulpeloos aan en vraag: ‘Heb jij dit ooit beleefd?’ Ze knikt.

‘Vertel me erover, alsjeblijft’, vraag ik smekend.

Ze schudt haar hoofd.

Een impasse. Ik zit in een impasse. Ik heb zonet iets ongelooflijk geweldigs meegemaakt. Iets véél diepers dan deze wereld en alle andere werelden bij elkaar. Ik heb even zielenheil ervaren en dat brengt zo’n diep verlangen in me naar boven. Ik weet niet wat ik moet doen. Ik sta in tweestrijd.

Ik draag twee grootse verlangens tegelijk. Aan de ene kant mijn diepe liefde voor Didy en aan de andere kant mijn verlangen naar mijn zielenheil. Zoiets prachtigs heb ik nog nooit beleefd. Het versterkt de behoefte om jezelf op te lossen.

Mijn vader kocht zijn zielenheil bij de kerk. Ik heb altijd gedacht dat mijn vader dat deed om zijn zonden af te kopen, omdat hij bang was voor hel en verdoemenis. Koorts naar verlossing had mijn vader en hij zocht het vuur van bevrijding..., was daar extreem fanatiek in.

Ik heb hem nooit begrepen, mijn vader. Hij is ook niet zo oud geworden. Niet zo oud als ik.

Ik had wel ontzag voor hem. En angst. Veel angst. Didy zei, dat hij een tik van de molen had gehad. Zij vond hem eng.

Dit brengt me terug naar mijn tweestrijd. Ik kan niet ontkennen dat mijn zielenheil sterk aan me trekt, maar ik geloof toch dat mijn liefde voor Didy sterker is. Ik voel hoe mijn vaders obsessie mij in de weg zit om mijn eigen zielenheil te vinden. Mijn vader stagneert me. Ik merk dat ik wéér door hem wordt tegengehouden. Dit moet ophouden! Nu! Voor eens en voor altijd!

Hier is maar een oplossing voor: Ik moet hem hiernaartoe wensen.

En dat is wat ik doe, met de bibbers in mijn benen. En voor me verschijnt mijn vader.

‘Zo Hansje, nu pas hier?’ Zijn neerbuigende toon overvalt me, terwijl ik ‘zoals U ziet’ zeg.

En word ik me toch kwaad! Dit moet afgelopen zijn! Al mijn opgekropte agressie, die ik door hem heb opgelopen, barst los. Als een lawine vertrekt mijn woede zijn kant op. Ik verlies mijn persoonlijkheidsbelang. Mijn vader staat grijnzend verderop. Mijn uitbarsting heeft hem niets gedaan.

‘En opgelucht?’ vraagt hij met toegeknepen ogen. En weer ontvlam ik in woeste machteloosheid. Recht op hem richt ik een scheldkanonnade die minstens dertig man zou moeten vloeren.

En weer doet het hem niets. Hij staat alleen wat verder weg.

‘Mooi, die is uit mijn buurt’, zeg ik dapper en word op mijn schouder getikt.

‘Rustig jongen, dit lost niets op’, zegt mijn moeder.

‘Nou, dat is niet waar’, zeg ik, ‘dit lost wel degelijk iets op. Al die jaren van onderdrukking heb ik als een projectiel op hem afgeschoten. Jammer dat mijn frustratie hem niet omver heeft geblazen.’

‘Juist daarom’, zegt ze, ‘jouw frustratie is van jou. Met een reden. Met de reden je te bezinnen.’

Ik stap op mijn vader af. Met grote passen. Ik loop, hij niet, maar de afstand tussen ons wordt niet kleiner. Hij opent zijn armen. Dit gebaar heb ik hem naar mij nog nooit zien maken. En ik huil...

Door mijn tranen heen zie ik dat hij dichterbij komt. Zonder één stap te zetten wordt zijn beeld groter. En dan doorzie ik hem en droog rap mijn tranen. Voor het eerst doorzie ik hem.

Met open armen staat hij daar. In volle stilte begrijp ik zijn aanwezigheid in mijn leven.

Hij gaf me naast halsstarrigheid, ook het egocentrisme om de halsstarrigheid te transformeren.

En dat is me gelukt! Ik kijk hem aan. Recht in zijn ogen. De spleetjes zijn weg. Hij knikt. Ik knik... en draai me resoluut om. Je kunt niet spreken van een gevoel, wat er nu door me heen stroomt.

Ik loop terug naar mijn moeder. Het woord gelatenheid past. En afscheid. Een holle leegte vult me.

Ik loop terug naar mijn moeder. Het woord gelatenheid past. En afscheid. Een holle leegte vult me.

... ..

Mijn moeder neemt me bij de hand en we lopen samen naar de lente.

‘Ontspan je, mijn kind, en proef de omgeving’, probeert ze. Verlost van een moeilijke confrontatie, loop ik met haar mee. Ik krijg de ruimte om de weerzin tegen mijn vader te overzien.

De invloed, die hij op mijn leven heeft gehad, is groot geweest. Wat toonde die man weinig liefde.

Ergens raak ik bedroefd. Ik krijg medelijden met deze deerniswekkende man. In wat voor wereld zou hij leven? Ik kijk om en in de verre verte staat hij. Nog steeds heeft hij open armen. Ik aarzel...

Het was wel mijn vader... Ik kijk toch maar weer voor me. Al snel wordt mijn aandacht gevangen door de prachtige kleuren, geuren en klanken die vanuit de omgeving mijn stelsel strelen.

Dat ik hier mag zijn, betekent dat ik het er niet slecht heb afgebracht.

Ik loop rond in een fantastische wereld, die me aan alle kanten sterkt.

...

En ergens ver weg wordt dit hele verhaal gevolgd door Twinkel en de overige delen van Hans' samenstelling.

'Nog een kort momentje', spreek Twinkel bemoedigend...

De rust in mij komt terug. De omgeving streelt mijn gemoed.

De spanningen die ik heb doorstaan, raken weer op de achtergrond. Ik ben blij met mijn liefde voor Didy. Zij is de constante factor geweest in mijn leven. Daarom was ik nooit alleen.

Nu ben ik hier eindelijk op een punt aangeland dat ik ook niet meer alleen ben.

Mijn moeder is hier. Plus dat ik bijna iedereen hierheen kan wensen. Hier moet ik zien te blijven!

Ik begin mijn gedachten de vrije loop te laten en ik denk even terug aan de capriolen die ik hier heb uitgehaald, terwijl ik mijn delen aan het verzamelen was. En het Licht en zo, en Henricus.

Het was indrukwekkend, maar deze wereld lijkt me beter. Hier kan ik namelijk op eigen verzoek contact maken met anderen. Dat is me meer waard!

Het meest ideale zou zijn om hier te leven met mijn andere delen in mij. Als ik er wat beter over nadenk, vind ik dat geen gek idee. Dan ben ik van binnen compleet en kan ik in mijn omgeving van alles laten gebeuren. Dan heb ik bijna alles bij elkaar. Geen gek idee!

Mis ik alleen nog de groep mensen die nu mijn nabestaanden heten. Ik zou nog iets moeten ontdekken om hen ook bij mijn wereld te kunnen betrekken. Daar heb ik nog geen oplossing voor gevonden. Kijk, ik zou simpelweg kunnen wachten tot ze ook hier landen, maar dat is me te onzeker. Deze kant van het leven is zo grillig, dat ik daar niet op kan vertrouwen.

Mijn vrouw wil ik zeker niet zolang missen! Dus zal ik toch verder moeten... Ik wil hoe dan ook in staat zijn haar weer te bereiken. Ik zal maar weer beginnen om mezelf te openen.

Ik begin mijn andere delen te missen. Ik ben zo aan hen gewend geraakt om samen een nieuwe wereld in te gaan, dat ik er alleen toch te weinig zin in heb. Ik wil mijn completering om me heen.

Direct staan ze allemaal om me heen. Mijn tussen-ik, mijn wezens-ik, Henrik, het contact en de stille stem. Wat een perfecte wereld, deze wenswereld!

Ik ben oprecht verheugd om ze allemaal weer te kunnen begroeten.

'Loop met ons mee naar de waterval', zegt de stille stem.

Daar gaan we weer.

Gezamenlijk gaan we op pad.

'We gaan het tastbaar maken', zegt mijn tussen-ik en ik knik. Mijn eigen clubje kan ik weer omarmen. Met hen wil ik ook versmelten. Zij kennen me. Bij hen voel ik me thuis.

Weer komen we bij de waterval, maar mijn delen lopen gewoon door. Ze gaan direct onder de waterstralen staan. Alsof zij weten wat er komt.

'Kom Hans', roepen ze. Ik kan het niet laten en nog één keer blijf ik staan. Ik kijk nog éénmaal naar mijn vader. Nog steeds staat hij daar met zijn armen geopend.

'Ooit', roep ik hem toe, 'ik ben nog niet zover.'

Hij knikt en verdwijnt.

'Ik wil eigenlijk harmonie en rust', zeg ik, terwijl ik plompverloren in het water stap en me bij mijn eigen groepje voeg. Het water is warm en spoelt me schoon. Het is een echte reiniging.

Ik ervaar de kracht van mijn groep en voel hoe mijn verleden wat begint los te weken. Ik denk ondertussen: Didy, Didy, Didy. Als mijn verleden losgeweekt wordt, dan toch zonder medeneming van haar! En dan... ineens... als een donderslag bij heldere hemel... Kies ik!

Ineens doe ik het... Ineens laat ik toch alles los...

Alles, maar dan ook alles valt van me af. Mijn hele verleden. Nogal plotseling.

Nogal plotseling...

Mijn ontspanning groeit en groeit onder de klatering van het water en ik geniet intens van de wassing. Alle restjes van mijn zorgen worden zorgvuldig weggespoeld en een nieuw leven begint.

Een nieuwe sensatie doorspoelt me en mijn integratie vordert. In mijn inwendige ontstaat iets doordringends wat groter wordt, waardoor ik behoefte krijg om me uit mijn persoonlijkheid te bevrijden. Los zien te komen uit mijn harnas van beperkingen. Het verliezen van herinneringen. Het opgeven van mijn ik.

Het oplossen van de persoonlijkheid is niet vervelend. Steeds minder blijft er van me over. Terwijl ik verdwijn, voelt de essentie een versterking. Er was een persoonlijkheid nodig. Die heeft zijn doel bereikt. Ergens voor...

40. Stabiel in overkoepeling

Twinkel, die zich naast Henricus bevindt, zegt te vertrekken. 'Het stoffelijke is nu overwonnen', zegt Henricus. Bijna tachtig aardse jaren. Alle delen zijn begonnen met dezelfde kansen tot manifestatie. Aanvankelijk lukte dit prima, maar alleen het zichtbare Hansdeel werd gestimuleerd tot reageren. Hans heeft nu het leiderschap verloren door zijn verleden op te geven. Henricus, als zevende en overkoepelende deel, is nu stabiel. Nu de integratie voltooid is, kan ieder onderdeel gelijktijdig, apart en in samenwerking aanwezig zijn. Als het nodig is, dat één deel zich ergens manifesteert, dan kan dit. Het licht in Henricus houdt de delen samen. Hoe meer licht er gedragen wordt, hoe soepeler de samenwerking plaatsvindt. Henricus blikt genoeglijk zijn nieuwe wereld in. Blij dat de vereniging tot stand gekomen is. Hij betreedt zijn nieuwe thuis. Henricus heeft geen eigen vorm meer, maar kan nu iedere vorm aannemen. Op dit moment heeft hij de vorm van een lichtvoetig wezen. Hij kan zich ook laten zien als puur licht. Hij kan zich voordoen als aanwezigheid en kan zich zelfs manifesteren als stelsel. Alhoewel hij dit laatste niet al te vaak zal doen, omdat het hem moeite kost om zich zo uiteen te persen. Maar het kan. Henricus is in harmonie. In deze wereld van verstrengeling wonen allerlei overkoepelingen om zich te vervolmaken en zich nog verder los te koppelen van wat nog eigen is.

Hans slaat onmiddellijk alarm! Hij begint zich behoorlijk te roeren en blijft dat doen totdat hij de kans heeft gekregen om te zeggen, dat hij toch contact met zijn achterban zou mogen maken en of ze dat soms vergeten zijn!?

Henricus beseft dat het gegeven is. Hans wordt voorbereid op zijn deelname aan contact. Hij krijgt te horen dat de verbinding via de overkoepeling gestart wordt en dan naar de overkoepeling van een ander gaat. Het ligt dan aan de samenwerking van de delen in die ander, of er gegevens kunnen worden doorgespeeld. Veel hangt af van de integriteit van de stoffelijke contactpersoon. Dit alles wordt gezegd om Hans ervan te doordringen dat het geen kinderspel is. Hans is opgewekt. Hij heeft meer dan vertrouwen. De voeling wordt voorbereid... Het gebeurt uiterst zorgvuldig en de overkoepeling neemt ruimte. Hans staat te popelen. Hans ziet ineens zijn dochter met een pen en een schrijfblok aan haar eettafel zitten, wachtend... 'Ze wacht op jou', zegt de zangerige stem van de overkoepeling. Er is een contact... 'Ik ben diep geroerd, maar ik wil eigenlijk naar Didy'. 'Neem deze kans', hoort hij. Hans probeert met ondersteuning van zijn overkoepeling zich voor zijn dochter te openen. Niet moeilijk. Hij komt er alleen toe om een gedichtje te maken. Dan ziet hij de werking in haar. Langs ál haar delen druipen zijn woorden als kaarsvet naar beneden. En langzaam vloeien de woorden uit haar pen. Ik hoor haar vreemd genoeg denken. Ze denkt: dit is weer een diepe. En ze leest:

Eens gebonden aan de vrijheid van Leven
zal de vorst zijn rijkdom geven.
Aan jou, mijn kind.

Eens gevonden in de bron van het Leven
zal het jouwe zich overgeven.
Aan jou, mijn kind.

Eens gezonden naar het aardse leven
zal jij zien in Gods beleven.
In jou, mijn kind.
In jou.

Hans heeft van zich mogen laten horen. Zijn bericht is overgekomen en hij ziet zijn dochter naar de woorden staren. Voorzichtig wordt het contact losgemaakt. Hun beider overkoepelingen zorgen dat dit soepel verloopt.

‘De vorige keer was de verbinding anders. Ook goed, maar deze keer spant toch de kroon’, zegt hij. Henricus wacht af tot Hans wat rustiger wordt, zodat hij verder kan gaan. Alle delen genieten. Henricus begeeft zich naar een statig woonhuis, waar een ontvangstcomité zich heeft opgesteld. Jos, Jan en Frans staan hem daar op te wachten.

‘Waar is Twinkel?’ roept Hans van binnenuit.

Henricus lacht en zegt: ‘Kijk wie er wel is.’ Het welkom is allerhartelijkst.

De vereniging van broers en zus is indrukwekkend. Na hun verscheiden zijn ze voor het eerst als overkoepelingen bij elkaar. ‘Vanaf nu kunnen we samenzijn in deze wereld’, zegt Jan.

Hans denkt: hij zal het wel weten. Hij is hier het langst. Gevieren betreden ze het huis en nemen plaats in de salon.

‘Van wie is dit prachtige huis?’ vraagt Hans.

‘Van ons allemaal’, zegt Jos, ‘het staat hier voor ons om samen te zijn wanneer daar behoefte aan is. In het begin zal dit vaker zijn, omdat jij dat nodig hebt.’ De wijsneus, denkt Hans van binnen. Henricus knikt.

Jos, Jan, Frans en Henricus beginnen samen opgetogen te praten en diep van binnen zit Hans met zijn oren te klapperen. ‘De grote vier’ spreken als overkoepelingen, waardoor zij dingen weten waar Hans alleen maar van kan dromen. Hij wordt er stil van. Hans luistert met ontzag.

‘Kunnen jullie je eigen persoonlijkheidsdeel ook horen?’ vraagt Hans.

‘Ons persoonlijkheidsdeel is opgelost’, zegt Jos.

Hans is geen aparte gesprekspartner in dit gezelschap. Hans leeft inwendig in Henricus. Hij beseft heel goed, dat het Henricus is die dit mogelijk maakt en toch kan Hans het niet laten om nog even door te gaan...

‘Hebben jullie al achterblijvers kunnen bereiken?’ vraagt hij.

‘Iedere overkoepeling is daartoe in staat. Alleen zijn maar weinig mensen op aarde bereid onze symboliek te aanvaarden. Velen geloven er niet in’, zegt Jos, ‘maar ik heb meerdere malen meegemaakt dat het heeft gewerkt.’

Hans denkt terug aan zijn tijd op aarde en moet toegeven dat hij er toen ook niet in wilde geloven. Maar het zou toch vertroostend zijn als de achterblijvers zouden weten dat...

Hij krijgt vier overzichtflitsen te zien. Van miljoenen mensen tegelijk. Van evolutie. Van bedoeling. Van oorzaak en gevolg.

Hans valt compleet stil.

‘Volmaakt is dit plan voor de mensheid’, kan hij nog net uitbrengen.

Henricus glimlacht en bedankt de anderen voor hun gezelschap en allen kijken naar het Hansdeel. Hans is nog steeds onder de indruk.

‘Dat dit allemaal mogelijk is’, zegt Hans. Hij heeft maar een paar flitsen te zien gekregen, maar kan niet anders dan het leven op een ander niveau accepteren. Henricus glimlacht en vraagt Hans of hij spijt heeft dat hij zichzelf aan de overkoepeling overgegeven heeft. Hans schudt nee en is ijverig

bezig zijn eigen visie bij te stellen.

‘Deze flitsen doen je een onmetelijke waarheid onder ogen zien’, zegt hij. Henricus blijft glimlachen en zegt: ‘Zo klein als jij je nu voelt ten opzichte van jouw inzichten, zo klein ben ik ten opzichte van de mijne.’

‘Het leven wordt dus steeds groter’, zegt Hans met respect.

‘Wij zijn nog maar het begin’, zegt Henricus.

41. Het einde

‘Zo klein als je je kunt ervaren tijdens zo’n flits, zo groot kun je je wanen als je een persoonlijkheid bent’, zegt Hans.

‘Het leven trekt zich van deze gezichtspunten niets aan’, zegt Henricus en blijft zachtjes glimlachen. Hans nestelt zich volkomen tevreden in Henricus. Hij is akkoord. Hij heeft flitsen gezien. Het heeft hem gesterkt. Flitsen over meer dan hij kan bevatten.

‘Dit is wat ze je op aarde wilden laten geloven. Geloven in meer. Geloven in groter.

Geloven in verder. Zelfs geloven in het geloof zelf. Dit is wat ieder geloof aandraagt!

Hans heeft begrepen, dat je door overgave in een staat komt, waarin je in staat bent om dit soort flitsen te ontvangen. Hij heeft altijd verwacht dat religie hem deze tekens zou brengen.

Hans overpeinst zijn mogelijkheden en komt tot een conclusie: ‘In mij leeft nog één diep verlangen’, zegt hij hardop tegen wie het maar horen kan, ‘wij moeten nog op de plek zien te komen, waar we contact kunnen maken met Didy.’

‘Na verdere stabilisering mag jij beginnen’, hoort Hans ergens vandaan... en hij weet zeker dat het niet uit Henricus komt.

‘Hoe moeten wij ons beter stabiliseren?’ vraagt hij.

Henricus roept zijn delen op actief aanwezig te zijn. Het wordt een gezellige drukte. Hans heeft, doordat hij bleef spreken in de wij-vorm, de impuls rechtstreeks teruggegeven aan de overkoepeling.

‘Waarom komen de impulsen nu niet uit Henricus?’ vraagt Henrik.

‘Zolang de overkoepeling zorg moet dragen voor onze delen, zal het wezensdeel de impulsen ontvangen’, spreekt de stille stem. Hans snapt er geen jota van. Henrik ook niet.

Het contactdeel legt uit: ‘De overkoepeling lijkt als fase het meest op het gasvormige: vormloos aanwezig.

‘Maar Henricus heeft toch nog een vorm?’ onderbreekt Hans.

En Henricus antwoordt: ‘Op dit moment heb ik inderdaad nog een vorm. Dit is om alle delen de gelegenheid te geven zich verder te stabiliseren. Hierna is vorm overbodig.’

Voor Hans begint er een nieuw probleem te dagen.

‘Wat nu als de stabilisatie volledig gerealiseerd is?’ vraagt hij met zijn oude achterdocht.

‘Na voldoende stabilisatie lossen we op’, zegt Henricus, ‘en zijn we volkomen vormloos.

In de vormloosheid zijn alle persoonlijke aangelegenheden opgelost.

‘Dan worden wij niet vormloos’, roept Hans.

Hans probeert zich los te trekken en brult: ‘Ik hoor hier grote woorden over oplossen en vormloosheid, maar aan een gedane belofte kunnen jullie je niet houden! En jij, Henricus, jij denkt toch niet dat ik er nu nog in trap, hè? Zoveel heb ik tot nu toe al toegegeven om dichterbij mijn verlangen te kunnen komen! Hans moet even diep ademen... en dat moment gebruikt Henricus om zichzelf te verplaatsen. En Hans krijgt te zien! Eindelijk krijgt hij zijn verlangen te zien.

Zijn weerstand breekt.

Hij roept op zijn hardst: ‘Didy!’

Het zien van Didy, die op de markt in Alfaz del Pi bij een grote fruitkraam staat, even rondkijkt

omdat ze van verre haar naam hoort... dan even in verwarring is... en daarna haar gesprek voortzet

met de marktkoopman, dit alles maakt Hans zo blij. Hij staat te stralen als geen ander. Ze doet het goed, denkt hij en nu pas kan zijn ware angst naar boven komen. Deze angst heeft hij gevoeld, toen hij haar zo plotseling en onverwacht moest achterlaten! Hij kijkt hoe zijn vrouw haar nieuwe bestaan aanvaard heeft. Zij weet door te leven, denkt hij. Hij is gerustgesteld. 'Ik heb nog één dringend verzoek', zegt hij hardop: 'haar over mij te vertellen. Zodat ze weet dat ik nog besta.'

42. Het begin

Sinds hij haar heeft gezien, weet hij zeker dat ze het redt. Hans is meer tot ontspanning gekomen. Hij nestelt zich opnieuw in Henricus.

Hans weet nu ook, dat hij in staat is de oplossing tegen te houden door zijn verlangen in te zetten. Henricus weet wat er nu kan gebeuren. Henricus beziet de blijdschap die het Hansdeel voelt over zijn overwinning. Henricus weet dat dit resultaat alleen maar méér verlangen oproept en toch is het nodig dat Hans dit nu beleeft. De laatste hindernis dient binnenkort genomen te worden. De ware opgave van de persoonlijkheid na het stoffelijke verscheiden ligt in het opgeven van zijn totale bestaan. Hans heeft zich weliswaar overgegeven aan de overkoepeling, maar weet nog steeds zijn eigenheid te behouden en uit te dragen.

Henricus is lichtdrager, zoals iedere overkoepeling. Niet het aannemen van de overkoepeling heeft Hans tot een verlichte gemaakt, maar juist het tegenovergestelde! Het steeds meer opgeven van de dominantie in zijn persoonlijkheidsdeel maakte dit waar! Het volledig opgeven van de persoonlijkheid brengt pas écht het licht naar buiten. Licht, zoals dat van begin af aan te zien was bij Twinkeltje.

Het kostte haar weinig moeite om de achtjarige persoonlijkheid op te geven, zodat zij haar Licht kon laten schijnen. Twinkel leeft dan ook in een wereld in volle harmonie, eenheid en geluk.

Hans roert zich weer en zegt dat het voor hem lijkt alsof Twinkel naar de hemel is gegaan.

Henricus vindt dat een passende vergelijking en vertelt Hans dat het aan hem ligt of de hemel bereikt wordt. Waarop Hans zegt, dat wanneer hij is opgelost, hij er zelf geen weet meer van heeft. Dilemma! Hans denkt terug aan zijn vader. Zijn vader wilde een plaats in de hemel kopen. Het is hem niet gelukt, denkt Hans.

'Wat gebeurt er met persoonlijkheidsdelen die zich niet willen oplossen?'

'Niets! Dan krijgt de eeuwigheid zijn waarde.'

Hans overpeinst zijn speelruimte: 'Je moet er wel aan toe zijn om jezelf op te lossen.'

Hij beseft terdege dat Didy zichzelf wél zou laten oplossen. Zij zou het doen, gewoon omdat het de volgende stap zou zijn. Als haar overkoepeling haar te zijner tijd voorstelt om zichzelf op te geven, dan zou zij... Ze is nogal avontuurlijk...

Hans komt tot de conclusie dat Didy minder weerstand zou hebben.

'Wanneer zien we Twinkel terug?' vraagt hij.

'Niet', zegt Henricus met zijn prachtige stem.

'Niet?' vraagt Hans.

'Niet', bevestigt Henricus.

Je hoort Hans nadenken. Zijn dilemma vraagt hem te kiezen. Als hij op dit punt blijft, kan hij doorgaan met Didy te zien. Simpelweg door zijn verlangen naar haar te gebruiken om zijn zin te krijgen. Manipulatie voor eigen gebruik. Hij weet het. Hij is niet stom.

Zijn ultieme strijd is begonnen. Een zeer wezenlijke strijd tussen angst en liefde, tussen blijven bestaan en opgelost worden.

'Kan ik misschien een voorproefje krijgen over hoe het is als ik er niet meer ben?' vraagt hij en krijgt onmiddellijk een ontkennend antwoord.

'Het lijkt op zelfvernietiging. Daar lijkt het op', foetert Hans.

'Ben je tot nu toe dood gegaan?' komt Henricus hem ten hulp.

‘Nee, niet echt, maar ik kom er nu toch verrekke dichtbij!’
‘Jouw lichaam is je op een gegeven moment afgenomen. Dat noemde je toen overlijden. Nu wordt je gevraagd om je eigenheid op te geven. Enig idee waar je in verandert?’
‘Geen idee. Wat gebeurt er overigens met mijn andere delen?’
‘Die staan niet meer tot jouw beschikking.’
‘Dus ik houd zelf niets over?’
‘Je lost jezelf op in mij. Dat blijft er over’, zegt Henricus.
‘Voor jou is dit geen moeilijke keuze, wel?’ sneert Hans.
Henricus waagt nog een poging: ‘Kies je voor liefde of voor angst?’
Hans speelt bijna altijd op zeker. Wat zal hij doen? Zal hij zichzelf oplossen of gebruik blijven maken van het bekende?

... ..

Uiteindelijk kijkt Hans Henricus aan en zegt: ‘Het is dat je het zo scherp speelt, maar vreemd genoeg begrijp ik jouw intentie en daardoor mijn ultieme keuze. Onze intentie zal verenigd mogen worden in onze uitstraling. Ik heb alleen nog een laatste verzoek... Wil je jezelf alsjeblieft Hans gaan noemen?’

‘Goed’, zegt Henricus. Hans kijkt Henricus voor de laatste maal aan. De stilte is oorverdovend... Hans zegt tenslotte: ‘Ik ben het haar verschuldigd. Ik kies voor liefde!...’

43. Het verborgen volk

Nu ik hier al langere tijd ben, ga ik je vertellen over wat wij zijn. We zijn niet te zien... en als ik zeg niet te zien, dan is dat zo. Daar waar ik nu ben, zijn we allemaal onzichtbaar. De kwaliteit, die we hier dragen, is die van intimiteit in onszelf. We zijn allen bezig met de verdieping in ons zelf. Er wordt op aarde zo gemakkelijk gedaan over het zelf. Alsof je er constant over struikelt. Nou, hier valt het niet mee om het zelf te vinden. Want wát is er zo uniek, zo zelf, dat het niet te delen is met een ander...?

Het gaat er om dat je iets ontdekt in wat jou uniek maakt. Geen eigenschap, karaktertrek, ‘lichamelijk’ kunstje of zoiets. Nee, elk mens heeft iets unieks in draagkracht. Ik noem het voor de grap een vergelijkend warenonderzoek, wat een finaal verkeerde term is, omdat vergelijken nu juist geen pas geeft, maar toch... Met het vinden van jouw specifieke zelf mag je deelnemen aan het Verborgene Volk. Een volk dat in staat is om levensenergie verduidelijking te geven. Dit volk heeft ongekende mogelijkheden om menselijke zielen te verlichten. Eenmaal deel van dit volk is het ook voor jezelf een toegangspoort tot verder. Het onzichtbare zijn helpt ons om het onzichtbare beter te kunnen vinden. Alles wat je ziet, ben je niet. In dat wat je niet ziet, moet dus iets te vinden zijn. Alles wat vormt, is het niet. Het is een diepe essentie, die in iedere overkoepeling aanwezig is, maar die in eigenheid een dermate sterk patroon vormt dat het onzichtbaar kan blijven voor ieder ander. Klinkt vaag hè?
Het is dát deeltje waar door het hele Al nou net heel-al wordt en waarmee jij je bestaan hebt kunnen bevestigen en zult kunnen vernieuwen.

Maar genoeg hierover. Het is lange tijd zo geweest, dat ik in de puinhopen van mijn loutering op zoek was naar mijn zelf. Pas na het volledig opgeven van mijn eigenheid kwam het Zicht tot me en kon de definitieve onzichtbaarheid zijn intrede doen. Met dit Zicht komt mijn vinden dichterbij in beeld. Mijn gebed is verhoord.

Het is de bedoeling dat ik in staat raak om informatie te geven aan allen die mijn taal verstaan. Al op aarde had ik iets geleerd in het woordeloze begrijpen. Al deed ik het daar provisorisch, mijn talent in deze is zich hier verder aan het ontwikkelen. Het woordeloze is zoveel meer dan het lezen van gedachten. Het is het in combinatie brengen van de intentie en de uitstraling, twee begrippen

die me nu meer zeggen dan ooit. Ik kan zeggen dat ik de aarde en haar bewoners nu moeiteloos kan treffen. Aan mij om uiterste zorgvuldigheid te betrachten om de juiste persoon te benaderen.

Nu ik in staat ben mijn eigen uitstraling te bepalen, kan ik ook zien in anderen. Het is een zien zonder ogen. Wat je 'ziet' is de samenwerking (of het ontbreken daarvan) in de verschillende delen van de overkoepeling. Dit is door de uitstraling in licht heel gemakkelijk te zien.

Hoe minder samenwerking, hoe rommeliger de uitstraling wordt.

Als een persoon écht in staat is zijn eigen delen te herkennen, straalt deze persoon een helder licht uit. Op aarde is dat licht niet te zien, maar hier wordt dat licht heel duidelijk ervaren.

Hier zijn geen maskers meer mogelijk!

Moeilijker wordt het wanneer er weinig of geen licht wordt uitgestraald. Ook dat komt voor. Niet in de contreien waar ik me bevind, maar wel in andere gebieden. Daar moet je overgaan op het bekijken van de intentie, want er leeft geen uitstraling.

De brokstukken moeten eerst geruimd voordat het gemis aan licht herkend mag worden.

Die personen daar moeten eerst hun overschot ruimen. Daarna moeten ze op andere gedachten willen komen, voordat ze hun gemis aan uitstraling kunnen onderkennen. Het schijnt een heel gedoe te zijn voordat daar iemand kan ontsnappen aan deze zelfverkozen beperking uit onwetendheid. Ik ben daar niet graag. Ik blijf liever in het licht. Dat is me ook gegund.

Ik voel me waarlijk begunstigd. Rest mij voorlopig nog één taak: Liefste, allerliefste Didy, dank voor jouw liefde, jouw steun en aanwezigheid. Dank voor de lichtende persoonlijkheid die je bent.

Ik hou van jou. Je bent en blijft mijn leven. Tot later, tot ziens.

Dit is de een na laatste bladzijde. Mijn verhaal is ten einde.

Ontstaan uit universele ingrediënten gaat het om de basisprincipes.

Beste lezer: ik weet dat mijn verhaal in jou zijn herkenning mag krijgen, zodat je op aarde al in staat raakt om je delen te verzamelen. Dat is voor hier belangrijk! Dank voor je aandacht, voor je tijd, voor je interesse. Ik wens je alle licht toe.

En als laatste bedank ik mijn dochter, die mijn woorden zonder woorden wist te vertalen.

Zoveel zou ik je nog willen geven... Zoveel weten is nog te schenken, mijn kind...

Ik dank je voor je inzet, je geduld en je volharding.

Het leven vervolgt zichzelf.

En voor allen is het licht bereikbaar.

Het vereist alleen herkenning.

Dat wat op aarde het licht weet te raken, brengt meer op gang dan daar kan worden vermoed.

Ieder menselijk wezen is op de wereld voor zichzelf om via anderen het eigen licht te spiegelen.

Ga altijd uit van je eigen licht. Nooit van dat van een ander, tenzij dat licht jouw waarheid weerspiegelt.

Hans

Tot slot:

Hier werk je met de impulsenergie van het wezen. Je maakt contact met het wezensdeel van een aards persoon en hoopt dat er een signaal naar de gedachten overgebracht wordt. Lukt dit dan is er altijd nog de vraag of deze gedachte opgepikt wordt door het denkende deel van de mens om uiteindelijk gehoord te worden. Horen ze dit dan gaat het er weer om of ze ernaar luisteren. Nu kan ik van hier alleen die eerste impuls geven en voor de rest ben ik volkomen afhankelijk van hen die de impuls verstaan...

Het "schrijven" van dit boek heeft mij persoonlijk veel geleerd!
Niet alleen heb ik de taal van Gene Zijde ontvangen en in woorden omgezet; het was tevens een leerproces in hoe Gene Zijde met ons in communicatie treedt.
Ook ik dank je voor je aandacht, voor je tijd en voor je interesse.
Ik heb het in liefde ontvangen en geef het in liefde aan je door.
Het is in ieders belang dat we gaan beseffen
dat er meer liefde voor ons aanwezig is
dan we in onze stoutste dromen kunnen vermoeden.

Liefs
Monique Hagemeijer

Inhoud:

1	Nogal plotseling	pag. 1
2	Vergeten is geen loslaten	pag. 3
3	Net aangekomen dus	pag. 4
4	Aangenaam kennis te maken	pag. 6
5	Ontmoeting	pag. 7
6	Op weg	pag. 9
7	Wat een gedoe	pag. 12
8	Een ramp of een genade?	pag. 14
9	Op weg naar de oorsprong	pag. 16
10	Verschijningen	pag. 19
11	Onderweg	pag. 21
12	Mijn eerste grote ontdekking	pag. 24
13	Afscheid	pag. 25
14	Dienst	pag. 27
15	Afscheid nemen	pag. 30
16	Had ik dit maar geweten	pag. 31
17	Het eerste symbool	pag. 36
18	Het tweede symbool	pag. 38
19	De angst van het zwart	pag. 40
20	Relativeren	pag. 42
21	Alles op zijn tijd	pag. 45
22	Het eerste boek	pag. 46
23	De vier pijlers	pag. 48
24	Het tweede boek	pag. 52
25	Hoger en lager	pag. 55
26	Een nieuwe wereld	pag. 58
27	Het derde boek	pag. 62
28	Helderheid	pag. 68
29	Geen drie maar vier delen	pag. 69
30	Bron der verrassingen	pag. 74
31	Innerlijke verdeling	pag. 77

32	Het zesde deel	pag. 81
33	Het zevende deel	pag. 83
34	Ontmoeting?	pag. 84
35	Wakker slaap in het licht	pag. 90
36	De overkoepeling	pag. 93
37	Het laatste pad	pag. 95
38	Mijn moeder	pag. 99
39	De laatste stuipen worden aangejaagd	101
40	Stabiel in overkoepeling	pag. 104
41	Het einde	pag. 106
42	Het begin	pag. 107
43	Het verborgen volk	pag. 108

Alles uit dit boek mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband, elektronisch of op welke andere wijze dan ook, graag met vermelding van de auteur of de opschriftsteller.

Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan de opschriftsteller geen aansprakelijkheid aanvaarden voor enige schade, die het gevolg is van een fout in deze uitgave.